

OSHO

Thuật giả kim mới hướng bạn vào trong

Những cuốn sách về cách sống thiền

Nhà Xuất Bản Thời Đại

THUẬT GIẢ KIM MỚI HƯỚNG BẠN VÀO TRONG

OSHO

**The New Alchemy
To Turn You On**

Talk given from 09/02/73 pm to 14/04/73 pm

OSHO

THUẬT GIẢ KIM MỚI HƯỚNG BẠN VÀO TRONG

Người dịch: Nguyễn Đình Hách

Hiệu đính: Nguyễn Tiến Quang

Nhà xuất bản Thời Đại

MỤC LỤC

1. Từ bỏ với điều đó	9
2. Cảm giác chia rẽ	21
3. Ham muốn cảm giác	27
4. Ước mong điều không thể đạt được	37
5. Quyền năng làm cho bạn thành cái không	49
6. Tìm kiếm con đường	63
7. Những mảnh vỡ không liên kết	73
8. Sự tĩnh lặng sau giông bão	79
9. Người đã thu hoạch	95
10. Tuân lệnh người chiến binh bên trong	107
11. Bài ca của sự sống	125
12. Bài học về sự hoà hợp	139
13. Những trái tim thấu hiểu của con người	153
14. Nói lòng những mối ràng buộc cá nhân	167
15. Con đường được tìm ra	181
16. Bí mật cuối cùng	195
17. Giọng nói không gây tiếng động	207
Giới thiệu về Osho	215
Chú thích thuật ngữ	219

1.

Từ bỏ với điều đó

*6 tháng 4 năm 1973,
buổi tối tại khách sạn Bikaner Palace.*

Ba câu kinh là cơ sở cho sự biến đổi cuộc sống, đó là con đường tối thượng. Điều đầu tiên: không tham vọng.

LÀM TIÊU TAN TOÀN BỘ THAM VỌNG.

Trừ khi tham vọng bị tiêu diệt, bạn sẽ vẫn còn đau khổ. Tham vọng là suối nguồn của mọi đau khổ. Tham vọng là gì?, “A” muốn là “B”, nghèo muốn trở thành giàu, xấu muốn trở thành đẹp. Mọi người ham muốn như một người nào đó khác, một cái gì đó khác với anh ta. Không ai hài lòng với chính mình. Đó chính là tham vọng là gì.

Bất kỳ bạn là gì thì bạn cũng không hài lòng. Đây là tham vọng. Do vậy mà bạn buộc phải đau khổ, bởi vì bạn không thể là gì khác. Bạn chỉ có thể là chính mình; không thể là gì khác. Tất cả những cái khác chỉ là phù phiếm, có hại, nguy hiểm. Có thể bạn sẽ phung phí cả cuộc đời mình, toàn bộ sự tồn tại của mình.

Bất kỳ bạn là gì thì bạn vẫn là vậy. Hãy chấp nhận

nó; đừng ước ao trở thành khác đi. Điều này có nghĩa không-tham vọng là gì. Không-tham vọng là nền tảng của mọi sự biến đổi tinh thần, bởi vì khi bạn chấp nhận mình thì nhiều điều bắt đầu xuất hiện. Nhưng điều đầu tiên... nếu bạn chấp nhận mình toàn bộ, thì điều đầu tiên xuất hiện trong bạn đó là cuộc sống không căng thẳng. Không có sự căng thẳng nào. Bạn không muốn là bất kỳ cái gì khác nữa; không có nơi nào khác để đi. Vậy thì bạn có thể ở đây và bây giờ. Không có sự so sánh. Chính bạn là duy nhất. Bạn không nghĩ đến những điều kiện khác nữa.

Vậy thì không có tương lai. Tham vọng cần tương lai, nó cần không gian để phát triển. Nó không thể phát triển ở đây và bây giờ; không có không gian. Thời điểm này quá nhỏ bé, quá nhỏ như nguyên tử. Tham vọng cần tương lai; tham vọng càng lớn thì càng cần tương lai lâu dài hơn.

Nếu tham vọng của bạn quá lớn đến mức nó không thể thực hiện trong cuộc đời này thì bạn sẽ tạo ra cuộc đời sau. Bạn sẽ tạo ra thiên đường, bạn sẽ tạo ra moksha, bạn sẽ tạo ra ý tưởng tái sinh. Tôi đang không nói rằng không có tái sinh. Tôi đang nói rằng bạn tin vào tái sinh không phải vì nó có đó, mà bởi vì tham vọng của bạn quá lớn đến nỗi không thể thực hiện trong khoảng thời gian một đời người. Niềm tin của bạn vào tái sinh, vào hóa thân không phải vì nó là thực tế như vậy. Mà chỉ bởi vì tham vọng và ước mong. Hóa thân có thể là thực, nhưng với bạn thì đó chỉ là hư cấu. Đối với bạn thì đó chỉ là vấn đề

của tương lai, của không gian lớn hơn để hướng tới.

Nên nhớ, bạn không thể tham vọng trong thời điểm hiện tại. Điều đó là không thể. Không có không gian. Thời điểm hiện tại quá nhỏ bé như nguyên tử đến mức bạn không thể di chuyển bên trong. Bạn có thể bên trong nhưng bạn không thể ước mong bên trong nó. Nó cần phải lâu dài, nhưng nó không đủ lâu dài cho ước mong. Để ước mong bạn cần tương lai, cần thời gian. Thực sự là thời gian tồn tại cho ước mong. Ở đây, với cây là không-thời gian. Ở đây, với chim muông ca hát là không-thời gian. Đối với những ngôi sao, đối với mặt trời, với trái đất thì cũng là không-thời gian. Thời gian tồn tại chỉ vì ước mong của con người. Nếu con người không tồn tại trên trái đất thì hẳn là không có thời gian; hẳn là không có quá khứ và tương lai.

Ước mong của bạn tạo ra tương lai. Hồi ức của bạn tạo ra quá khứ. Cả hai là những phần của tâm trí bạn. Không ước mong thì tương lai sẽ biến đi. Và khi không có tương lai thì làm sao mà bạn có thể bị căng thẳng? Làm cách nào? Không có khả năng bị căng thẳng nếu không có tương lai. Nếu không có quá khứ - nếu bạn biết rằng đó chỉ đơn giản là hồi ức, chỉ là bụi tích tụ trên đường - làm cách nào mà chúng có thể là nỗi lo âu? Với quá khứ, nỗi lo âu thâm nhập vào. Với tương lai - các kế hoạch, những sự tưởng tượng, những sự phóng chiếu - căng thẳng tồn tại. Bỏ rơi quá khứ, tương lai không mờ ra, bạn ở đây và bây giờ. Không lo lắng, không căng thẳng, không khổ đau.

Không tham vọng có nghĩa là chấp nhận chính mình. Nhưng điều đó không có nghĩa là không có khả năng phát triển. Ngược lại, khi bạn chấp nhận chính mình thì sự biến đổi được xác lập. Bạn bắt đầu phát triển, nhưng tầm cỡ phải khác đi. Vậy thì tầm cỡ, chiều hướng không phải trong tương lai mà là trong vĩnh hằng.

Hãy nhận biết rõ sự phân biệt này. Bạn có thể di chuyển theo hai hướng. Nếu bạn hướng vào tương lai thì bạn đang di chuyển cùng tâm trí: thế giới hư cấu, thế giới mơ hồ. Nếu bạn không hướng vào tương lai thì khía cạnh khác trở nên cởi mở với bạn từ thời điểm quan trọng này, và cũng từ thời điểm quan trọng này bạn sẽ hướng thẳng vào vĩnh hằng. Vĩnh hằng ẩn chứa trong thời điểm. Nếu bạn có thể ở đây, ngay bây giờ, trong từng thời điểm thì bạn đã vào vĩnh hằng. Nếu bạn vẫn tiếp tục nghĩ về tương lai và quá khứ thì bạn sẽ sống trong trần tục. Trần tục là thế gian và vĩnh hằng là niết bàn.

Đức Phật đã nói đi nói lại rằng, nếu bạn có thể trong hiện tại thì không cần bất kỳ kỹ thuật nào để thiền. Điều đó là đủ. Nó sẽ làm tất cả những gì cần thiết. Nhưng làm sao mà bạn có thể trong hiện tại nếu bạn vẫn còn tham vọng?

Tâm trí tham vọng không thể ở trong hiện tại. Nó có thể ở bất kỳ nơi nào khác nhưng không thể trong hiện tại. Tâm trí tham vọng luôn di chuyển ra xa khỏi hiện tại. Nó đang suy nghĩ về những gì sẽ xuất hiện: nó đang nghĩ về tương lai. Nó đang nghĩ về

cuộc đời sau; nó không quan tâm đến cuộc đời ở đây. Nó quan tâm, thích thú đến một cái gì đó nên là. Nó không quan tâm đến "là"; nó luôn quan tâm, thích thú đến "chắc là", đến "nên là". Sự thích thú đó là phi tôn giáo. Tâm trí tôn giáo, tâm thức thức tỉnh quan tâm đến tồn tại như là chính nó. Câu kinh đầu tiên là LÀM TIÊU TAN TOÀN BỘ THAM VỌNG sao cho bạn có thể ở đây và bây giờ, sao cho bạn có thể đi vào vĩnh hằng.

LÀM TIÊU TAN MONG MUỐN SỐNG - câu kinh thứ hai.

Làm tiêu tan mong muốn sống. Quy luật sống rất nghịch lý. Nếu bạn ước mong sự sống, bạn sẽ lỡ nó. Đó là cách chắc chắn nhất để lỡ nó. Nếu bạn ước mong sự sống, bạn sẽ lỡ nó; nhưng nếu bạn không ước mong nó thì cuộc sống phong phú sẽ xuất hiện trong bạn.

Vì ước mong mà bạn đi ngược lại sự sống. Nó là như vậy. Quy luật ngược đời này phải được hiểu một cách sâu sắc.

Tại sao khi bạn ước mong sự sống thì bạn lại bị lỡ nó? Tại sao? Không phải như vậy. Về mặt logic, về mặt toán học thì không phải như vậy. Nếu một người nào đó ước mong sự sống thì tại sao anh ta phải lỡ nó? Cơ cấu đó là, khi bạn ước mong, bạn đã lại hướng vào tương lai. Và sự sống thì ở đây! Sự sống đã thực sự là như thế - làm sao bạn có thể ước mong nó? Chỉ có thể là không ước mong. Sự sống là như vậy. Làm cách nào bạn có thể ước mong nó? Nó

luôn luôn là như vậy: nó đã thực sự xảy ra. Bạn là sự sống.

Nếu bạn ước mong sự sống thì bạn sẽ bị lừa nó. Vì ước mong mà bạn đang xa rời khỏi sự sống. Mọi ước mong đều dẫn bạn đi xa, xa mãi. Chính vì vậy mà có quá nhiều sự nhấn mạnh đến không ước mong. Không phải rằng Đức Phật, hoặc tất cả những người nói về không ước mong là chống lại sự sống. Ngược lại, họ thực sự vì sự sống. Nhưng họ nói “Đừng ước mong”, và đối với chúng ta thì có vẻ như họ đang chống lại sự sống, cuộc sống-tiêu cực. Họ không phải là như vậy.

Chúng ta đang lừa sự sống vì ước mong. Chính vì vậy mà Đức Phật nói, “Không ước mong”. Điều gì xảy ra nếu bạn không ước mong? Sự sống sẽ xuất hiện trong bạn. Nó đã thực sự xuất hiện, nhưng bạn không thể nhìn nó bởi vì mắt bạn đã định hình cho tương lai. Bạn đang ở một nơi nào đó khác; tâm trí bạn không có đây. Sự sống ở đây nhưng bạn không có đây, cho nên cuộc gặp mặt là không thể. Thế rồi bạn sẽ khát khao sự sống, bạn sẽ ước mong sự sống, nhưng bạn sẽ tiếp tục lừa nó.

Thời điểm bạn bắt đầu ước mong sự sống thì bạn trở nên sợ cái chết. Nó buộc phải là như vậy, bởi vì ước mong sống tạo ra nỗi sợ chết. Chúng ta không biết sự sống, nhưng chúng ta ước mong sự sống. Thế rồi nỗi sợ xuất hiện vì sự sống đó sẽ bị tiêu diệt.

Chúng ta nhìn thấy cái chết diễn ra... một người nào đó chết. Bạn đã bao giờ quan sát thực tế rằng, đó

luôn là cái chết của một người nào đó mà không bao giờ là bạn không? Đó luôn là một người nào đó khác. Bạn nhìn thấy cái chết từ bên ngoài: bạn chưa nhìn nó từ bên trong. Bạn nhìn thấy một người nào đó đang hấp hối nhưng bạn không biết điều gì đang diễn ra trong sâu thẳm của người đó. Bạn chỉ biết những gì đang diễn ra ở ngoại vi. Ngoại vi đã chết: nó không còn sống nữa, người đó không thể thở. Nhưng điều gì đã xảy ra trong sâu thẳm, trong chính bản thể, ở trung tâm? Bạn không biết.

Không ai chứng kiến cái chết. Không ai có thể, bởi vì chỉ có một cách để chứng kiến điều đó: nếu bạn hướng vào sâu thẳm bạn và chứng kiến ở đó. Nhưng cái chết chưa bao giờ xuất hiện ở đó. Đó là lý do tại sao Đức Phật cười cái chết, Krishna cười cái chết.

Krishna nói với Arjuna trong kinh Gita, “Đừng sợ hãi. Đừng nghĩ rằng một người nào đó sẽ chết”. Không có ai chết; bạn không thể giết ai. Điều đó là không thể. Trong thế giới này, không gì có thể bị hủy hoại, thậm chí không bộ phận vì mô nào có thể bị hủy hoại. Hủy hoại là điều không thể. Chỉ có thay đổi là có thể.

Cuộc sống liên tục vận động. Một con sóng tan, xuất hiện để tan, và sau đó sẽ xuất hiện con sóng khác. Chỉ có hình dạng biến đi và hình dạng mới xuất hiện, nhưng không có gì chết, không có gì được sinh ra.

Nếu không có gì chết thì không có gì được sinh ra.

bởi vì cái chết là có thể chỉ khi một cái gì đó được sinh ra. Sinh và tử là hai sự nguy hiểm. Bạn tồn tại trước khi bạn sinh ra - nếu không sinh ra hẳn là không thể - và bạn sẽ tồn tại sau khi chết - nếu thể bạn hẳn là không thể ở đây và bây giờ. Nhưng ước mong níu lấy cuộc sống tạo ra nỗi sợ chết.

Nếu bạn dừng ước mong sống thì nỗi sợ chết sẽ lập tức biến đi. Khi nỗi sợ chết biến đi thì bạn có thể biết sống là gì. Tâm trí đang run sợ vì cái chết và đau khổ vì không thể biết. Nhận biết cần đầu óc bình thản, không sợ hãi, không run sợ.

Ước mong sống có nghĩa là sợ chết. Câu kinh nói LÀM TIÊU TAN MONG MUỐN SỐNG sao cho nỗi sợ chết biến đi. Và khi không còn cái chết, không còn sự bám víu vào sự sống thì bạn sẽ biết cuộc sống là gì, bởi vì nó đã xuất hiện trong bạn. Bạn là nó! Nó không phải là một cái gì đó bên ngoài; nó là một cái gì đó bên trong. Nó đang thực sự xuất hiện. Bạn đang thờ trong nó. Bạn giống như con cá trong đại dương sự sống, nhưng bạn không nhận biết nó, bởi vì sự chú ý của bạn bị ám ảnh với tương lai. Mong muốn có nghĩa là sự ám ảnh của tương lai. Không mong muốn có nghĩa là sống ở đây và bây giờ.

Câu kinh thứ ba:

LÀM TIÊU TAN MONG MUỐN NHÀN NHÃ SUNG TÚC, MONG MUỐN HẠNH PHÚC.

Hãy làm tan rã nó.

Nó xuất hiện rất âm đậm, buồn bã, cuộc sống-tiêu

cực. Không phải như vậy. Bạn càng mong muốn sung túc, an nhàn thì sẽ càng cảm thấy ngược lại. Bạn càng ước mong an nhàn, sung túc thì bạn càng tạo ra điều ngược lại cho chính mình. bởi vì nỗi bức dọc, lo lắng liên quan với mong muốn an nhàn, sung túc.

Bạn càng đòi hỏi hạnh phúc nhiều hơn thì bạn sẽ càng đau khổ. Đau khổ là cái bóng. Ước mong hạnh phúc càng mãnh liệt hơn thì cái bóng sẽ càng lớn hơn. Bạn đòi hỏi hạnh phúc và sẽ không bao giờ có được nó. Bạn sẽ phải chịu đựng nỗi thất vọng. Tại sao? Bởi vì chỉ có một cách duy nhất để trở nên hạnh phúc, đó là hạnh phúc ở đây và bây giờ. Hạnh phúc không phải là kết quả. Đó là cách sống.

Hạnh phúc không phải là kết quả cuối cùng của ước mong. Nó là thái độ mà không phải là ước mong. Bạn có thể hạnh phúc ở đây và bây giờ nếu bạn biết làm cách nào để hạnh phúc, nhưng bạn sẽ không bao giờ hạnh phúc nếu bạn không biết làm cách nào để trở nên hạnh phúc, và bạn vẫn tiếp tục ước mong nó. Hạnh phúc là nghệ thuật. Đó là cách sống.

Chính thời điểm này, nếu bạn có thể tĩnh lặng và nhận biết rằng cuộc sống đang quanh bạn và trong bạn thì bạn sẽ hạnh phúc. Chim muông đang ca hát, gió đang thổi. Cây cối vi vu, bầu trời rạng rỡ, mọi thứ trong tồn tại đang vui vẻ, trừ bạn. Tồn tại đang hạnh phúc, đó là lễ hội vĩnh hằng, là ngày hội bất tận. Hãy nhìn vào tồn tại xem! Mọi cây cối đều trong trạng thái lễ hội, mọi chim muông đều trong trạng

thái lễ hội. Ngoại trừ con người thì mọi thứ đều trong trạng thái lễ hội hân hoan. Toàn bộ tồn tại là lễ hội, lễ hội không ngừng. Không buồn chán, không chết chóc, không đau khổ tồn tại ở bất kỳ nơi đâu trừ trong tâm trí con người. Một cái gì đó sai với tâm trí con người mà không phải với tồn tại. Một cái gì đó sai với bạn mà không phải với hoàn cảnh.

Tại sao con người lại bất hạnh? Không con vật nào quá bất hạnh, không con chim nào quá bất hạnh, không con cá nào quá bất hạnh như con người. Tại sao con người quá bất hạnh? Bởi vì con người ước mong hạnh phúc, và chim muông thì hạnh phúc ngay bây giờ; cây cối hạnh phúc ngay bây giờ. Con người ước mong hạnh phúc; họ chưa bao giờ hạnh phúc ở đây và bây giờ. Họ luôn ước mong hạnh phúc và liên tục bị lỡ nó. Hạnh phúc ở đây. Nó xuất hiện xung quanh bạn. Hãy cho phép nó vào trong.

Hãy là một phần của tồn tại. Đừng hướng vào tương lai. Tôi tại không bao giờ hướng vào tương lai; chỉ có tâm trí làm điều đó.

Đây là điều mà tôi gọi là thiền: ở đây, không hướng vào tương lai. Hãy là không tham vọng, làm tiêu tan tất cả mọi ước mong vì cuộc sống, không ước mong hạnh phúc và rồi bạn sẽ hạnh phúc, và không ai có thể hủy hoại hạnh phúc của bạn. Vậy thì đối với bạn bất hạnh là điều không thể. Vậy thì bạn sẽ không chết và cuộc sống vĩnh hằng sẽ xuất hiện trong bạn. Thực tế, nó đã xuất hiện nhưng bạn không nhận ra nó. Thế rồi bạn sẽ được mãn nguyện. Không

tham vọng, bạn sẽ được mãn nguyện.

Bạn là duy nhất. Mọi thứ, mọi định kinh nghiệm là có thể với mọi người thì cũng có thể với bạn: nhưng nó sẽ xuất hiện theo cách duy nhất. Nó xuất hiện với Đức Phật, với Jesus, với Zarathustra và nó cũng sẽ xuất hiện với bạn. Nhưng nó không bao giờ xuất hiện cùng một cách. Nó sẽ không xuất hiện với bạn giống như nó đã xuất hiện với Đức Phật. Nó sẽ không xuất hiện với bạn giống như nó đã xuất hiện với Jesus. Nó sẽ xuất hiện với bạn theo cách duy nhất, cá nhân nhất. Khi nó xuất hiện với bạn thì sẽ là tuyệt đối mới. Kinh nghiệm trong sâu thẳm của bạn thể cũng sẽ tương tự - cùng niềm phúc lạc, cùng trạng thái tĩnh lặng, cùng sự chứng ngộ - nhưng ở ngoại vi thì mọi thứ sẽ khác nhau.

Cho nên đừng bắt chước bất kỳ ai. Đó là một phần của tham vọng. Đừng bắt chước Đức Phật, đừng bắt chước Jesus. Hãy cố là chính mình. Đúng hơn là cố gắng là vô ích. Hãy là chính bạn. Khi bạn là chính mình, thì cũng là lúc bạn mở ra với mọi khả năng. Khi bạn là chính mình thì toàn bộ tồn tại bắt đầu giúp bạn. Bạn không phải đấu tranh với nó.

Khi bạn không đấu tranh... điều này có nghĩa niềm tin là gì. Khi bạn không đấu tranh, tồn tại xuất hiện trong bạn. Nếu bạn đấu tranh với tồn tại thì đơn giản là bạn đang hủy hoại chính mình, hủy hoại mọi khả năng của mình, năng lượng của mình, cuộc sống của mình, tồn tại của mình. Đừng đấu tranh! Đầu hàng tồn tại. Chấp nhận mình như là toàn bộ bạn là vậy.

đừng cố gắng là bất kỳ cái gì khác, sự chứng ngộ có thể xuất hiện bất kỳ thời điểm nào. Nó có thể xuất hiện ở chính thời điểm này; không cần phải đợi thêm nữa.

2.

Cảm giác riêng rẽ

7 tháng 4 năm 1973.

buổi sáng tại khách sạn Bikaner Palace

LÀM TIÊU TÁN TẤT CẢ CẢM GIÁC RIÊNG RẼ.

Tâm trí nghĩ trong điều kiện riêng rẽ, trong điều kiện phân tích sự phân chia. Thông qua tâm trí mà sự sống được chia thành những phân đoạn. Chính sự sống là không bị chia; sự sống là đồng nhất. Sự sống giữ nguyên không bị chia, nhưng tâm trí trong điều kiện của những phân đoạn cho nên bất kỳ điều gì tâm trí nói thì đều là giả. Cây ở đằng kia, bầu trời phía trên bạn, đất, bạn và mọi thứ là vô cùng đồng nhất. Cây xuất hiện là riêng rẽ đối với bạn, nhưng không phải như vậy, không thể như vậy. Mặt trời thì quá xa, nhưng bạn không thể tồn tại ở đây nếu mặt trời chết. Ngay lập tức sự tồn tại của bạn sẽ dừng ở đây. Mặt trời không có đó - khoảng cách một trăm triệu dặm - bạn không thể tồn tại ở đây. Nếu mặt trời ngừng tồn tại thì chúng ta sẽ không bao giờ có khả năng biết rằng nó đã dừng, bởi vì không có ai sẽ biết điều đó. Chúng ta là một phần của tia mặt trời.

Toàn bộ vũ trụ là không gian đồng nhất. Bạn không bị cách ly; bạn không giống như hòn đảo. Bạn được liên hệ; bạn mọc rễ vào đại dương tồn tại giống như sóng.

Trừ khi điều này được cảm nhận sâu sắc, con người không thể vào samadhi, con người không thể vào nhập định toàn bộ của tồn tại; bởi vì nếu bạn nghĩ chính mình là riêng biệt thì bạn không thể nhập vào, nếu bạn nghĩ chính bạn là riêng biệt thì bạn không thể buông bỏ. Nếu nghĩ rằng bạn không riêng biệt thì sự buông bỏ trở nên đơn giản; nó xảy ra. Nếu bạn cảm nhận rằng bạn là một với cuộc sống thì bạn có thể tin tưởng vào nó. Vậy thì sẽ không có sợ hãi. Vậy thì bạn có thể chết trong nó một cách hạnh phúc, nhập định. Vậy thì sẽ không còn sợ chết.

Nỗi sợ chết xuất hiện trong tồn tại, bởi vì bạn nghĩ rằng bạn là riêng rẽ. Thế rồi bạn bắt đầu đấu tranh, thế rồi bạn bắt đầu phòng vệ. Bạn bắt đầu nhìn thấy bạn như là kẻ thù, trong xung đột. Bạn nghĩ về việc chinh phục, về chiến thắng. Nhưng sau đó bạn sẽ bị đánh bại; sự thất bại của bạn là điều chắc chắn.

Bạn là một phần của toàn bộ nhưng bạn đang đấu tranh với toàn bộ. Chính vì vậy mà ở mọi nơi, bạn nhìn thấy mọi người trong thất bại: bị đánh bại, chán nản. Và cuối cùng, mọi người mới nhận ra rằng cuộc đời là sự thất bại triền miên và không có gì khác nữa. Không chỉ những người không thành công cảm nhận điều đó. Những người thành công cũng cảm nhận điều đó. Napoleon, Alexander, những người này thậm

chỉ còn cảm nhận nhiều sự thất bại hơn.

Tại sao lại như vậy? Bởi vì bạn không riêng biệt với toàn bộ. Tôi gọi con người là vô tín ngưỡng nếu anh ta nghĩ rằng anh ta là riêng biệt với sự sống, và tôi gọi con người là tín ngưỡng nếu người đó biết rằng mình là một phần hữu cơ của cuộc sống. Tôi nói là một phần hữu cơ chứ không phải phần cơ cấu, bởi vì phần cơ cấu có thể được lấy khỏi. Thực sự nó không là một phần – nó là sự đồng nhất sâu sắc với toàn bộ.

Con người tín ngưỡng ở bên ngoài lo âu, bên ngoài nỗi sợ chết, bởi vì bây giờ họ biết rằng họ không là riêng biệt mà là toàn bộ. Vậy thì làm sao có thể có nỗi sợ? Thậm chí cái chết cũng trở thành sự đồng cảm, cuộc gặp mặt không biến mất. Đúng hơn là nó hòa vào. Đó không phải là một cái gì đó chống lại bạn. Đúng hơn là, đó là sự thư giãn sâu lắng trong bạn.

Cuộc sống là nỗi lo căng thẳng. Cái chết thật tuyệt vời. Bạn đơn giản là hướng sâu vào thư giãn. Bạn lại đi chuyển về suối nguồn. Sóng sẽ lại nổi lên, nhưng nó đã bị ngừng trong giây lát; nó đã đi vào đại dương để nghỉ ngơi thư giãn. Cái chết là sự nghỉ ngơi sâu thẳm. Trước khi tái sinh thì sự nghỉ ngơi đó là cần thiết.

Khi bạn nhận ra điều này thì không còn nỗi sợ nữa. Bạn chấp nhận mọi thứ, và với chỉ một lần chấp nhận bạn trở nên nhận biết sự đồng nhất tuyệt vời, sự đồng nhất hữu cơ, sự đồng nhất của đại dương. Bạn

biết rằng mọi thứ chỉ là một, rằng tồn tại chỉ là duy nhất. nó xuất hiện theo những hình thái khác nhau, hàng triệu hình thái khác nhau. Nhưng chỉ có hình thái là khác nhau. Cái chất, cái cốt lõi bên trong thì vẫn giữ nguyên là duy nhất.

Thái độ này sẽ giúp bạn dễ dàng hướng sâu vào thiền. Nên nhớ, nếu bạn sợ chết thì bạn cũng sợ thiền. Đó là hệ quả logic. Nếu bạn sợ chết thì bạn không thể cho phép mình hướng toàn bộ vào thiền, bởi vì thiền là một dạng của cái chết, một kiểu chết. Tinh táo, tự nguyện, bạn đang tự hòa mình vào toàn bộ. Bạn đang hấp hối như một cá nhân, như bản ngã và trở thành một với tồn tại vô ngã.

Nếu bạn sợ chết thì bạn cũng sẽ sợ thiền. Nhưng nếu bạn yêu thiền thì bạn sẽ không sợ chết. Nếu bạn vào thiền mà không sợ hãi thì bạn sẽ trở nên bất tử, bởi vì không có cái chết nào cho bạn. Bạn đã chết rồi thì làm sao bạn lại chết được nữa? Con người đã vào thiền là người đã chết. Bây giờ bạn không thể chết được nữa, bây giờ cái chết không thể hủy hoại bạn. Bạn đã đầu hàng; bạn không còn là bạn nữa. Cái chết sẽ vào ngôi nhà trống. Bạn sẽ không được tìm ra ở đó.

Chỉ có bản ngã chết mà không phải là bạn. Cuộc sống của bạn là bất tử, nhưng bản ngã thì rất ngắn ngủi, phù du. Bản ngã chỉ là hiện tượng được tạo ra, được sáng tác ra. Bạn đã tạo ra nó. Nó là cần thiết, nó có một số công dụng. Trong xã hội, bạn cần bản ngã; nhưng trong sự sống, trong tồn tại thì bản ngã đó trở thành rào cản.

Sannyas có nghĩa là ra bên ngoài xã hội, bởi vì nó có nghĩa là buông bỏ bản ngã. Trong xã hội, bản ngã là cần thiết. Bạn cần phải có một vài sự liên hệ dính dáng để chỉ ra bạn là ai. Trong sannyas, những dính dáng đó là không cần thiết. Không cần phải nói bạn là ai; bạn chỉ đơn giản là bạn. Bạn là bạn, tất cả chỉ có vậy. Không cần phải nói với người nào đó bạn là ai. Cái “ai” đó chỉ có xã hội cần. Tôi tại không bao giờ hỏi bạn là ai.

Khi bạn bỏ rơi bản ngã thì bạn thực sự trở thành một với toàn bộ. Thực sự, có hai cách để nói về cùng một vấn đề: nghĩ rằng toàn bộ tồn tại là một, hoặc nghĩ rằng không có bản ngã trong bạn. Cả hai chỉ là cùng một điều, kết quả sẽ không đổi. Bạn sẽ đến với sự đồng nhất của đại dương. Và một lúc nào đó bạn biết rằng, sự đồng nhất đó không thể bị mất nữa.

Làm tan rã cảm giác riêng biệt. Hãy trở thành giọt nước - giọt nước rơi vào đại dương và trở thành một với nó. Và đừng sợ chết, bởi vì thực sự là không có cái chết cho bạn.

Con người sợ hãi là hiện tượng giả, thực thể giả - thực thể đó được tạo ra bởi cảm giác riêng rẽ. Trong thiền, nên nhớ rằng bạn sẽ nhảy trở lại suối nguồn, nhảy vào suối nguồn. Bạn di chuyển từ bản ngã tới tồn tại vô ngã.

Hãy sẵn sàng chết trong thiền. Nếu bạn có thể chết trong thiền thì bạn sẽ đạt được cuộc sống vĩnh hằng. Bạn sẽ trở thành bất tử.

3.

Ham muốn cảm giác

7 tháng 4 năm 1973.

buổi tối tại khách sạn Bikaner Palace

LÀM TIÊU TAN HAM MUỐN CẢM GIÁC... học hỏi từ cảm giác và quan sát nó, bởi vì chỉ có vậy thì bạn mới có thể bắt đầu công việc khoa học của việc tự biết mình, và đặt bước chân đầu tiên lên nấc thang.

Làm tan rã ham muốn cảm giác. Chúng ta sống vì những cảm giác, chúng ta khao khát những cảm giác. Chúng ta tiếp tục tìm kiếm những điều mới hơn, những cảm giác mới hơn; toàn bộ nỗ lực của cuộc đời chúng ta là đạt được những cảm giác mới. Nhưng điều gì xảy ra? Bạn càng tìm kiếm những cảm giác thì bạn càng trở nên ít nhạy cảm. Cảm xúc bị mất đi.

Điều đó xem ra có vẻ ngược đời. Trong cảm giác thì sự nhạy cảm bị mất. Thế thì bạn yêu cầu nhiều cảm giác và "nhiều" sẽ tiêu diệt cảm xúc của bạn nhiều hơn. Vậy thì bạn yêu cầu nhiều hơn nữa, và cuối cùng thời điểm xuất hiện khi tất cả cảm giác của

bạn trở thành ngu ngốc và tê liệt. Trước đây con người chưa bao giờ quá dần độn và tê liệt như ngày nay. Trước đây con người sống động hơn, bởi vì không có quá nhiều khả năng để thỏa mãn quá nhiều cảm giác. Nhưng ngày nay, khoa học, sự tiến bộ, nền văn minh, nền giáo dục đã tạo ra quá nhiều cơ hội để tiến xa hơn vào thế giới của cảm giác. Cuối cùng bạn biến thành con người tê liệt; cảm xúc của bạn bị mất. Thường thức nhiều thức ăn - mùi vị mạnh hơn, thực phẩm tốt hơn - và vị giác của bạn sẽ bị mất tác dụng. Nếu bạn đi vòng quanh thế giới và nhìn thấy nhiều thứ đẹp hơn, bạn sẽ trở nên mù; cảm giác của mắt bạn sẽ bị mất đi.

Thay đổi đối tượng yêu của bạn hàng ngày - bạn gái hoặc bạn trai, vợ hoặc chồng. Nếu bạn thay đổi họ hàng ngày, cảm xúc về tình yêu của bạn sẽ bị chết. Bạn đang di chuyển trong địa hình nguy hiểm. Bạn sẽ không bao giờ hướng vào chiều sâu; bạn sẽ chỉ di chuyển trên bề mặt, ở ngoại vi. Bạn càng trải nghiệm nhiều điều thì bạn càng ít có khả năng trở nên kinh nghiệm. Và cuối cùng khi mọi thứ quanh bạn trở thành tê liệt thì bạn lại yêu cầu thần thánh, bạn đòi hỏi phúc lạc, bạn muốn sự thật. Con người tê liệt, con người chết không thể trải nghiệm điều linh thiêng. Để trải nghiệm điều linh thiêng bạn cần cảm xúc trong toàn bộ: bạn cần sống động. Nên nhớ, chỉ những điều tương tự mới mang đến những điều tương tự.

Nếu bạn muốn điều linh thiêng - "điều linh thiêng" có nghĩa là sống động nhất, chưa bao giờ

sống động thể, chưa bao giờ trẻ trung thể. chưa bao giờ xanh tươi thể - nếu bạn muốn gặp đáng linh thiêng. bạn sẽ phải sống động nhiều hơn. Làm cách nào để thực hiện điều đó? LÀM TIÊU TÀN TOÀN BỘ MONG MUỐN CÁM GIÁC. Đừng tìm kiếm cảm giác: hãy tìm kiếm xúc cảm, hãy trở nên nhạy cảm hơn.

Hai cái đó là khác nhau. Nếu bạn yêu cầu cảm giác, bạn sẽ yêu cầu nhiều thứ; bạn sẽ tích lũy nhiều điều. Nhưng nếu bạn yêu cầu cảm xúc, thì toàn bộ công việc phải được thực hiện bởi những giác quan của bạn mà không phải những thứ khác. Bạn không tích lũy những thứ khác. Bạn phải làm cho tình cảm của bạn, trái tim bạn, mắt bạn, tai bạn, mũi bạn sâu sắc hơn. Mọi giác quan phải trở nên sâu sắc hơn để có thể cảm nhận điều tinh tế, mong manh.

Thậm chí chúng ta không thể cảm nhận những thứ to, thô ráp, chúng ta phải trở nên có khả năng cảm nhận điều tinh tế. Thế giới xuất hiện to lớn, thô ráp chỉ bởi vì chúng ta không thể cảm nhận điều tinh tế. Cái vô hình ẩn chứa bên trong cái hữu hình. Hãy nhìn vào những cây. Bạn nhìn vào sự thô ráp: thân cây. Bạn chưa bao giờ nhìn, bạn chưa bao giờ cảm nhận cuộc sống bên trong. Sự phát triển! Bản thân cây không phát triển: cây chỉ là thân. Một cái gì đó khác - cái vô hình - đang phát triển bên trong. Và bởi vậy mà cây phát triển. Cái bên trong đang phát triển và vì điều đó mà cái bên ngoài cũng phát triển. Nhưng bạn chỉ nhìn vào cây, cho nên chỉ có bên ngoài là được nhìn thấy.

Hãy nhìn xung quanh bạn. Hãy nhìn vào mắt người bạn của bạn. Bạn chỉ nhìn vào mắt mà không nhìn vào người đang nhìn qua đôi mắt. Hãy sờ cơ thể bạn của bạn. Bạn chỉ sờ phần thô ráp; bạn chưa bao giờ cảm nhận cái tinh tế bên trong. Chỉ có thể cái bên ngoài được cảm nhận; bởi vì mắt bạn [giác quan của bạn] trở nên quá dần dộn đến nỗi chúng không thể cảm nhận được cái bên trong, cái vô hình.

Nhạy cảm hơn là điều cần thiết. Hãy ít đòi hỏi cảm giác mà hãy phát triển cảm xúc, sự nhạy cảm. Khi bạn sờ thì hãy là sờ. Khi bạn nhìn thì hãy là đôi mắt. Khi bạn nghe thì toàn bộ ý thức của bạn phải là đôi tai. Nghe bài hát hoặc nghe chim hót thì hãy trở thành đôi tai. Hãy quên mọi thứ khác sao cho cứ như bạn chỉ là đôi tai. Hãy trở thành đôi tai với toàn bộ bản thể bạn. Vậy thì, tai bạn sẽ trở nên nhạy cảm hơn.

Khi bạn nhìn một cái gì đó - bông hoa hoặc khuôn mặt đẹp hoặc những ngôi sao - thì hãy trở thành đôi mắt. Hãy quên mọi thứ khác, cứ như toàn bộ những thứ còn lại của cơ thể bạn đã biến khỏi tồn tại và ý thức bạn chỉ trở thành đôi mắt. Vậy thì mắt bạn sẽ có khả năng nhìn sâu sắc hơn, và bạn cũng sẽ có khả năng nhìn thấy vô hình. Cái vô hình cũng có thể được nhìn, nhưng bạn cần nhiều sự thâm thấu của mắt để nhìn nó.

Làm tiêu tan mong muốn cảm giác, và phát triển thành cảm xúc. Nghĩ về thiên hạ ít hơn và nghĩ về các giác quan của bạn nhiều hơn. Hãy làm tinh khiết chúng. Khi bạn không yêu cầu các cảm giác thì

chúng lại trở nên tinh khiết. Khi bạn yêu cầu nhiều cảm giác hơn thì cũng là lúc bạn đang kết liễu các giác quan của mình.

Người nhận ra điều linh thiêng là người mà các giác quan của họ hoàn toàn sống động với khả năng lớn nhất. Vậy thì, bạn không chỉ có thể nhìn thấy đáng linh thiêng. Bạn có thể ném điều linh thiêng. Bạn có thể gửi điều linh thiêng. Đáng linh thiêng có thể vào bạn thông qua bất kỳ giác quan nào. Chỉ khi đáng linh thiêng vào bạn bằng tất cả giác quan thì sự nhận biết tối thượng mới xuất hiện. Nếu bạn chỉ có thể nhìn thấy điều linh thiêng thì đó mới chỉ là một phần của nhận biết. Vậy thì bạn không thực sự chứng ngộ. Bạn chỉ chứng ngộ từng phần nếu bạn không thể chạm vào điều linh thiêng. Nếu bạn không thể ném nó.

Sử dụng những câu đó có vẻ như là phi logic. Ném Thượng đế ư? Ngài là thức ăn sao? Đúng, ngài là mọi thứ. Bạn có thể ném ngài, nhưng thế thì bạn cần khả năng rất tinh tế để ném. Thực phẩm chính của bạn trở thành điều linh thiêng. Thông qua thức ăn mà điều linh thiêng sẽ được cảm nhận. Upanishad rish đã nói rằng thức ăn là brahma. "Anna là brahma".

Chúng ta liên tục nghĩ rằng, Thượng đế là vấn đề logic cho nên chúng ta luôn lý lẽ về việc ủng hộ hoặc phản đối. Chúng ta liên tục lý lẽ về việc Thượng đế có tồn tại hay không. Điều đó là rất vớ vẩn. Thượng đế không phải là vấn đề của lý lẽ, của logic, của lập luận. Thượng đế thực sự là vấn đề về cảm xúc. Nếu

bạn không cảm nhận ngài thì hãy trở nên nhiều cảm xúc hơn. Không suy luận logic nào là có ích. Hãy trở nên nhiều cảm xúc hơn, nhạy cảm hơn! Nếu bạn nhạy cảm hơn vậy thì ngài có đó. Ngài luôn có đó nhưng bạn không nhạy cảm. Những thứ khác đã làm cho bạn trở thành vô tri, vô giác, các cảm giác đã làm cho bạn trở thành mù mờ. Hãy làm tiêu tan ham muốn cảm giác.

HÃY LÀM TIÊU TAN HAM MUỐN PHÁT TRIỂN.

Câu kinh này là rất cách mạng, rất nguy hiểm.

HÃY LÀM TIÊU TAN HAM MUỐN PHÁT TRIỂN. Điều đó nhìn có vẻ ngớ ngẩn, bởi vì nếu bạn tiêu diệt tất cả mọi ham muốn phát triển vậy thì điều gì là cần thiết để biến thành điều linh thiêng? Vậy thì làm cách nào con người đến với sự thật, làm cách nào con người trở nên chứng ngộ? Vậy thì tại sao lại thực hiện thiền và những việc không đâu này? Chúng ta phải đi sâu vào câu kinh này.

Làm tiêu tan ham muốn phát triển. Có hai dạng phát triển. Một là bạn có thể làm một cái gì đó về nó; và thứ hai là bạn không thể làm bất kỳ điều gì về nó. Đối với điều đầu tiên thì nỗ lực là cần thiết; đối với điều thứ hai thì không-nỗ lực là cần thiết.

Sự phát triển tâm linh là sự phát triển thứ hai. Nỗ lực của bạn là vô dụng; nó sẽ chỉ tạo ra rào cản. Bạn không thể làm bất kỳ điều gì về sự phát triển tâm linh. Chỉ có một thứ bạn có thể làm đó là từ bỏ và đó là không-làm. Bạn chỉ có thể làm một thứ: cho

phép thần thánh vận hành bên trong bạn. Bạn chỉ đơn giản là hợp tác, chỉ vậy thôi. Bạn chỉ có thể nổi bông bênh, không cần bơi - sự từ bỏ sâu sắc. Đây chính là ý nghĩa của việc LÀM TIÊU TAN HAM MUỐN PHÁT TRIỂN.

... phát triển như bông hoa phát triển vô thức, nhưng thiết tha mở tâm hồn nó với không gian. Cho nên phải thúc ép bạn mở tâm hồn mình với vĩnh hằng.

Nhưng phải là vĩnh hằng!

Nhưng phải là vĩnh hằng thu hút sức mạnh và vẻ đẹp của bạn, mà không phải mong muốn phát triển của bạn – bởi vì mọi ước mong đều là rào cản, thậm chí ước mong để đạt tới thần thánh; mọi ước mong đều là nô lệ, thậm chí ước mong để được giải thoát. Ước mong như vậy chỉ là rắc rối, cho nên bạn không thể ước mong thần thánh. Điều đó thật mâu thuẫn. Bạn chỉ có thể ước mong thể gian trần tục mà không thể ước mong thần thánh; bởi vì ước mong là trần tục, ước mong là không có. Bạn không thể ước mong moksha. Khi bạn ở trong trạng thái không ước mong thì moksha sẽ xuất hiện trong bạn; khi bạn trong trạng thái không ước mong thì sự giải thoát sẽ xuất hiện trong bạn, đáng linh thiêng xuất hiện trong bạn.

Cho phép đáng linh thiêng làm lộ ra tất cả những gì tiềm ẩn trong bạn. Đừng tìm kiếm sự phát triển. Hãy buông bỏ sao cho sự phát triển xuất hiện. Sự phát triển sẽ xuất hiện, nhưng không thông qua nỗ lực của bạn mà bởi ơn huệ của chính đáng linh thiêng. Chắc chắn được thông qua bởi đáng linh thiêng.

Có những nguyên do cho điều đó.

Bất kỳ điều bạn làm thì cũng không tầm cỡ hơn bạn. Không thể như vậy. Bất kỳ điều gì bạn làm sẽ luôn thấp hơn bạn, người làm luôn tầm cỡ hơn việc làm. Nếu không thì họa sĩ sẽ không thể vĩ đại hơn tranh của mình, thiên nhân sẽ không thể vĩ đại hơn sự thiên định của anh ta. Bất kỳ điều gì bạn làm đều thấp hơn bạn, vậy thì làm cách nào bạn đạt tới điều linh thiêng? Điều linh thiêng không thấp hơn bạn, cho nên thông qua những nỗ lực của mình, bạn không thể vươn tới điều linh thiêng. Nếu có bất kỳ khả năng nào mà bạn có thể đạt tới điều linh thiêng bằng nỗ lực của chính mình thì Thượng đế đó hẳn là thấp hơn bạn, không cao hơn bạn, Thượng đế đó hẳn chỉ là món hàng - một cái gì đó bạn có thể cầm trong tay, một cái gì đó bạn đã đạt được. Cho nên hãy ghi nhớ, không thể đạt được Thượng đế bởi nỗ lực của bạn. Thượng đế có thể xuất hiện với bạn, nhưng không thể là sự đạt được.

Vậy thì điều gì phải được làm? Về phía bạn thì có thể làm điều gì? Về phần bạn thì bạn phải tạo ra nỗ lực tiêu cực. Nỗ lực tiêu cực đó là: không tạo ra những rào cản, không tạo ra những sự cản trở. Giữ nguyên cội rễ và chờ đợi và sẵn sàng di chuyển, sẵn sàng hướng đi. Nếu nam châm bắt đầu làm việc thì bạn hãy cho phép nó làm việc.

Vậy thì thiên mà tôi đang quá nhấn mạnh là gì? Đó chỉ là hủy diệt các rào cản của bạn: đó là nỗ lực tiêu cực. Thông qua thiên bạn sẽ không đạt được điều

linh thiêng, nhưng thông qua thiên bạn sẽ trở nên sẵn sàng để đáng linh thiêng có thể biểu hiện. Thông qua thiên bạn sẽ trở nên cởi mở; sự cầu nguyện của bạn sẽ đạt tới đáng linh thiêng. Bạn đang nói rằng bạn đã sẵn sàng, rằng bây giờ bạn sẽ hợp tác.

Về phía bạn thì đó là tất cả những điều cần thiết. Cho phép, buông bỏ, sẵn sàng. Với quyết tâm, không gì có thể được thực hiện. Về phương diện linh thiêng thì không gì có thể thực hiện thông qua ý chí mà chỉ thông qua sự buông bỏ. Chỉ có vậy thì mọi điều mới xuất hiện.

Thông qua thiên mà chúng ta đang thực hiện ở đây, bạn chỉ đang phá vỡ những rào cản của mình. Chính vì vậy mà tôi nhấn mạnh rằng bạn nên giống như đứa trẻ. Hãy quên cuộc sống văn minh, nền văn hóa, phong tục, lễ thói, điệu bộ, cá tính, các bộ mặt của bạn. Tất cả những điều đó chỉ là mã ngoài. Hãy quay trở lại thành đứa trẻ. Hãy quăng nó đi! Hãy trở thành đứa trẻ.

Điều đó nhìn có vẻ như là sự điên khùng. Bỏ rơi bản ngã của mình và quay trở về thời trẻ con nhìn có vẻ như là điên khùng. Nhưng hãy là điên khùng! Với bất kỳ giá nào, hãy quay trở lại thành đứa trẻ. Jesus nói rằng chỉ những người giống như đứa trẻ thì sẽ đi vào vương quốc của Thượng đế. Tôi cũng nói tương tự như vậy. Quay ngược về nơi mà nền văn minh bắt đầu làm đôi bại bạn, về nơi mà nền giáo dục bắt đầu làm đôi bại bạn, về nơi mà xã hội xâm nhập vào. Tiến đến nơi mà bạn là phi xã hội

hoặc trước xã hội, nơi mà xã hội không ép buộc được bạn. Cho đến điểm đó thì bạn là trong trắng, tinh khiết, trừ khi bạn quay trở về điểm đó thì những rào cản vẫn giữ nguyên.

Hãy trở lại thành đứa trẻ. Trong quá trình, bạn sẽ cảm nhận rằng bạn là kẻ điên khùng, bởi vì bạn đã quẳng hết mọi giá trị người lớn trong bạn: sự giáo dục, văn hóa, tôn giáo, kinh sách, lễ thói. Bạn đang vứt đi mọi thứ. Bạn đang quay trở lại nơi mà bạn đã là bạn, nơi mà xã hội không làm đôi bại bạn.

Toàn bộ quá trình có vẻ như điên khùng, nhưng không phải như vậy. Đó là sự tẩy nhẹ. Nếu bạn có thể thực hiện hành trình thông qua điều đó thì bạn sẽ trở nên lành mạnh, ít điên khùng. Sự điên khùng sẽ bị quẳng đi. Bạn sẽ trở nên lành mạnh hơn, tinh khiết hơn.

4.

Ước mong điều không thể đạt được

*8 tháng 4 năm 1973,
buổi sáng tại khách sạn Bikaner Palace*

CHỈ ƯỚC MONG ĐIỀU BÊN TRONG BẠN.

Điều đó có vẻ ngớ ngẩn, ngược đời, phi logic: chỉ ước mong những điều bên trong bạn. Ước mong về cơ bản là cho những gì không phải bên trong bạn. Ước mong có nghĩa là ước mong một cái gì đó không bên trong bạn. Nếu nó thực sự bên trong bạn thì cần gì phải ước mong nữa?

Chúng ta chưa bao giờ tự mong mỏi như là chúng ta. Chúng ta luôn ước mong một cái gì đó khác. Không ai ước mong chính mình: không cần thiết như vậy. Bạn đã là như vậy rồi; bạn không mất bất kỳ điều gì. Bạn ước mong một cái gì đó bị mất đi.

Câu kinh này nói, chỉ ước mong điều bên trong bạn vì nhiều lý do. Một là, nếu bạn ước mong một cái gì đó không bên trong bạn, thì bạn có thể đạt

được một cái gì đó, nhưng nó không bao giờ trở thành của bạn. Điều đó là không thể. Thực sự, có thể bạn không bao giờ làm chủ điều đó; bạn sẽ chỉ là đầy tớ. Người sở hữu luôn bị sở hữu bởi chính sự sở hữu của mình. Lượng sở hữu càng lớn thì sự nô lệ được tạo ra càng nhiều.

Bạn bị sở hữu bởi chính những sự sở hữu của mình, và bạn thì đang ước mong trở thành người chủ. Sự chán nản nảy sinh, bởi vì toàn bộ hy vọng của bạn đều trở thành vỡ mộng. Bạn đã đến nơi mà mọi thứ bạn muốn đều có đó, bất kỳ điều gì bạn ước mong đã xuất hiện nhưng bạn đã trở thành nô lệ. Bấy giờ vương quốc xuất hiện không là gì mà chỉ là ngục tù, và bất kỳ điều gì bạn sở hữu hoặc nghĩ rằng bạn đang sở hữu thì lại không thực sự sở hữu, bởi vì nó có thể bị lấy đi ở bất kỳ thời điểm nào. Thậm chí nếu không ai lấy nó đi thì cái chết cũng buộc phải lấy nó đi.

Theo thuật ngữ tôn giáo, thứ có thể bị lấy đi bởi cái chết thì không phải là của bạn. Cái chết là tiêu chuẩn. Chỉ có một tiêu chuẩn duy nhất để đánh giá xem bạn có thực sự sở hữu một cái gì đó không. Đánh giá nó ngược lại với cái chết và nhìn xem, bạn sẽ vẫn còn nó sau cái chết của mình. Nếu cái chết mang nó đi, bạn chưa bao giờ sở hữu nó. Nó chỉ là ảo ảnh.

Có một cái gì đó mà cái chết không thể lấy khỏi bạn không? Nếu không có gì, vậy thì tôn giáo là vô nghĩa, không giá trị. Nhưng có một cái gì đó mà cái

chết không thể lấy đi, một cái gì đó ẩn dấu bên trong bạn. Bạn đã sở hữu nó. Đó là bản năng sâu thẳm bên trong bạn. Nó xuất hiện cùng với bạn; bạn sinh ra cùng với nó. Đúng hơn là, sẽ là hay hơn khi nói rằng bạn là nó mà không phải bạn sở hữu nó. Nếu bạn sở hữu nó thì nó có thể bị lấy đi.

Bạn là nó, nó là chính bản thể bạn. Nó là nền tảng cơ bản của bạn; nó là sự tồn tại của bạn. Đó chính là điều được gọi là linh hồn. Linh hồn có nghĩa rằng bạn đã là nó. Không ai có thể lấy nó khỏi bạn; thậm chí cái chết cũng không thể hủy diệt nó. Kinh này nói, chỉ ước mong điều bên trong bạn. Ước mong linh hồn, ước mong bản thể sâu thẳm bên trong bạn, ước mong trung tâm mà bạn đã thực sự sở hữu và bạn đã quên nó hoàn toàn.

Tại sao con người lại quên? Điều đó là cần thiết. Để sống sót, bạn phải tập trung sự chú ý vào thế giới bên ngoài. Để sống sót, để tồn tại, để duy trì cuộc sống thì bạn phải liên tục chú ý đến nhiều thứ: thực phẩm, nơi trú ngụ. Cơ thể cần sự chú ý. Nó trở nên bệnh tật, có thể xảy ra đau khổ. Cơ thể luôn phải đấu tranh để tồn tại, bởi vì đối với cơ thể thì cái chết là hiển nhiên. Cơ thể liên tục đấu tranh với cái chết, cho nên phải thường xuyên chú ý đến nó.

Cơ thể luôn trong trạng thái khẩn cấp bởi vì cái chết có thể xuất hiện ở bất kỳ thời điểm nào. Bạn phải liên tục nhận biết và liên tục ý thức về cuộc chiến chống lại cái chết, cho nên toàn bộ sự chú ý của bạn hướng thẳng ra bên ngoài. Không còn năng

lượng để hướng vào bên trong. Đây là nhu cầu để sống sót. Chính vì vậy mà chúng ta liên tục quên rằng, trung tâm tồn tại bên trong chúng ta không thể chết, trung tâm tồn tại bên trong chúng ta là vĩnh hằng, trung tâm tròn tại bên trong chúng ta là tuyệt đối phúc lạc.

Bệnh tật thu hút sự chú ý; đau khổ thu hút sự chú ý. Nếu bạn bị đau đầu thì sự chú ý của bạn hướng vào đầu; bạn trở nên nhận biết rằng bạn có cái đầu. Nếu đầu không bị đau thì bạn sẽ quên đầu mình. Bạn trở thành không đầu - cứ như bạn không có đầu.

Cơ thể được cảm nhận chỉ khi nó bị ốm. Nếu cơ thể bạn hoàn toàn khỏe mạnh thì bạn sẽ không cảm nhận nó. Bạn sẽ trở nên không trọng lượng. Thực sự bạn sẽ trở nên không cơ thể. Đây là tiêu chuẩn duy nhất để đánh giá sức khỏe thực sự: rằng cơ thể không bao giờ được cảm nhận. Bất kỳ khi nào cơ thể được cảm nhận thì điều đó có nghĩa rằng có một thứ bệnh nào đó, có một sự lo âu nào đó. Sự chú ý của bạn được huy động.

Có rất nhiều rắc rối xuất hiện từ bên ngoài đến mức bạn phải liên tục chú ý và bận tâm. Chính vì vậy mà bạn quên rằng có một cái gì đó tồn tại ngay trung tâm của chính bản thể bạn, nó là bất tử, nó là linh thiêng, nó là niềm phúc lạc. Câu kinh này nói:

CHỈ ƯỚC MONG ĐIỀU BÊN TRONG BẠN.

... đối với bên trong, bạn là ánh sáng của nhân loại - chỉ có ánh sáng đó có thể tỏa ra trên con đường.

Nếu bạn không có khả năng nhận biết nó bên trong, thì việc tìm kiếm nó ở một nơi nào đó khác là điều vô dụng.

Câu kinh tiếp theo:

CHỈ ƯỚC MONG ĐIỀU BÊN NGOÀI BẠN.

Chỉ ước mong điều bên ngoài bạn. Luôn ước mong điều không thể, bởi vì chỉ thông qua điều đó thì bạn mới phát triển. Và điều gì là không thể? Trèo lên đỉnh Everest là điều có thể; hoặc lên mặt. Cả hai đều trở thành có thể. Một người nào đó đã đặt chân lên Everest. Thậm chí khi không có ai tới được nơi đó, thì đó cũng không phải là điều không thể. Khó khăn nhưng không phải là không thể. Việc tới đó là nằm trong khả năng của con người. Việc tới mặt trăng là nằm trong khả năng của con người, và con người cũng sẽ nhanh chóng vươn tới các hành tinh khác. Chỉ có một điều là không thể, một điều bên ngoài bạn, và đó chính là bản thể sâu thẳm bên trong bạn.

Tại sao? Tôi nói việc tới mặt trăng không quá khó khăn thậm chí mặt trăng quá xa, và tôi nói bản thể sâu thẳm bên trong bạn càng không thể vươn tới thậm chí nó ngay bên trong bạn. Vậy thì tại sao việc vươn tới nó lại quá khó khăn? Bởi vì nó ở ngay bên trong bạn, đó là lý do tại sao. Bạn chỉ biết làm cách nào để vươn tới cái bên ngoài. Tay bạn có thể chạm tới những gì bên ngoài, mắt bạn có thể nhìn thấy những gì bên ngoài. Những giác quan của bạn mở ra với bên ngoài: bạn không có những giác quan có thể

giúp bạn nhìn vào bên trong. Tâm trí bạn hướng ra bên ngoài; nó không thể hướng vào bên trong. Chính vì vậy mà tâm trí phải bị quăng đi. Chỉ có vậy thì bạn mới có thể vào thiền.

Về cơ bản thì tâm trí là sự chuyển động ra bên ngoài. Bạn có thể quan sát điều này rất dễ dàng. Bất kỳ khi nào bạn nghĩ, bạn đang nghĩ về một cái gì đó bên ngoài bạn. Bất kỳ điều gì bạn nghĩ đến thì cũng luôn là bên ngoài bạn. Bạn đã bao giờ nghĩ đến bất kỳ điều gì bên trong bạn chưa? Không cần phải nghĩ về những gì bên trong bởi vì bạn có thể trải nghiệm nó. Không cần thiết phải nghĩ về điều đó; suy nghĩ là thay thế. Bạn có thể nhận ra những gì bên trong mình. Nó ở ngay góc khuất. Bạn quay đầu mình, bạn quay hướng nhìn của mình. Từ bên ngoài bạn quay vào bên trong, và bạn có thể trải nghiệm nó. Việc gì phải nghĩ về nó?

Nhưng chúng ta liên tục nghĩ về những điều thậm chí là bên trong. Chúng ta nghĩ về linh hồn là gì. Chúng ta nghĩ, “Bản thể là gì?” chúng ta tạo ra các hệ thống triết lý. Chúng ta không ngừng tạo ra các lý thuyết rằng bản thể là “cái này”, định nghĩa là “cái này”, và không ai thử cảm nhận nó. Nó quá gần với bạn - các lý thuyết để làm gì?

Lý thuyết chỉ cần đến cho những gì ở rất xa, bởi vì bạn không thể tới đó ngay bây giờ. Bạn phải tạo ra cây cầu. Lý thuyết cần đến để vươn tới mặt trăng, nhưng không cần đến nó để vươn tới bên trong bạn, bởi vì không có khoảng trống nào. Không có gì cần

phải bắc cầu; bạn đã có đó. Chỉ có sự thay đổi thái độ của bạn là cần đến và bạn có thể nhận ra điều đó. Không cần phải tạo ra lý thuyết và triết lý. Nhưng chúng ta không ngừng tạo ra các triết lý. Chúng ta đã tạo ra hàng nghìn, và hàng nghìn các triết lý. Các nhà triết học không ngừng lãng phí cuộc sống của họ để nghĩ về những gì đã thực sự có trong họ. Họ có thể nhảy vào bên trong ở bất kỳ thời điểm nào!

Nhưng nó là bên ngoài. Bên ngoài các giác quan, bởi vì các giác quan không thể mở ra với nó; chúng mở theo hướng ngược lại. Và nó cũng bên ngoài tâm trí, bởi vì tâm trí không thể dẫn bạn tới đó; nó luôn dẫn bạn tới chỗ nào đó khác. Tâm trí là dụng cụ dùng cho thế giới trần tục; nó là cơ cấu để hướng ra bên ngoài, để dịch chuyển khỏi bạn. Nó có nghĩa là như vậy. Chính vì vậy mà có quá nhiều sự nhấn mạnh rằng trong samadhi không có tâm trí. Samadhi là trạng thái không-tâm trí; tâm trí ngừng.

Trong các kỹ thuật thiền mà chúng ta đang thực hành thì toàn bộ nỗ lực là: làm cách nào để dừng tâm trí, làm cách nào để bỏ rơi ý nghĩ, làm cách nào để tới thời điểm mà ý nghĩ không tồn tại mà chỉ đơn thuần là sự tồn tại của cảnh giác, của nhận biết. “Không ý nghĩ” có nghĩa là không có đám mây nào trên bầu trời; chỉ là bầu trời trong xanh. “Không ý nghĩ” có nghĩa là không đám mây nào trong tâm trí, chỉ là thức tỉnh. Trong sự thức tỉnh đó, bạn đang bên trong.

Khi bạn trong tâm trí, bạn đang ở bên ngoài; khi bạn không tâm trí, bạn ở bên trong. Sự biến đổi từ

tâm trí tới không-tâm trí là toàn bộ hành trình. Nếu bạn có thể bổ sung “không” vào tâm trí mình thì bạn đã tới nơi. Chính vì vậy mà điều đó được gọi là bên ngoài.

CHỈ ƯỚC MONG ĐIỀU BÊN NGOÀI BẠN - bên ngoài các giác quan của bạn, bên ngoài tâm trí bạn, bên ngoài bản ngã bạn. “Bạn” sẽ không có đó. Trung tâm sâu thẳm của bạn không phải là bạn; bạn chỉ là ngoại vi. Ngoại vi không thể ở trung tâm. Khi bạn hướng thẳng vào trung tâm thì bạn để lại ngoại vi. Ngoại vi không thể tồn tại ở trung tâm. Nó thuộc về trung tâm nhưng nó tồn tại bên ngoài trung tâm, chỉ xung quanh nó.

Bất kỳ điều gì bạn biết về chính mình thì chỉ là ngoại vi: tên bạn, sự nhận dạng của bạn, hình ảnh bạn. Bạn là Hindu, hoặc Hồi giáo, hoặc Cơ Đốc giáo; bạn là da đen hay da trắng; bạn là thể này thể kia. Dân tộc, chủng tộc, văn hóa của bạn - tất cả những điều này chỉ là ngoại vi; tất cả các điều kiện của bạn chỉ là ngoại vi.

Thế giới trần tục không thể vào trung tâm bạn. Nó chỉ có thể gieo trồng ngoại vi: nó chỉ có thể chạm tới bạn ở đường biên. Chỉ có đường biên của bạn có thể là Hindu, có thể là Hồi giáo, có thể là Cơ Đốc giáo, có thể là đạo Jain. “Bạn” không phải; bạn không thể.

Chỉ có đường biên của bạn thuộc về Ấn Độ, hoặc về Pakistan, hoặc Mỹ. Bạn không thể thuộc về bất kỳ quốc gia nào, chủng tộc nào. Bạn thuộc về chính tồn tại. Ở trung tâm, tất cả mọi sự chia đều là giả, nhưng

nó lại có ý nghĩa ở ngoại vi.

Bất kỳ điều gì bạn biết về mình đều là bản ngã của bạn. “Bản ngã” chỉ là từ thực dụng. Toàn bộ ngoại vi của bạn có nghĩa là “ta”

. Nhưng cái “ta” này sẽ bỏ rơi khi bạn bắt đầu hướng vào bên trong. Cái “ta” này sẽ dần bị bỏ rơi; cái “ta” này sẽ biến mất; cái “ta” này sẽ bốc hơi. Vậy thì thời điểm sẽ xuất hiện khi bạn thực sự là chính mình; cái tôi già cỗi của bạn sẽ không còn nữa. Vì thế mà tôi nói: Chỉ ước mong điều bên ngoài bạn... nó bên ngoài bạn; bởi vì khi bạn đạt tới nó, bạn đã mất chính mình.

CHỈ ƯỚC MONG ĐIỀU KHÔNG THỂ ĐẠT ĐƯỢC.

CHỈ ƯỚC MONG ĐIỀU KHÔNG THỂ ĐẠT ĐƯỢC. Điều không thể đạt được là gì? Hãy nhìn xung quanh - mọi thứ là có thể đạt được. Bạn có thể chưa đạt được nó, nhưng nó là có thể đạt được. Nếu bạn đủ nỗ lực thì bạn có thể đạt được nó. Về mặt tiềm năng thì điều đó là có thể.

Alexander đã tạo ra vương quốc vĩ đại. Có thể bạn chưa tạo ra nó, nhưng những gì Alexander có thể tạo ra thì bạn cũng có thể tạo ra. Điều đó không phải là không thể; điều đó là không thể không đạt được. Có thể bạn không giàu như Rockefeller, hoặc như một người nào đó khác, nhưng những gì Rockefeller có thể thực hiện thì bạn cũng có thể thực hiện. Điều đó thuộc về con người; nó nằm trong khả năng của bạn. Bạn có thể thất bại. Có thể

bạn chưa đạt điều đó, nhưng nó là có thể đạt được. Thất bại của bạn là của chính bạn, nhưng về mặt tiềm năng thì bạn có thể đã thành công, cho nên không thể nói là không thể đạt được.

Vậy thì không thể đạt được là gì? Cái gì là không thể đạt được? Nếu điều đó có ý nghĩa nào đó, vậy thì giá trị của việc ước mong nó là gì? Nếu nó không thể đạt được vậy thì ước mong chỉ là điều phù phiếm. Tại sao ước mong lại là không thể đạt được? Điều đó có ý nghĩa gì?

Ý nghĩa là rất sâu sắc, rất bí truyền. Ý nghĩa đó là bản thể sâu thẳm của bạn là không thể đạt được, bởi vì nó đã thực sự đạt được rồi. Bạn không thể đạt được nó bởi vì bạn là nó. Bạn không thể biến nó thành điều đạt được. Nó là một cái gì đó không phải để đạt được. Nó đã thực sự có đó rồi, bạn chưa bao giờ rời khỏi nó. Bạn chưa bao giờ mất nó; đó là cốt lõi quan trọng của bạn. Nó là bạn, bản thể sâu thẳm của bạn. Bạn không thể đạt được nó; bạn chỉ có thể khám phá nó. Bạn không thể đạt nó; bạn chỉ có thể mở nó ra, bạn chỉ có thể ghi nhận nó.

Không có khả năng về việc phát minh ra nó; nó đã thực sự có đó rồi. Nó không phải là điều kiếm chác được; nó đã thực sự có đó. Bạn chỉ cần trao cho nó sự nhận biết của bạn về nó. Bạn phải tập trung sự nhận biết về nó, và bỗng nhiên điều chưa bao giờ bị mất lại được tìm ra.

Khi Đức Phật đạt được chứng ngộ, một người nào đó hỏi người, “Thầy đã đạt được điều gì vậy?”

Đức Phật nói, “Không có gì, bởi vì những gì tôi đã đạt được – bây giờ tôi mới biết rằng nó luôn có đó. Nó chưa bao giờ bị mất. Tôi chỉ đơn giản là khám phá nó. Tôi đã biết đến một vài kho báu mà nó đã luôn bên trong tôi”.

CHỈ ƯỚC MONG ĐIỀU KHÔNG THỂ ĐẠT ĐƯỢC.

... ĐÓ LÀ ĐIỀU KHÔNG THỂ ĐẠT ĐƯỢC, BỞI VÌ LÙI LẠI MÃI MÃI. BẠN SẼ ĐI VÀO ÁNH SÁNG, NHƯNG SẼ KHÔNG BAO GIỜ CHẠM ĐƯỢC NGỌN LỬA.

Trong hoàn cảnh khác thì điều đó cũng là không thể đạt được. Bạn sẽ không bao giờ có thể nói, “Tôi đã đạt được nó”, bởi ai sẽ nói rằng tôi đã đạt được nó? Cái “Tôi” đó không thể quả quyết được nữa. Bản ngã đó - ngoại vi - không thể nhiều hơn nữa. Trong việc đạt được, trong việc khám phá thì nó sẽ bị lỡ. Bản ngã phải bị quăng đi, phải bị vứt đi. Bạn chỉ có thể tới nơi khi bạn trở thành không-bản ngã. Bạn không thể tới nơi cùng bản ngã, bởi vì chính bản ngã là rào cản.

Vậy thì ai còn đó để mà quả quyết? Điều đó được nói trong Upanishad rằng, nếu một người nào đó tuyên bố họ đã đạt được, thì cũng có nghĩa rằng họ không đạt được gì, chính sự tuyên bố là bản ngã vị kỷ. Nếu một người nào đó nói, “Ta đã biết Thượng đế” thì cũng chứng tỏ rằng người đó không biết Thượng đế; bởi vì khi đã biết Thượng đế thì ai còn lại đó để tuyên bố? Người biết đã biến mất trong chính hiện tượng biết. Biết xuất hiện chỉ khi người biết không có đó. Khi người biết vắng mặt thì biết

xuất hiện - cho nên ai sẽ tuyên bố?

Có một vị thiền Zen tên là Nan-in. Một người nào đó hỏi ông ấy, “Ông có biết sự thật không?”

Ông ấy cười, nhưng vẫn im lặng. Người đàn ông đó nói, “Tôi không thể hiểu tiếng cười huyền bí của ông, hoặc tôi không thể hiểu sự im lặng huyền bí của ông. Hãy sử dụng ngôn ngữ. Hãy nói cho tôi. Hãy tỏ ra chân tình về chuyện đó. Hãy nói cho tôi có hoặc không. Ông đã biết sự thật, biết thần thánh rồi phải không?”

Nan-in nói, “Ông đang làm cho điều đó trở thành khó khăn đối với tôi. Nếu tôi nói có, kinh nói, “Người nào nói, “Ta đã biết” thì không biết gì”. Cho nên nếu tôi nói có thì điều đó nghĩa là không. Và nếu tôi nói không thì điều đó không phải là sự thật. Vậy thì tôi phải làm gì đây? Đừng bắt tôi phải nói. Tôi sẽ lại cười và giữ im lặng. Nếu bạn có thể hiểu thì điều đó là tốt. Nếu bạn không hiểu thì điều đó cũng không sao. Nhưng tôi sẽ không dùng ngôn ngữ. Đừng ép buộc tôi, bởi vì nếu tôi nói có thì điều đó có nghĩa là tôi không biết, nếu tôi nói không thì điều đó không phải là sự thật”.

Bạn sẽ tới nơi, nhưng với sự tinh khiết của mình. Trong sự tinh khiết đó bản ngã sẽ không còn. Bản ngã là tạp chất, là những phần tử ngoại lai bên trong bạn - chỉ là bụi bám bám vào quanh bạn. Đó không phải là bạn. Trần trụi, bạn sẽ tới nơi. Bản ngã của bạn giống như trang phục. Nó sẽ không còn đó nữa.

CHỈ ƯỚC MONG ĐIỀU KHÔNG THỂ ĐẠT ĐƯỢC.

Quyền năng sẽ biến bạn thành cái không

*8 tháng 4 năm 1973,
buổi tối tại khách sạn Bikaner Place*

MONG MỌI QUYỀN NĂNG CHÁY BỎNG.

... QUYỀN NĂNG MÀ MÔN ĐỆ THÈM MUỐN SẼ LÀM CHO NGƯỜI ĐÓ XUẤT HIỆN NHƯ LÀ CÁI KHÔNG TRONG CON MẮT MỌI NGƯỜI.

Chúng ta ước mong quyền lực để trở thành một cái gì đó. Quyền lực về sự giàu sang là có thể, quyền lực về chính trị là có thể, quyền lực về thanh thế là có thể. Chúng ta ước mong quyền năng để biến thành một cái gì đó, và kinh này nói ước mong cháy bỏng quyền năng - nhưng quyền năng đó biến bạn thành không-người nào, không-cái gì.

Có hai dạng quyền lực. Một, đó là bạn có thể tích lũy nó từ người khác - điều đó có thể được trao cho bạn bởi người khác, hoặc có thể lấy khỏi bạn bởi người khác. Nó phụ thuộc vào người khác. Quyền lực mà phụ thuộc vào người khác thì sẽ biến bạn thành

một người nào đó trong con mắt của thiên hạ. Bạn sẽ vẫn giữ nguyên như bạn là vậy, nhưng trong mắt người khác bạn sẽ trở thành một người nào đó. Cái người-nào đó này chính là định nghĩa của bản ngã. Và bản ngã là rào cản.

Ước mong quyền năng - dạng thứ hai - cho phép bạn cảm nhận rằng bạn không là người nào. Thật khó khăn để cảm nhận rằng “Ta không là người nào”. Mọi người nghĩ rằng mình là một người nào đó cho dù người khác đồng ý hay không. Mọi người đều nghĩ rằng mình là một người nào đó! Đây là điều bình thường; mọi đầu óc bình thường đều nghĩ rằng anh ta là một người nào đó.

Thời điểm bạn tỉnh cờ nhận ra rằng, bạn không là người nào thì bạn lại trở thành bông hoa tuyệt vời, hiếm hoi, duy nhất, không thể so sánh. Cảm giác không là ai tạo ra không gian bên trong bạn. Bản ngã biến mất, trung tâm giả của bạn không còn đó nữa. Bạn trở thành căn phòng rộng rãi. Bấy giờ vĩnh hằng có thể vào bạn. Không gian này, sự trống rỗng này có thể cho phép tồn tại nở hoa trong bạn.

Bạn được làm đầy bởi cái “một người nào đó” của bạn. Bạn là cái này, cái kia. Tâm trí quá ranh ma đến nỗi thậm chí bạn có thể tạo ra cái-một người nào đó này thông qua cái-không người nào. Tôi sẽ nói với bạn một giai thoại:

Một vị hoàng đế, hoàng đế đạo Hồi, đang cầu nguyện trong ngôi đền vào ngày lễ tôn giáo. Ông ta đang nói chuyện với thần thánh. Ông ta nói, “Ta không

là ai. Ta không là cái gì. Hãy nhân từ với ta”.

Bỗng nhiên ông ta nghe thấy người ăn xin cũng đang cầu nguyện ngay bên cạnh. Ông ta cũng đang nói, “Con không là ai. Hãy nhân từ với con”.

Vị hoàng đế cảm thấy bị xúc phạm! Ông ta nhìn vào người ăn mày và nói, “Hãy nghe đây, ai đang cố để cạnh tranh với ta vậy? Khi ta nói, “Ta không là ai” thì ai cũng dám nói, “Con không là ai”? Ai đang cố cạnh tranh với ta vậy?”

Thậm chí trong cái-không người nào bạn cũng trở thành người cạnh tranh. Vậy thì toàn bộ giá trị đã bị lỗi. Thượng đế cũng không thể tha thứ cho một người nào đó đang tuyên bố là không-người nào trước mặt ngài. Khi ông ta đang nói với Thượng đế rằng, ông ta không là ai thì ông ta không có ý rằng ông ta không là người nào. Thông qua cái-không người nào ông ta đang tạo ra cái-một người nào đó. Bạn cũng có thể tạo ra bản ngã từ cái không.

Nên nhớ rằng bản ngã là quyền lực trên thế gian nhưng với điều linh thiêng thì đó là sự bất lực. Mọi thứ có vẻ như là quyền lực trong thế giới trần tục thì lại là bất lực trong thế giới thần thánh. Ở đó không-quyền lực là quyền năng. Jesus không ngừng nói với môn đệ của mình rằng, “Hãy là nghèo nàn trong cuộc sống linh thiêng”. Không phải là nghèo nàn về vật chất, bởi vì bạn có thể nghèo mà không nghèo về cuộc sống linh thiêng. Vậy thì mọi sự nghèo đói sẽ trở thành một dạng của giàu sang. Nếu bạn cảm thấy ý thức về điều đó thì sự nghèo khó của bạn không

phải là nghèo khó. Đó không phải là sự nghèo khó về tâm linh.

Cho nên Jesus liên tục lặp lại, “Hãy là nghèo khó, nghèo khó về tinh thần”, nếu không bạn có thể trở thành kẻ ăn xin trên đường phố - bạn đã bỏ lại mọi thứ - nhưng bây giờ bạn vẫn bám vào những cái bị bỏ lại; bạn bám vào sự từ bỏ của mình. Bạn đã tạo ra sự giàu có từ nghèo khó của mình; bạn đang khoe khoang về chuyện đó. Hãy nhìn vào các sannyasin, các thầy tu, các bhikkhus. Hãy nhìn vào mắt họ. Họ đã quá ngạo mạn về điều xuất hiện từ những thứ để lại cho trần tục, từ sự từ bỏ. Họ đã từ bỏ thế gian, nhưng bây giờ sự từ bỏ của họ trở thành số dư tài khoản. Họ ngạo mạn về chuyện đó; họ cảm thấy bề trên hơn vì chuyện đó. Khi Jesus nói, “Hãy là nghèo khó về mặt tinh thần”, ông ấy muốn nói: đừng là bề trên của bất kỳ ai.

Ông ấy cũng không nói hãy là kẻ bề dưới, nên nhớ như vậy. Đây là vấn đề. Ông ấy không ngụ ý là kẻ bề dưới bởi vì nếu bạn là bề dưới - nếu bạn cảm nhận rằng bạn là bề dưới - điều đó lại trở thành vị thế mạnh hơn trong đầu, mà không là gì khác. Vị thế bề trên trong đầu lại trở thành bề dưới. Nếu bạn cảm thấy chính bạn là bề dưới thì ham muốn là bề trên vẫn còn đó.

Khi Jesus nói, “Hãy là nghèo khó về mặt tinh thần”, ông ấy không chỉ ngụ ý không là bề trên. Ông ấy ngụ ý điều đó, nhưng ông ấy cũng ngụ ý không là kẻ bề dưới: hãy là chính bạn. Đừng so sánh bạn với

người khác; hãy bằng lòng với chính mình.

Thế rồi bạn sẽ trở thành không-người nào, bởi vì cái người nào đó cần sự so sánh. Làm cách nào bạn là một người nào đó nếu không có sự so sánh? Bạn tuyệt vời hơn, đẹp hơn, chưa bao giờ là vẻ đẹp thông thường. Bạn không bao giờ là vẻ đẹp bình thường; bạn luôn tuyệt vời hơn trong việc so sánh với người khác. Bạn là giàu có trong việc so sánh với một người nào đó, bạn am hiểu hơn trong việc so sánh với một người nào đó khác. Bề trên và bề dưới luôn là sự so sánh. Bạn là một người nào đó khi so sánh với người khác. Nếu không có sự so sánh thì bạn là ai? Bạn không thể đẹp, có thể như thế không?. Bạn không thể là thông thái, có thể như vậy không?

Hãy nghĩ về điều này: bạn cô đơn một mình trên trái đất; toàn bộ loài người đã biến mất. Bạn sẽ là gì? Thông thái hoặc đần độn? Đẹp hay xấu? Con người vĩ đại hay chỉ là bình thường? Bạn sẽ là gì? Một mình trên trái đất - toàn bộ loài người đã biến mất - bạn sẽ chỉ là bạn. Bạn sẽ không có khả năng để nói, "Tôi là thế này, tôi là thế kia". Bạn sẽ không là bất kỳ người nào. Bạn sẽ không là ai.

Sannyas thực sự là sự buông bỏ, có nghĩa rằng toàn bộ vũ trụ, toàn bộ nhân loại đã biến mất và chỉ còn lại mình bạn. Không còn khả năng nào của việc so sánh. Vậy thì bạn là ai? Không là ai. Cái-không là ai này là quyền năng - quyền năng trong thể giới linh thiêng.

Jesus nói, "Những người đầu tiên trên thế gian này

sẽ là những người cuối cùng trong vương quốc của Thượng đế, và những người cuối cùng ở đây sẽ là những người đầu tiên của vương quốc Thượng đế". Rằng quyền lực trong thế giới trần tục là phi quyền năng đối với hành trình linh thiêng, rằng phi quyền lực trong thế giới trần tục là quyền năng đối với hành trình linh thiêng.

Câu kinh này nói, ƯỚC MONG QUYỀN NĂNG CHÁY BÓNG, nhưng nên nhớ nghĩa của "quyền năng". Nó là phi quyền lực. Nó là sự cảm nhận của không là ai, của trống rỗng. Và quyền năng mà môn đệ thêm khát thì sẽ xuất hiện như là cái không trong mắt của con người.

ƯỚC MONG MẠNH LIỆT SỰ TĨNH LẶNG.

Sự tĩnh lặng mà bạn sẽ ước mong là sự tĩnh lặng linh thiêng, không gì có thể quấy nhiễu, với nó tâm hồn có thể phát triển như bông hoa thiêng liêng.

ƯỚC MONG MẠNH LIỆT SỰ TĨNH LẶNG. Không có ai ước mong tĩnh lặng. Bạn liên tục nói về nó và không ngừng lừa dối chính mình rằng bạn ước mong tĩnh lặng, nhưng không ai mong điều đó - bởi vì khi ước mong, sự tĩnh lặng xuất hiện, và nó không xuất hiện với bạn.

Không ai ước mong tĩnh lặng. Thậm chí nếu bạn nói rằng bạn ước mong tĩnh lặng thì thực ra bạn không ước mong điều đó, bởi vì đây là một trong những luật tối thượng: nếu ước mong tĩnh lặng của bạn xảy ra, vậy thì nhiều điều biến thành lảm lặc ở đâu đó?

Rất nhiều người đến với tôi. Một sinh viên đến với tôi - anh ta sắp thực hiện kỳ thi cuối cùng về M.A. Anh ta hỏi tôi, “Làm cách nào tôi có thể trở nên thanh thản? Làm cách nào tôi có thể trở nên yên lặng? Hãy giúp tôi. Tôi ước mong sự thanh thản. Tôi bị quấy nhiễu nhiều quá, tôi quá căng thẳng”.

Tôi hỏi anh ta, “Tại sao bạn ước mong thanh thản?”

Anh ta nói, “Tôi muốn đoạt huy chương vàng. Kỳ thi sắp đến rồi. Tôi là sinh viên hạng nhất nhưng đây là kỳ thi cuối cùng của tôi và tôi muốn đoạt huy chương vàng. Nếu đầu óc tôi quá căng thẳng thì làm sao tôi có thể đạt được điều đó? Cho nên hãy giúp tôi thanh thản”.

Hãy nhìn vào sự mâu thuẫn! Và điều này đang xuất hiện với mọi người. Tôi nói với anh ta, “Nếu không có kỳ thi, nếu không có ước mong để đoạt được huy chương vàng, nếu bạn không có tham vọng phải là hạng nhất thì liệu có bất kỳ sự phiền nhiễu nào trong bạn không? Sự thanh thản của bạn liệu có bị quấy rầy không?”

Anh ta nói, “Không. Tại sao phải là như vậy? Vậy thì sẽ không có vấn đề gì. Tôi hẳn là cảm thấy thanh thản. Nhưng ngay bây giờ, kỳ thi sắp xảy ra và tôi thì mong muốn huy chương vàng. Cho nên hãy giúp tôi thanh thản”.

Tham vọng đang hủy hoại sự thanh thản của anh ta. Anh ta liên tục bám vào tham vọng của mình và vẫn còn mong muốn sự thanh thản. Thanh thản để phục vụ cho tham vọng là điều không thể: đó là điều

ngược đời. Tham vọng không thể là thanh thân. Thói hám danh, hám lợi không thể là thanh thân.

Nếu bạn ước mong thanh thân thì hãy ước mong thanh thân cho chính nó. Đừng làm cho nó thành phương tiện của một cái gì đó khác. Điều đó không được biến thành những phương tiện. Khi câu kinh này nói ƯỚC MONG MÃNH LIỆT SỰ TĨNH LẶNG, điều đó có nghĩa tĩnh lặng là mục tiêu mà không phải là phương tiện. Không ai ước mong phương tiện. Những kết quả được mong đợi và vì những kết quả đó mà các phương tiện được sử dụng. Nhưng sự tĩnh lặng không bao giờ được tạo ra bởi phương tiện. Tất cả đó là vẻ đẹp, là sự thật, là điều tốt lành, là sự sâu sắc của tồn tại và không thể biến thành phương tiện. Nó luôn là mục tiêu. Nhưng thậm chí chúng ta còn ước mong biến Thượng đế thành phương tiện. Không ai ước mong Thượng đế cho chính mục đích của mình; chúng ta ước mong Thượng đế chỉ vì mục đích khác. Vậy thì, ước mong là giả tạo.

Chính vì vậy tôi ngụ ý khi nói rằng, không ai ước mong tĩnh lặng trừ khi người đó ước mong điều đó cho chính mục đích của nó. Bạn có thể đạt được nó một cách dễ dàng nếu bạn ước mong nó như là kết quả cuối cùng. Ước mong nó cho chính nó và sẽ nó xuất hiện, bởi vì trong chính sự ước mong tĩnh lặng thì tham vọng sẽ sụp đổ; trong ước mong mãnh liệt về tĩnh lặng thì lo lắng biến mất; trong ước mong mãnh liệt về tĩnh lặng thì đau khổ biến mất. Nếu bạn vẫn đầy tham vọng - ước mong thành công, ước

mong trở thành cái này, cái kia, trở thành một người nào đó - vậy thì sự tĩnh lặng sẽ không xuất hiện trong bạn. Vậy thì bạn vẫn giữ nguyên đau khổ, đầy lo lắng, đầy căng thẳng.

Bạn sẽ vẫn trong đau khổ và bất kỳ điều gì bạn làm cũng sẽ không ích gì. Cho nên hãy nhận thức rõ ràng. Nếu bạn muốn sự tĩnh lặng thì ước mong nó trực tiếp như là mục đích. Vậy thì ước mong mãnh liệt sự tĩnh lặng sẽ biến đổi bạn.

Thực sự, tĩnh lặng là điều tự nhiên. Nó không phải là một cái gì đó mà bạn phải ước mong. Bạn, chính bạn đã làm cho nó thành rắc rối. Nó đã thực sự có đó. Tĩnh lặng là lẽ tự nhiên trong bạn; nó chính là bạn. Bạn đã quấy nhiễu nó bởi tham vọng, bạn quấy nhiễu nó bởi sự hám danh, hám lợi, bạn quấy nhiễu nó bởi giận dữ, bạn quấy nhiễu nó bởi bạo lực. Nó đã thực sự có đó, nhưng bạn đã quấy nhiễu nó.

Đừng quấy nhiễu nó! Nếu bạn mong mỏi nó thực sự, bạn sẽ không quấy nhiễu nó. Thế rồi bạn sẽ bắt đầu cảm nhận nó.

Để đạt được sự tĩnh lặng con người phải dỡ bỏ mọi rào cản đối với nó. Phải tìm ra tại sao bạn không tĩnh lặng. Tại sao? Thế rồi, loại bỏ nguyên nhân. Nếu tham vọng đang quấy nhiễu thì hãy rũ bỏ tham vọng và tĩnh lặng sẽ xuất hiện. Tĩnh lặng đã thực sự có đó; bạn không cần phải cố gắng. Hãy nhận biết tại sao bạn đang quấy nhiễu nó, và đừng quấy nhiễu nó nữa, chỉ thế là đủ. Và nó sẽ xuất hiện. Chính vì vậy tôi nói rằng khi sự tĩnh lặng thực

sự được mong mỏi thì nó xuất hiện ngay tức thì. Con người không phải chờ đợi, bởi vì thậm chí nó chỉ là một phần khoảnh khắc.

ƯỚC MONG SỰ SỞ HỮU LÀ TRÊN HẾT.

Câu kinh này có vẻ rất nguy hiểm: ước mong sở hữu là trên hết. Sở hữu ư? Chính từ ngữ sẽ tạo ra sự quấy nhiễu trong tâm trí bạn, bởi vì tất cả các bậc thầy đều đã thuyết giảng: không ước mong sự sở hữu. Đức Phật nói, “Không sở hữu”. Mahavira nói, “Aparigraha: không sở hữu”. Jesus nói, “Hãy từ bỏ mọi sự giàu có, mọi sự sở hữu”.

Jesus nói, “Thậm chí con lạc đà cũng có thể chui qua lỗ kim nhưng người giàu không thể chui qua cổng vương quốc của Thượng đế”. Câu kinh này nói, ƯỚC MONG SỰ SỞ HỮU LÀ TRÊN HẾT. Nhưng câu kinh này quá đẹp. Nó có nghĩa cùng một điều mà Mahavira và Đức Phật và Jesus nói nhưng lại được nói theo cách rất ngược đời.

Nói rằng tất cả những thứ bạn nghĩ là sở hữu thì không phải là sở hữu, bởi vì bạn thực sự không thể sở hữu chúng. Liệu bạn có thể sở hữu mọi thứ không? Liệu bạn có thể sở hữu người khác không? Liệu bạn có thể sở hữu điều gì trên thế gian không? Bạn chỉ có thể lừa dối chính mình rằng bạn sở hữu một cái gì đó. Thực sự bạn không thể sở hữu bất kỳ thứ gì, bởi vì cái chết sẽ hủy diệt mọi thứ.

Vấn đề khác: bất kỳ điều gì bạn sở hữu thì cũng trở thành kẻ sở hữu. Người sở hữu bị sở hữu bởi chính sự sở hữu của mình. Bạn trở thành đầy tớ; bạn

không phải là người làm chủ. Cho nên đâu là công dụng của việc nói rằng bạn sở hữu thế gian? Không ai sở hữu bất kỳ thứ gì. Chỉ có một thứ có thể được sở hữu và đó chính là bản thể bạn. Không có gì khác có thể được sở hữu.

Bạn có thể trở thành người làm chủ chỉ của chính mình. Nếu bạn cố để làm chủ một người nào đó khác thì bạn sẽ chỉ là đầy tớ. Có thể bạn sẽ gọi sự nô lệ này là “làm chủ”, bạn có thể dán cho nó cái nhãn “làm chủ”, nhưng bạn chỉ đang đánh lừa chính mình. Lừa dối là lừa dối. Chỉ là sự thay đổi nhãn mác mà không có gì được thay đổi.

Hãy nhìn vào sự sở hữu của bạn. Bạn có sở hữu nó không? Nếu nhà bạn bị phá hủy, bạn sẽ khóc, bạn sẽ gào thét, bạn sẽ trở nên điên khùng; nhưng nếu bạn chết thì ngôi nhà của bạn sẽ không khóc, nó sẽ không trở thành điên khùng. Vậy thì người chủ thực sự là gì. Ngôi nhà sở hữu bạn. Nó không quan tâm một chút nào về bạn: cho dù bạn sống trong nó hay không. Thực sự nó sẽ cảm thấy rất thoải mái nếu bạn rời ngôi nhà. Nó sẽ cảm thấy dễ chịu hơn, nó sẽ không phụ thuộc vào bạn. Bạn chỉ đang quấy nhiễu sự bình an của nó. Nếu bạn chết, ngôi nhà sẽ cảm thấy bình ổn. Cho nên ai là người sở hữu?

Câu kinh này rất ý nghĩa trong hoàn cảnh rằng, chỉ có bản thể là bị sở hữu và không còn gì khác. Và nếu bạn không thể sở hữu chính bản thể bạn thì bạn nghĩ rằng mình có thể sở hữu điều gì khác nữa không?

Cho nên hãy là người làm chủ - làm chủ chính bản

thể bạn - và đừng tạo ra bất kỳ nỗ lực nào để sở hữu bất kỳ điều gì. Tôi không nói là phải bỏ mọi thứ. Đó không phải là ý nghĩa. Hãy sử dụng mọi thứ, nhưng đừng nghĩ đến chuyện sở hữu. Sử dụng ngôi nhà nhưng đừng trở thành người chủ. Hãy sử dụng sự giàu có; nhưng đừng là người chủ nó. Hãy sử dụng toàn bộ tồn tại, nhưng đừng nghĩ rằng bạn là người sở hữu nó. Bạn chỉ là người du hành và khi mệt mỏi bạn nghỉ lại dưới gốc cây. Nhưng bạn không sở hữu cây. Và nếu bạn không sở hữu nó, bạn sẽ cảm nhận lòng biết ơn sâu sắc đối với cây. Chiều đến, khi bạn rời nó, bạn sẽ cảm ơn nó. Bạn sẽ cảm thấy lòng biết ơn bởi vì khi bạn mệt mỏi, đường lộ thì quá nóng, cây cho bạn chỗ nghỉ ngơi; dưới bóng cây là không khí mát mẻ. Cho nên đừng cố gắng sở hữu cây hoặc bạn sẽ không cảm nhận lòng biết ơn.

Khi bạn sở hữu, bạn sẽ không cảm nhận được sự biết ơn. Đừng sở hữu vợ mình, đừng sở hữu chồng mình. Khi bạn mệt mỏi, vợ bạn sẽ dâng bạn tình yêu thương chăm sóc của cô ấy. Hãy cảm nhận lòng biết ơn về chuyện đó.

Và nếu bạn không sở hữu vợ bạn thì bạn cũng không bị sở hữu bởi cô ấy. Mọi quan hệ xuất hiện chỉ khi không có sự sở hữu. Nếu có sự sở hữu thì sẽ luôn kéo theo xung đột. Những người chồng và những người vợ liên tục cãi nhau; bạn không thể tìm ra những kẻ thù có mối quan hệ sâu sắc hơn như vậy. Họ là những kẻ thù thân mật; họ cùng tồn tại chỉ để mâu thuẫn, chỉ để cãi nhau. Toàn bộ mối quan hệ bị

đầu độc bởi vì người chồng đang cố sở hữu người vợ và người vợ đang cố sở hữu người chồng, nhưng không ai có thể sở hữu bất kỳ ai; sở hữu là điều không thể. Bạn chỉ có thể sở hữu chính mình; chỉ có thể là điều có thể, mọi thứ khác là không thể. Nhưng khi con người cố sở hữu và làm những điều không thể thì mọi thứ trở thành sai lầm; mối quan hệ bị đầu độc, cuộc sống trở nên đầy đọa.

ƯỚC MONG SỞ HỮU TRÊN TẤT CẢ.

Nhưng những sở hữu này phải thuộc về tâm hồn thanh khiết, tương tự như vậy, việc bị sở hữu cũng bởi những tâm hồn thanh khiết. Và quyền sở hữu đặc biệt như thế với toàn bộ chỉ trong sự hòa hợp. Ham muốn sở hữu như vậy là có thể chỉ bởi tâm hồn thanh khiết, bạn có thể tích lũy sự giàu có trong tinh thần hòa hợp của sự sống thì đó chính là sự thật duy nhất của bạn.

Tim kiếm con đường

*9 tháng 4 năm 1973,
buổi sáng tại khách sạn Bikaner Place*

HÃY TÌM RA CON ĐƯỜNG.

“... DỪNG VÀ XEM XÉT TRONG CHÓC LÁT. ĐÓ CÓ PHẢI LÀ CON ĐƯỜNG BẠN ƯỚC MONG, HOẶC CÓ PHẢI RẰNG, VIỄN CẢNH MÙ MỜ TRONG CÁCH NHÌN CỦA BẠN VỀ NHỮNG TẦM CAO VĨ ĐẠI ĐƯỢC CHIA ĐỘ BỞI CHÍNH BẠN, VỀ TƯƠNG LAI RẠNG RỠ ĐỂ BẠN ĐẠT ĐƯỢC? HÃY CẢNH GIÁC. CON ĐƯỜNG ĐƯỢC TÌM RA CHO CHÍNH MỤC ĐÍCH CỦA NÓ, NÓ KHÔNG LIÊN QUAN ĐẾN BƯỚC CHÂN BẠN SẼ ĐẶT LÊN”.

HÃY TÌM RA CON ĐƯỜNG. Con đường chưa được biết đến. Bạn không thể biết nó bởi người khác: nó không thể được trao cho bạn. Con đường không thể được chỉ ra, không thể được chuyển giao. Bạn phải tìm kiếm nó.

Thông thường, chúng ta cứ nghĩ rằng chúng ta phải tìm ra mục tiêu, nhưng con đường thực sự đã được trao. Có rất nhiều con đường, con người không

ngừng nói về chúng và tất cả chúng đều vươn tới cùng một mục tiêu. Mục tiêu phải được khám phá, mục tiêu phải được đạt tới, nhưng con đường? Con đường đang sẵn sàng. Thực tế, nó rất sẵn sàng, có rất nhiều con đường.

Nhưng không phải như vậy, bởi vì mục tiêu và con đường không phải là hai điều riêng biệt. Chính bản thân con đường trở thành mục tiêu. Bước đầu tiên cũng là bước cuối cùng, bởi vì mục tiêu và con đường không phải là hai vấn đề. Con đường như là bạn đã bắt đầu trên đó, biến đổi chính nó thành mục tiêu. Điều thực sự không phải là nghĩ về mục tiêu. Ý nghĩ cơ bản là phải về con đường. Hãy khám phá ra con đường: **HÃY TÌM RA CON ĐƯỜNG.**

Nhưng tâm trí của chúng ta quá điều kiện đến mức mọi người đều nghĩ con người đã được trao tặng con đường ngay lúc mới sinh ra. Một người nào đó là Cơ Đốc giáo, một người nào đó là Hindu giáo, một người nào đó là Hồi giáo. Họ nghĩ rằng con đường đã được trao cho họ bởi xã hội, bởi văn hóa, bởi sự giáo dục của họ. Không, con đường không thể được trao bởi bất kỳ người nào.

Không phải xã hội, hoặc không phải nền văn hóa, hoặc sự giáo dục có thể trao cho bạn con đường. Bạn sẽ phải tìm kiếm nó bởi vì thông qua tìm kiếm, bạn sẽ được biến đổi.

Con đường vay mượn là con đường vô dụng. Bạn không thể du hành trên nó; nó sẽ không dẫn bạn tới đâu. Bạn có thể tin nó, bạn có thể có sự an ủi từ nó,

bạn có thể trì hoãn hành trình của bạn vì nó - bởi vì bạn biết con đường, bạn có thể du hành trên nó vào bất kỳ ngày nào - nhưng ở thời điểm bạn bắt đầu cuộc du hành thì con đường vay mượn đó sẽ không còn tác dụng.

Bạn sẽ phải tìm kiếm con đường của chính mình. Việc tìm kiếm là rất khó khăn; có thể có nhiều sai lầm. Nhưng không gì có thể đạt được mà không có sai lầm, cho nên hãy dũng cảm đối mặt với sai lầm. Có thể bạn hướng đi trên lộ trình sai, nhưng di chuyển trên lộ trình sai còn hơn là không di chuyển, bởi vì ít nhất bạn cũng học được sự di chuyển, ít nhất bạn sẽ học được lộ trình sai là gì. Điều đó cũng quá tốt, bởi vì sự loại trừ sẽ rất có ích. Bạn sẽ di chuyển trên lộ trình này và tìm ra điều gì sai. Và bằng việc biết điều gì là sai, bạn sẽ hiểu ra điều gì là đúng.

Cho nên đừng sợ hãi sai lầm, đừng sợ hãi về việc di chuyển trên lộ trình sai. Những người đang quá sợ hãi về việc bị sai, và di chuyển trên lộ trình sai sẽ trở nên tê liệt. Vậy thì họ sẽ vẫn giữ nguyên nơi họ đang ở; họ chưa bao giờ di chuyển.

Hãy can đảm để tìm kiếm con đường của chính bạn. Đừng bắt chước con đường của bất kỳ ai khác. Bắt chước sẽ không dẫn bạn tới tự do. Đó không phải là vấn đề của việc theo con đường này hoặc con đường khác; đó là vấn đề của tìm kiếm. Hãy trở thành người tìm kiếm mà không phải là người theo. Hãy nhận biết rõ sự phân biệt.

Người theo là người bắt chước. Người tìm kiếm

cũng theo nhưng họ không phải là người bắt chước. Người tìm kiếm cũng theo, nhưng họ theo để tìm kiếm, để khám phá. Họ giữ nguyên cảnh giác, giữ nguyên nhận biết. Người theo trở nên mù, anh ta trở thành phụ thuộc - về mặt tinh thần là nô lệ. Anh ta quảng hết trách nhiệm lên vai người khác và mặc kệ trời đất xoay vần. Người tìm kiếm có trách nhiệm với chính bản thân mình. Họ cảnh giác, trách nhiệm - hàng ngày khám phá một cái gì đó mới, thử nghiệm một cái gì đó mới. Họ không sợ hãi, họ nhạy cảm, cởi mở với bất kỳ ánh sáng mới nào, sẵn sàng di chuyển vào bất kỳ phương diện mới nào xuất hiện trong tầm nhìn của mình. Nếu họ cảm nhận lộ trình là sai thì họ sẽ không nói, “Nhưng tôi đã đầu tư quá nhiều vào con đường này. Bây giờ tôi không thể thay đổi”. Họ sẽ bỏ con đường đó, bỏ tất cả sự đầu tư của mình, quay trở về nơi mà họ đã từng trước kia và bắt đầu học lại từ A B C.

Người tìm kiếm luôn sẵn sàng thay đổi, nhưng người theo lại rất cứng đầu. Anh ta sẽ nhắm mắt lại hơn là nhìn thấy ánh sáng, bởi vì anh ta đã đầu tư quá nhiều.

Một tu sĩ Jain đã đến chỗ tôi. Ông ta nói rằng, ông ta đã là tu sĩ trong ba mươi năm. “Bây giờ tôi biết rằng tôi đã chọn con đường mà nó không phải cho tôi, nhưng bây giờ tôi không thể rời bỏ, bởi vì nếu tôi rời bỏ thì tôi sẽ phải làm gì? Tôi không có sự giáo dục nào. Tôi đã được điểm đạo thành tu sĩ khi tôi còn trẻ con. Ba mươi năm là tu sĩ đã làm cho tôi phụ thuộc hoàn toàn vào người khác. Tôi không thể làm

bất kỳ điều gì; tôi không thể làm bất kỳ công việc gì bằng lao động chân tay. Và tôi rất được kính trọng! Thậm chí những nhà tư bản lớn đã đến với tôi, họ đã cúi đầu xuống trước tôi. Nếu tôi rời nghề tu sĩ - và bây giờ tôi nhận ra rằng điều này không phải cho tôi - cũng những người đã chạm chân tôi thì bây giờ họ sẽ không thuê tôi, thậm chí như người làm công. Vậy thì tôi có thể làm được gì?"

Đầu tư quá nhiều. Toàn bộ danh vọng, sự kính trọng, sự tôn vinh bây giờ đang bị lâm nguy. Cho nên tôi nói với ông ta, "Nếu ông thực sự là người tìm kiếm thì hãy quảng tất cả những điều đó đi. Hãy là kẻ ăn xin hay là kẻ ngốc, nhưng đừng là người giả tạo. Khi ông biết con đường này không phải cho ông, vậy thì hãy quảng mọi thứ xuất hiện trong ông thông qua lộ trình này. Đừng là giả, đừng là không thực chất".

Ông ta nói, "Tôi sẽ nghĩ về điều đó. Nhưng điều đó có vẻ khó khăn".

Ông ta đã suy nghĩ về điều đó trong ba năm. Ông ta đã không quay trở lại để gặp tôi. Ông ta đã không trở lại. Ông ta là người theo mà không phải là người tìm kiếm. Người tìm kiếm có thể quảng mọi thứ ở thời điểm mà họ nhận ra một cái gì đó không phải cho họ. Họ không hề do dự. Câu kinh này nói, HÃY TÌM RA CON ĐƯỜNG. Hãy là người tìm kiếm; đừng là người tin.

TÌM KIẾM CON ĐƯỜNG BẰNG VIỆC RÚT VÀO BÊN TRONG.

Bất kỳ khi nào bạn tìm ra một cái gì đó hấp dẫn đối với bạn, đối với lý lẽ của bạn, đối với logic của bạn, đối với tâm trí bạn - một cái gì đó có vẻ hợp lý, có vẻ thực - như thế là chưa đủ. Lý lẽ của bạn có thể nói như vậy là thật, nhưng có thể nó không thật. Trừ khi bạn thử nghiệm nó, trừ khi bạn trải nghiệm một cái gì đó thông qua nó thì không có gì được khám phá. Thông qua logic, không có gì được khám phá. Logic là hữu ích, nhưng đừng làm cho nó thành tiêu chuẩn cuối cùng. Tiêu chuẩn cuối cùng luôn là bên trong. Hãy thử nghiệm và trải nghiệm. Trừ khi bạn trải nghiệm một cái gì đó, đừng tin rằng bạn đã tìm ra nó, rằng con đường đã trở nên biểu lộ với bạn. Chỉ thông qua trải nghiệm thì lý thuyết mới trở thành sự thật.

HÃY TÌM KIẾM CON ĐƯỜNG BẰNG VIỆC RÚT LUI VÀO BÊN TRONG. Bất kỳ khi nào bạn tìm ra kỹ thuật, con đường - rút lui vào bên trong, trở vào trong. Thử nghiệm ở đó: trong sự chú quan của bạn, trong tim bạn. Hãy trải nghiệm nó. Không ngừng nghĩ về thiền là gì. Hãy thực hiện điều đó! Chỉ có vậy thì bạn mới biết nó là gì. Một kỹ thuật có thể không phù hợp với bạn. Vậy thì hãy quăng nó đi và thử cái khác. Có hàng trăm kỹ thuật thiền. Một kỹ thuật buộc phải phù hợp với bạn. Nhân loại đã đấu tranh để được giải thoát trong hàng nghìn năm, và mọi hạng người đều đã đạt được sự giải thoát. Mọi dạng kỹ thuật đã được tìm ra. Bạn không phải là mới; bạn đã từng như vậy trước đó. Nhiều người giống bạn đã từng như vậy trước đó và họ đã du hành trong hành trình. Nhiều kỹ thuật đã được khám phá.

Hãy cố gắng, nhưng phải thực chất, hãy cố gắng trong nghiêm túc. Hãy cố gắng với toàn bộ năng lượng. Nếu không có gì xuất hiện từ một kỹ thuật cụ thể nào đó thì hãy quăng nó đi và chuyển sang kỹ thuật khác.

Trước kia, khi môn đệ đến với người thầy, điều đầu tiên người thầy muốn quan sát xem là môn đệ có phù hợp với ông ta, và ông ta có hợp với môn đệ hay không. Nếu người thầy nghĩ môn đệ không phù hợp với ông ta, nếu ông ta cảm thấy rằng môn đệ đã được một người nào đó khác giúp đỡ nhiều rồi - thậm chí bởi một người nào đó chống lại ông ta - ông ta hẳn là sẽ nói với môn đệ, “Hãy đến với bậc thầy đó!”

Môn đệ hẳn là muốn nói, “Nhưng tôi đã nghe rằng ông ta chống lại thầy. Ông ta nói rằng những gì thầy đang làm là sai”.

Nhưng người thầy hẳn là muốn nói, “Đừng bận tâm về những gì ông ta nói. Ông ta sẽ phù hợp với bạn, con đường của ông ta sẽ phù hợp với bạn. Hãy đến với ông ta. Hãy cố gắng ở đó”.

Liên tục thử những kỹ thuật khác nhau, nhưng hãy cố gắng với toàn bộ trái tim mình. Nếu không, có thể bạn sẽ bỏ qua kỹ thuật mà nó phù hợp với bạn. Cho nên hãy cố gắng với toàn bộ trái tim. Nếu một cái gì đó xuất hiện thì điều đó là tốt. Hãy di chuyển cùng nó, di chuyển với sự mãi mê nhất. Nhưng nếu bạn đã cố gắng với toàn bộ tâm trí mình và toàn bộ năng lượng mà không có gì xuất hiện, vậy thì hãy bỏ kỹ thuật đó đi; nó không phải cho bạn. Nhưng đừng bỏ

nó trước khi bạn cố gắng - trước khi bạn thử nó với sự toàn bộ của bạn. HÃY TÌM KIẾM CON ĐƯỜNG BỞI SỰ RÚT LUI VÀO BÊN TRONG.

TÌM KIẾM CON ĐƯỜNG BỞI SỰ THÚC ĐÁY TÁO BẠO BÊN NGOÀI.

Thậm chí nếu bạn thử nghiệm với kỹ thuật và trải nghiệm một cái gì đó bên trong, thì nhiều khả năng có thể chỉ là ảo giác. Điều đó có thể chỉ là sự phóng chiếu của tâm trí, có thể chỉ là giấc mơ và ước mong được mãn nguyện. Đừng nghĩ rằng bạn đã đạt được con đường. Bây giờ, bất kỳ điều gì bạn đạt được bên trong thì hãy thử nó ở bên ngoài. Bất kỳ điều gì bạn nhận biết bên trong trái tim bạn, bây giờ hãy biến đổi nó thành tính cách của bạn; bây giờ hãy sống với nó. Bạn đã trải nghiệm nó. Bây giờ hãy sống với nó, hãy biến nó thành cuộc đời bạn. Nếu bạn cảm nhận rằng sự tĩnh lặng đã xuất hiện trong bạn thông qua kinh nghiệm này thì hãy cho phép sự tĩnh lặng đó chuyển động, cho phép sự gợn sóng của tĩnh lặng quanh bạn, di chuyển bên ngoài bạn. Hãy để cho sự tĩnh lặng của bạn vươn tới người khác. Hãy để cho người khác cũng cảm nhận rằng, bạn đã trở nên tĩnh lặng.

Nếu bạn vẫn còn giận dữ bên ngoài và vẫn còn nói, “Tôi là thiên nhân vĩ đại”, bạn chỉ đang lừa dối chính mình. Đừng lừa dối, đừng bịp bợm, bởi vì chỉ có bạn là người thiệt mà không phải ai khác. Bất kỳ điều gì xuất hiện trong bạn - nếu bạn cảm nhận rằng bạn đã trải nghiệm ánh sáng bên trong... cái gì sẽ là tiêu chuẩn để nhận biết rằng điều đó là lừa dối hay

thực sự? Tiêu chuẩn đó là, cuộc đời bạn sẽ thay đổi một cách tương ứng.

Nếu bạn đã thực sự trải nghiệm ánh sáng bên trong thì dục sẽ biến mất. Tình yêu sẽ xuất hiện trong bạn, nhưng dục sẽ biến mất; hoạt động tình dục sẽ biến mất. Tình yêu, tính cách rất đáng yêu sẽ thế chỗ của nó. Sẽ không còn mong muốn tình dục. Nếu mong muốn tình dục vẫn giữ nguyên thì bạn đã không trải nghiệm ánh sáng bên trong. Vậy thì ánh sáng bên trong chỉ là sự phóng chiếu của tâm trí.

Vân vân và vân vân. Bất kỳ điều gì bạn đã trải nghiệm bên trong thì phải xuất hiện. Nó phải được phép biến thành cuộc sống của bạn, bởi vì đó là sự thử nghiệm thực sự, tiêu chuẩn thực sự. Nếu bạn đã đạt được sự tĩnh lặng sâu sắc thì lòng hận thù sẽ ra đi. Nếu nó giữ nguyên, và đã không biến đổi hoàn toàn thành tình yêu, vậy thì bạn đã không cảm nhận được sự tĩnh lặng bên trong. Với lòng hận thù thì sự tĩnh lặng bên trong là điều không thể. Bạn có thể đã cảm nhận một cái gì đó được trau dồi, được sắp xếp, có thể bạn đã trau dồi, sắp xếp sự yên tĩnh...

Nếu bạn liên tục lặp lại câu thần chú, bạn sẽ tạo ra sự yên tĩnh mà nó đã được trau dồi, là giả, nhưng cuộc sống bên ngoài vẫn giữ nguyên không đổi. Nếu như bên trong thay đổi thì cái bên ngoài cũng phải thay đổi, nhưng điều ngược lại là không thể. Bạn có thể thay đổi bên ngoài và không cần thiết phải thay đổi bên trong. Đó chính là ý nghĩa của đạo đức giả. Bạn có thể thay đổi bên ngoài – bên ngoài của bạn

có thể rất dễ thương - và tràn đầy sự căm ghét bên trong. Bạn thay đổi bề ngoài, bạn tạo ra mặt nạ. Đó là sự giả tạo.

Bạn có thể nhìn thấy nó ở mọi nơi, đặc biệt là ở đất nước này, nơi mà tôn giáo được thuyết giảng quá nhiều. Chỉ có một kết quả cuối cùng là: xã hội đạo đức giả. Những mặt nạ mà không phải mặt thật. Hãy nhìn vào bất kỳ bộ mặt nào và bạn sẽ nhận ra rằng đó không phải là thật. Một cái gì đó khác đã ẩn dấu bên trong nó, một cái gì đó quá trái ngược.

Bạn có thể thay đổi bề ngoài và không cần thiết phải thay đổi bên trong. Nhưng nếu như bên trong thay đổi thì không thể tránh được việc bề ngoài phải thay đổi. Khi bên trong thay đổi thì bên ngoài cũng tự động thay đổi theo. Nếu nó không thay đổi thì sự thay đổi bên trong của bạn chỉ là bịp bợm, là lừa dối.

Ba câu kinh này là rất ý nghĩa:

HÃY TÌM RA CON ĐƯỜNG.

TÌM RA CON ĐƯỜNG BẰNG VIỆC RÚT VÀO BÊN TRONG.

TÌM RA CON ĐƯỜNG BỞI VIỆC THÚC ĐẨY TÁO BẠO BÊN NGOÀI.

7.

Những mảnh vỡ không liên kết

*9 tháng 4 năm 1973,
buổi sáng tại khách sạn Bikaner Place*

... **T**OÀN BỘ BẢN NĂNG CỦA CON NGƯỜI PHẢI ĐƯỢC SỬ DỤNG MỘT CÁCH THÔNG MINH BỞI CON NGƯỜI MONG MUỐN THAM GIA VÀO HÀNH TRÌNH. CHÍNH MỖI CON NGƯỜI TUYỆT ĐỐI LÀ CON ĐƯỜNG, LÀ SỰ THẬT, LÀ ÁNH SÁNG... TÌM KIẾM NÓ BẰNG VIỆC HỌC HỎI NHỮNG LUẬT LỆ CỦA BẢN THỂ, LUẬT CỦA TẠO HÓA, LUẬT CỦA SIÊU NHIÊN: TÌM KIẾM NÓ BẰNG VIỆC TẠO RA SỰ TÔN TRỌNG SÂU SẮC CỦA TÂM HỒN ĐỐI VỚI NGÔI SAO MỜ ÁO BÙNG CHÁY BÊN TRONG. MỘT CÁCH ĐỀU ĐẶN. KHI BẠN QUAN SÁT VÀ CÂU NGUYỆN, ÁNH SÁNG CỦA NÓ SẼ CHIẾU SÁNG RẠNG RỠ HƠN, MẠNH MẼ HƠN. VẬY THÌ CÓ THỂ BẠN ĐÃ TÌM RA SỰ KHỞI ĐẦU CỦA HÀNH TRÌNH. VÀ KHI BẠN TÌM RA ĐIỂM KẾT THÌ ÁNH SÁNG CỦA NÓ BẤT NGỜ TRỞ THÀNH VÔ HẠN.

“... KHÔNG BỊ HOÀNG SỢ, KHÔNG KINH HẢI BỞI

BÓNG TỐI BÊN TRONG; HÃY GIỮ CHO MẮT BẠN CỐ ĐỊNH VỚI CHÙM SÁNG NHỎ VÀ NÓ SẼ BÙNG SÁNG. NHƯNG HÃY ĐỂ CHO BÓNG TỐI BÊN TRONG GIÚP BẠN HIỂU SỰ VÔ DỤNG CỦA NHỮNG NGƯỜI ĐÃ KHÔNG NHÌN THẤY ÁNH SÁNG, TÂM HỒN HỌ ĐANG TRONG TÂM TRẠNG VÔ CÙNG ẨM ĐẠM”.

TOÀN BỘ BẢN NĂNG CỦA CON NGƯỜI PHẢI ĐƯỢC SỬ DỤNG MỘT CÁCH THÔNG MINH BỞI NGƯỜI MONG MUỐN THAM GIA VÀO HÀNH TRÌNH. Điều này là vô cùng ý nghĩa. Toàn bộ bạn phải được sử dụng. Bất kỳ phân đoạn nào được sử dụng sẽ tạo ra rắc rối; bất kỳ mảnh phân đoạn nào không được sử dụng cũng sẽ tạo ra rắc rối.

Bạn có thể vứt một cái gì đó bên trong bạn, nhưng thế thì bạn sẽ không bao giờ là con người toàn bộ. Ví dụ, bạn có thể vứt bỏ giận dữ, hoặc dục. Rất nhiều người thầy, nhiều tôn giáo đã thuyết giảng con người bỏ dục. Họ nói rằng dục là kẻ thù: “Hãy bỏ nó đi!” bạn có thể bỏ điều đó, nhưng vậy thì bạn đang bỏ phần ý nghĩa nhất của bản thể bạn. Và nếu bạn bỏ nó thì làm cách nào bạn có thể được biến đổi? Vậy thì bạn luôn là một nửa con người. Bất kỳ điều gì bạn trở thành, bạn sẽ không bao giờ là toàn bộ. Và với việc không là toàn bộ, bạn không bao giờ tự do. Phần bị vứt đi sẽ trả thù. Phần bị kìm nén sẽ liên tục bùng nổ bên trong, cố tìm đường ra, và bạn sẽ luôn trong rắc rối.

Những người thông thái nói, “Hãy sử dụng tất cả năng lượng của bạn. Tạo ra sự hòa hợp bên trong

bạn". Mỗi năng lượng có thể hoặc là hủy diệt hoặc là sáng tạo. Không có gì tồi trong nó. Mọi thứ có thể được sử dụng theo cách như vậy thì thậm chí sự độc hại cũng có thể trở thành thuốc chữa bệnh. Người thông thái sẽ không bao giờ vứt bất kỳ cái gì. Tất cả sẽ được sử dụng một cách sáng tạo. Sự giận dữ của bạn, dục của bạn, sự căm ghét của bạn sẽ được sử dụng.

Làm cách nào bạn có thể sử dụng chúng? Làm cách nào bạn có thể sử dụng dục của mình? Nó có vẻ như là kẻ thù không đội trời chung của bạn. Làm cách nào bạn sử dụng nó?

Có ba điều rất sẽ ý nghĩa nên ghi nhớ. Một, tại sao sự ham muốn này lại vì dục? Tại sao chúng ta ham muốn nó? Chúng ta đạt được gì từ nó? Hãy quan sát nó. Dần dần, khi sự quan sát sâu sắc hơn thì dục sẽ tan biến.

Ý nghĩ thực tế của nó là gì? Tại sao bạn lại quá ham muốn dục? Bởi vì nó cho bạn thời điểm thiền định sâu. Nó là quá trình tự nhiên của thiền. Trong dục, ý nghĩ của bạn ngừng, tâm trí bạn tan rã - tất nhiên là trong khoảnh khắc. Trong một khoảnh khắc, bạn là không-tâm trí. Bạn có đó mà không-tâm trí; bạn là người vô trí. Sự vô trí đó cho bạn sự thoáng qua về phúc lạc.

Hãy quan sát dục; đừng vứt nó. Hãy nhận biết nó. Hãy di chuyển vào nó với toàn bộ sự nhận biết, và không ngừng cố gắng để tìm ra thực tại sâu thẳm của nó là gì. Bạn sẽ đến với thực tại sâu thẳm này: dục

cho bạn một dạng của thời điểm thiên định tự nhiên. Bạn trở thành vô-nghĩ, điều đó sẽ cho bạn niềm phúc lạc. Một lúc nào đó bạn sẽ tìm ra bản thể sâu thẳm, bạn có thể hướng vào thời điểm đề mê tuyệt vời này mà không cần vào dục. Bản thể sâu thẳm này có thể đạt được mà không cần hướng vào dục. Thế rồi dục sẽ dần biến mất. Bấy giờ năng lượng như vậy sẽ hướng vào thiên, năng lượng tương tự sẽ trở thành linh thiêng.

Mọi năng lượng phải được sử dụng một cách thông minh. Không có gì bị bỏ đi. Đây là một trong những vấn đề cơ bản mà tôi thuyết giảng cho bạn: rằng không có gì phải vứt đi, bất kỳ thứ gì. Bạn phải hướng vào điều linh thiêng với toàn bộ bản thể mình. Chúng ta sẽ thay đổi những năng lượng của bạn, chúng ta sẽ thay đổi sự sắp đặt của bạn. Chúng ta sẽ tạo ra sự chuẩn bị mới, sự hòa hợp mới. Bản giao hưởng mới sẽ được tạo ra mà không có gì bị bỏ đi.

Ngay bây giờ bạn bị bối rối: từng phần phân đoạn không có liên kết, không hợp nhất bên trong. Mọi phần đoạn đang đấu tranh với nhau. Bạn là đám đông với rất nhiều nốt nhạc mà không có giai điệu. Những nốt nhạc này có thể hòa vào giai điệu. Và trừ khi bạn thực hiện điều này, bạn sẽ vẫn trong đau khổ.

Câu kinh này nói, TOÀN BỘ BẢN NĂNG TỰ NHIÊN CỦA CON NGƯỜI PHẢI ĐƯỢC SỬ DỤNG MỘT CÁCH THÔNG MINH BỞI CON NGƯỜI MONG MUỐN THAM GIA VÀO HÀNH TRÌNH. Nếu bạn thực sự muốn tham

gia vào hành trình dẫn bạn tới điều tối thượng, bạn phải sử dụng toàn bộ năng lượng của mình. Không có gì bị ngăn chặn hoặc bị bỏ đi. Mọi thứ phải được chấp nhận với thái độ sâu sắc.

Sự tĩnh lặng sau giông bão

*10 tháng 4 năm 1973,
buổi sáng tại khách sạn Bikaner Place*

HÃY TÌM KIẾM BÔNG HOA NỮ TRONG TĨNH LẶNG SAU GIÔNG BÃO: KHÔNG PHẢI ĐẾN LÚC ĐÓ.

Một trong những quy luật cơ bản nhất của cuộc sống phải được hiểu.

Cuộc sống cơ bản dựa trên tính lưỡng cực. Nếu không thì điều đó là không thể. Tâm trí tồn tại vì vật chất; tâm trí là cực đối nghịch. Ý thức tồn tại bởi vô thức, ngày tồn tại bởi đêm, sống tồn tại bởi cái chết, hạnh phúc tồn tại bởi bất hạnh, vân vân và vân vân. Mọi thứ tồn tại vì cực đối nghịch của nó. Bạn không thể trải nghiệm hạnh phúc trừ khi bạn đã trải nghiệm sâu sắc nỗi bất hạnh, và bạn không thể đến với sự nhập định tối thượng nếu bạn không bị quăng vào sự đau đớn cực độ về thể xác và tinh thần. Đó là ý nghĩa của trần gian, của sự chịu đựng đau khổ. Đó không phải là điều vô nghĩa.

Mọi người đến với tôi và hỏi tại sao Thượng đế lại

tạo ra thế giới đau khổ, “Tại sao lại có quá nhiều đau khổ nếu Thượng đế đầy lòng từ bi?” Đúng, Thượng đế đầy lòng từ bi. Chính vì vậy mà có quá nhiều đau khổ. Trừ khi bạn trải qua đau khổ, bạn sẽ không bao giờ đạt được nhập định tối thượng. Đó là sự huấn luyện cơ bản. Bất hạnh là huấn luyện cơ bản đối với sự nở hoa cuối cùng của hạnh phúc.

Làm cách nào bạn có thể đạt được nhập định nếu bạn không biết sự đau đớn cực độ về thể xác và tinh thần? Nếu bạn đạt được thể giới nhập định mà không biết đau đớn tinh thần và thể xác là gì thì bạn sẽ không có khả năng nhận ra nó. Sự xác nhận là điều không thể. Chỉ nhờ bóng đêm mà ánh sáng mới được nhận ra. Bạn có thể đang sống trong ánh sáng, nhưng nếu bạn không biết bóng đêm thì bạn không biết rằng bạn đang sống trong ánh sáng. Cá bơi trong biển không thể biết biển tồn tại. Chỉ nếu cá bị quăng lên bờ thì nó mới nhận ra sự tồn tại của biển. Nếu nó bị vớt trở lại biển thì cá sẽ hoàn toàn khác, và biển sẽ hoàn toàn khác. Bây giờ cá sẽ có khả năng nhận ra nó. Sansar, thế giới, chỉ là sự huấn luyện cơ bản. Bạn phải bị ném sâu vào thế giới vật chất. Chỉ khi đó bạn mới có thể quay trở lại cửa khác, tới đỉnh của thức tỉnh.

Câu kinh này nói,

TÌM KIẾM BÔNG HOA NỮ TRONG TĨNH LẶNG SAU
GIÔNG BÃO: KHÔNG PHẢI TRƯỚC LÚC ĐÓ.

Sự tĩnh lặng thực sự, sự tĩnh lặng thực chất xuất hiện chỉ sau khi bạn đã trải qua giông bão. Chỉ khi

giống bão qua đi thì sự tĩnh lặng mới có thể bùng nổ trong bạn, chưa bao giờ là trước đó. Bạn có thể tạo ra sự tĩnh lặng giả trước giống bão, nhưng như thể chỉ là giả tạo. Bạn có thể tạo ra sự yên tĩnh – nhân tạo, sắp xếp trước, ép buộc từ bên ngoài – nhưng nó không tự nhiên, đó không phải là thực tại bên trong bạn.

Có nhiều thủ thuật để làm yên tĩnh tâm trí. Bạn có thể sử dụng thần chú. Bạn có thể ngồi yên lặng trong tư thế của Đức Phật và liên tục lặp lại AUM, AUM, AUM. Nếu bạn liên tục lặp lại điều đó nhiều lần thì bạn sẽ chán nản. Sự chán nản đó nhìn giống như sự yên lặng. Khi bạn chán nản, câu thần chú sẽ bị bỏ rơi. Một dạng buồn ngủ sẽ được tạo ra bên trong. Sự thôi miên là một dạng ngủ. Bạn sẽ cảm thấy ổn thỏa, nhưng giấc ngủ đó không phải là dhyana, không phải là sự tĩnh lặng. Giấc ngủ đó chỉ đơn giản là tiêu cực. Bạn sẽ trở nên dần dần bởi sự lặp lại. Mọi sự lặp lại đều tạo ra sự dần dần. Bạn đơn giản là trở nên dần dần. Vì sự dần dần mà bạn không thể trải nghiệm sự đau khổ. Sự dần dần như là gây mê. Nó làm cho bạn thành vô thức.

Đây là điều tiêu cực. Bây giờ bạn sẽ ít căng thẳng hơn, nhưng cũng không nhiều sống động hơn. Sự tĩnh lặng trở nên thực sự thì phải nhiều sống động hơn, nhiều cảm xúc hơn. Nó không phải là một dạng của dần dần. Thông qua những câu thần chú bạn có thể tạo ra sự yên tĩnh bên ngoài, sự yên lặng giả tạo, và bạn có thể sống trong sự yên lặng giả tạo đó suốt đời, nhưng bạn đang sống trong sự yên lặng giả. Sự tĩnh lặng thực sự xuất hiện chỉ sau giống bão.

Đừng ép cho giông bão biến mất. Đúng hơn là hãy sống với nó; cho phép nó xuất hiện. Hãy bỏ nó ra ngoài, thôi nó ra ngoài. Cho phép giông bão biến đi khỏi bạn, bốc hơi từ bạn. Đừng ngăn chặn nó. Nếu ngăn chặn, nó sẽ vẫn giữ nguyên trong bạn. Ngăn chặn trong vô thức thì nó sẽ vẫn còn dai dẳng; nó sẽ đợi đến đúng thời điểm để bùng nổ. Bạn sẽ luôn sợ nó bùng nổ, bạn sẽ phải liên tục đấu tranh với nó. Và có thể bạn không bao giờ chiến thắng, bởi vì bạn phải liên tục đấu tranh, bạn phải liên tục ngăn chặn những gì bị kìm nén. Sự yên lặng của bạn sẽ được nghỉ ngơi trên núi lửa, và ở bất kỳ thời điểm nào núi lửa cũng có thể phun trào.

Vậy thì bạn sẽ luôn sợ hãi cuộc sống, bởi vì cuộc sống có thể tạo ra trạng thái mà núi lửa có thể phun. Bạn sẽ chống lại cuộc sống, bạn sẽ cố trốn khỏi cuộc sống. Bạn sẽ muốn tới Himalayas, bởi vì không ai có đó để kích hoạt cho núi lửa của bạn phun. Nhưng núi lửa vẫn có đó, và Himalayas không thể giúp ích gì trừ khi núi lửa bị quăng đi.

Và quăng nó đi là điều tốt. Bạn đang bị lừa kinh nghiệm cơ bản của việc quăng hoàn toàn núi lửa, của việc giải phóng toàn bộ sự điên khùng, của việc bỏ rơi toàn bộ những gì có đó: giông bão bên trong. Cho phép nó hướng ra bên ngoài và không gây trở ngại, không ngăn cản. Cho phép nó di chuyển ra ngoài hoàn toàn. Vậy thì thời điểm sẽ xuất hiện khi giông bão qua đi.

Tại thời điểm đó, sự tĩnh lặng thực sự sẽ xuất hiện trong bạn. Thực sự, trong hoàn cảnh bấy giờ

điều đó không được chuẩn bị trước; đó là điều tự nhiên. Dòng suối đang cuộn chảy. Đó không phải là bất kỳ thứ gì bạn tạo ra; không phải là bất kỳ thứ gì được tạo ra bởi nỗ lực của bạn. Đúng hơn là, ngược lại, bạn không có đó. Chỉ còn sự tĩnh lặng có đó. Và sự tĩnh lặng không phải là nỗi sợ hãi. Không gì có thể quá nhiều bởi vì những gì có thể trở thành sự quá nhiều thì đã bị quá mất rồi. Giống bão đã biến mất.

Do vậy mà sự nhấn mạnh của tôi, sự nhấn mạnh quan trọng của tôi là quá sự điên khùng của bạn đi. Ở bên trong, điều đó là nguy hiểm. Hãy quá đi, nó sẽ biến mất. Trái tim bạn trở nên trống rỗng; một không gian cụ thể được tạo ra. Chỉ trong không gian đó thì sự tĩnh lặng mới có thể xuất hiện. Bạn đã làm căn phòng cho nó, bạn sẵn sàng cho nó, bạn cởi mở với nó.

Hãy tìm kiếm bông hoa nở trong yên lặng sau giông bão: không phải trước lúc đó. Bông hoa đó là gì?

Sự nở hoa của bản thể bạn sẽ xảy ra chỉ khi có sự tĩnh lặng trong bạn mà chưa bao giờ trước đó. Bạn không thể ép buộc hoa nở. Nó tự nở. Bạn không thể ép bản thể bạn cởi mở; không có khả năng nào về chuyện đó. Bạn không thể cưỡng đoạt nó, bạn không thể bạo lực với nó. Nó sẽ bị hủy diệt.

Hoa tự nó nở. Đất màu duy nhất cần đến là sự tĩnh lặng thực sự, thực chất, tự nhiên. Với sự tĩnh lặng được chuẩn bị trước thì bông hoa sẽ không bao giờ nở. Với sự tĩnh lặng được chuẩn bị trước, bạn sẽ trở

thành ngu ngốc. Bản thể bạn sẽ ít sinh động hơn, chỉ có thể thôi. Sống ít hơn thì sẽ ít rắc rối hơn. Điều đó không sao, nhưng nên nhớ rằng rắc rối là sự huấn luyện. Bạn không nên cố giảm thiểu rắc rối. Hãy cùng với rắc rối của mình và vượt qua chúng. Đừng rời chúng, đừng bỏ trốn khỏi chúng. Thời điểm sẽ xuất hiện khi bạn vượt ra bên ngoài chúng, nhưng thời điểm đó luôn xuất hiện bằng việc trải qua chúng. Vượt qua giông bão và cho phép tĩnh lặng thực sự xuất hiện. Vậy thì bản thể bạn sẽ nở hoa, không phải trước lúc đó.

Điều đó sẽ phát triển, sẽ lớn nhanh, sẽ ra cành và lá, hình thành nụ trong khi giông bão vẫn hoành hành, trong khi trận đấu vẫn kéo dài. Không phải cho đến khi toàn bộ tính cách của con người tan rã và hòa tan... không phải cho đến khi toàn bộ bản năng đầu hàng, và trở thành chủ thể đối với cái tôi cao hơn thì sự nở hoa mới có thể.

Đừng nghĩ rằng giông bão là kẻ thù của bạn. Không phải như vậy. Con bão đó là người bạn lớn nhất của bạn, bởi vì không có nó thì sẽ không có tĩnh lặng, không có nó thì sẽ không có nở hoa, không có nó thì sẽ không có sự giải thoát. Cho nên đừng bao giờ nghĩ về chủ thể thứ ba. Không có gì là kẻ thù của bạn: toàn bộ tồn tại là bạn bè. Thậm chí những gì xuất hiện chống lại bạn - thậm chí đó cũng không phải là kẻ thù của bạn. Jesus nói, "Hãy yêu kẻ thù của bạn". Kẻ thù thực sự mà bạn phải yêu không phải là hàng xóm của bạn hoặc kẻ thù của đất nước

bạn. Họ không phải là những kẻ thù thực sự của bạn. Kẻ thù thực sự của bạn là giông bão, là thể gian trần tục, là điều xấu xa. Hoạt động dục, giận dữ, sự đam mê dục, sự căm ghét - đó là những kẻ thù thực sự.

Jesus nói, “Yêu kẻ thù của bạn như chính bạn”. Tại sao? Cơ Đốc giáo chưa bao giờ hiểu điều đó. Thuyết giảng của Jesus đã hoàn toàn bị mất. Bất kỳ điều gì tồn tại trong tên của Cơ Đốc giáo thì không bao giờ là của Jesus Christ. Nó thuộc về thánh Paul. Ông ta là người sáng lập thực sự của Cơ Đốc giáo trên trái đất.

Jesus là người rất huyền bí. Khi ông ấy nói, “Hãy yêu kẻ thù của ngươi như chính ngươi” ông ấy muốn nói rằng: thông qua cực đối nghịch, thông qua kẻ thù thì sẽ vươn tới người bạn tuyệt vời nhất. Trải nghiệm cùng kẻ thù trong toàn bộ sao cho bạn có thể siêu việt lên nó. Bất kỳ sự trải nghiệm nào trong toàn bộ thì cũng sẽ trở thành sự siêu việt. Tôi nói, bất kỳ trải nghiệm nào. Trải nghiệm với sự toàn bộ của bạn và bạn đã ra khỏi nó. Nó sẽ không bao giờ bám vào bạn; bạn đã di chuyển bên trên nó. Bạn đã trải qua nó, bạn đã học được mọi điều từ nó. Nhận biết là cách mạng. Nó tạo ra biến đổi; nó biến đổi bạn.

Trong lúc giông bão còn diễn ra... đừng nghĩ rằng giông bão là kẻ thù của bạn, bởi vì khi đó bông hoa đang ẩn chứa trong bóng tối, trong lòng đất sẽ phát triển.

... NÓ SẼ LỚN NHANH. NÓ SẼ RA CÀNH VÀ LÁ, HÌNH THÀNH NỤ TRONG KHI GIÔNG BÃO VẦN

HOÀNH HÀNH, TRONG KHI TRẬN ĐÁU VẪN Kéo DÀI. NHƯNG KHÔNG PHẢI CHO ĐẾN KHI TOÀN BỘ TÍNH CÁCH CỦA CON NGƯỜI TAN BIÊN VÀ HÒA TAN... KHÔNG PHẢI CHO ĐẾN KHI TOÀN BỘ BẢN NĂNG ĐÁU HÀNG VÀ ĐÃ TRỞ THÀNH CHỦ THỂ ĐỐI VỚI CÁI TÔI CAO HƠN CỦA NÓ THÌ SỰ NỞ HOA CÓ THỂ.

Khi giông bão qua đi, hoa sẽ nở. Nhưng nó đã sẵn sàng trong lúc giông bão vẫn còn. Trong giông bão nó đã sẵn sàng để nở hoa. Nó tích lũy năng lượng sống. Nó đã sẵn sàng để bùng nổ. Giông bão là đất màu. Không có nó, hoa không thể nở.

Ở VÙNG NHIỆT ĐỚI SỰ ẸM Ả SẼ XUẤT HIỆN SAU MÙA MƯA Kéo DÀI... VÀ TRONG SỰ TĨNH LẠNG SÂU SẮC SỰ KIẾN HUYỀN BÍ SẼ XUẤT HIỆN, ĐIỀU SẼ CHÚNG TỎ RẰNG, CON ĐƯỜNG ĐÃ ĐƯỢC TÌM RA.

Chỉ bằng việc trải qua giông bão, bạn sẽ tới nơi chốn bên trong bạn, ở vùng nhiệt đới sau mùa mưa kéo dài. Hãy ghi nhớ sâu sắc điều này. Nó sẽ rất hữu ích cho bạn.

Với mọi đau khổ, bạn đang tạo ra khả năng của một vài sự nhập định. Sự nhập định sẽ theo ngay sau nó. Nhưng nếu bạn vẫn còn quyến luyến với đau khổ thì bạn sẽ bị lỡ nó. Nếu bạn bị ốm thì sau ốm là thời kỳ của khỏe mạnh, thời kỳ của hạnh phúc sẽ xuất hiện trong bạn. Nhưng bạn còn quá quan tâm tới bệnh tật đến mức khi thời điểm xuất hiện có thể bạn sẽ lỡ nó - bạn quá quan tâm tới quá khứ bệnh tật mà nó không còn tồn tại nữa. Thời điểm chỉ là thời điểm: bạn có thể lỡ nó rất dễ dàng. Sau mọi đau khổ

thì thời điểm sẽ xuất hiện để thực hiện cuộc thăm viếng bạn.

Sau mọi đau khổ, sự nhập định sẽ đến tận ô cửa của bạn để gõ; nhưng bạn liên tục lỡ nó vì quá khứ quá nặng nề. Bạn vẫn còn ôm thậm chí ôm đau đã biến mất. Nó vẫn tiếp tục trong hồi ức, nó bao phủ tâm trí bạn, bạn sẽ lỡ thời điểm nguyên tử.

Ghi nhớ điều này: Bất kỳ khi nào bạn phiền muộn thì hãy chờ đợi trong chốc lát để nỗi phiền muộn biến đi. Không gì có thể kéo dài mãi; sự phiền muộn sẽ biến đi. Và khi nó rời bạn thì hãy chờ đợi - hãy nhận biết và cảnh giác - bởi vì sau nỗi phiền muộn, sau đêm đen thì sẽ là bình minh và mặt trời sẽ chiếu sáng. Nếu bạn có thể cảnh giác ở thời điểm đó, bạn sẽ vui mừng rằng bạn đã phiền muộn. Bạn sẽ biết ơn vì sự phiền muộn đó, bởi vì chỉ trải qua nỗi buồn phiền của mình thì nguồn vô tận về niềm vui mới là có thể.

Nhưng chúng ta làm gì? Chúng ta di chuyển trong hành trình ngược vô hạn. Chúng ta đã phiền muộn. Thế thì chúng ta lại bị phiền muộn bởi sự phiền muộn: nỗi phiền muộn thứ hai tiếp theo. Nếu bạn bị phiền muộn, điều đó không sao! – không có gì sai trong đó. Điều đó là tuyệt vời, bởi vì thông qua nó bạn sẽ học hỏi và trưởng thành. Nhưng sau đó bạn sẽ cảm thấy tồi tệ. “Tại sao mình lại phiền muộn? Mình không nên phiền muộn”. Thế rồi bạn bắt đầu đấu tranh với nỗi phiền muộn. Nỗi phiền muộn đầu tiên là tốt, nhưng nỗi phiền muộn thứ hai thì lại là không

thực. Và sự phiền muộn không thứ hai này sẽ phủ đám mây lên tâm trí bạn. Bạn sẽ lỡ thời điểm mà nó hẳn sẽ theo sau sự phiền muộn thực sự.

Khi phiền muộn, hãy phiền muộn. Chỉ đơn giản là phiền muộn. Đừng trở nên phiền muộn vì sự phiền muộn của bạn. Khi phiền muộn, chỉ đơn giản là phiền muộn. Đừng đấu tranh với nó, đừng tạo ra bất kỳ sự lãng phí nào, đừng ép nó biến đi. Chỉ cho phép nó xảy ra; nó sẽ tự đi. Cuộc sống là dòng chảy; không có gì giữ nguyên như cũ. Bạn là không cần thiết; dòng sông tự cuộn chảy, bạn không cần phải đẩy nó. Nếu bạn cố đẩy nó, bạn chỉ là kẻ ngốc. Dòng sông tự cuộn chảy. Hãy cho phép nó cuộn chảy.

Khi nỗi phiền muộn có đó thì hãy cho phép nó. Đừng bị phiền muộn về điều đó. Nếu bạn muốn sớm đỡ bỏ nó thì bạn sẽ bị phiền muộn. Nếu bạn đấu tranh với nó, bạn sẽ tạo ra nỗi phiền muộn thứ hai rất nguy hiểm. Nỗi phiền muộn đầu tiên là tuyệt vời, Thượng đế ban cho. Nỗi phiền muộn thứ hai là của chính bạn. Không phải Thượng đế ban cho; nó là điên khùng. Vậy thì bạn sẽ di chuyển trong thói quen điên khùng. Chúng là vô hạn.

Nếu bạn phiền muộn thì hãy vui mừng rằng bạn bị phiền muộn, và cho phép nỗi phiền muộn diễn ra. Thế rồi bỗng nhiên nỗi phiền muộn sẽ biến mất và sẽ có sự xuyên thủng. Sẽ không còn đám mây nào và bầu trời sẽ trở nên quang đãng. Trong khoảnh khắc, thiên đường mở ra cho bạn. Nếu bạn không phiền muộn về sự phiền muộn của bạn thì bạn có thể liên

hệ, bạn có thể gần gũi, bạn có thể vào cổng thiên đường. Và một lúc nào đó bạn sẽ biết nó, nếu bạn học được một trong những luật tối thượng của cuộc đời: sự sống sử dụng cực đối nghịch như là người thầy, như là nền tảng.

Không có gì sai; mọi thứ đều vì điều thiện, điều tốt. Đó chính là điều mà tôi gọi là thái độ tín ngưỡng, thái độ thức tỉnh. Có thể bạn không tin vào Thượng đế - điều đó không tạo ra sự khác biệt. Đức Phật chưa bao giờ tin vào Thượng đế. Mahavira chưa bao giờ tin vào Thượng đế nhưng họ là những người mộ đạo, những người thức tỉnh. Không cần phải tin vào thế giới bên kia, không cần phải như vậy. Bạn vẫn có thể là mộ đạo. Thậm chí không có nhu cầu tin vào linh hồn. Bạn vẫn có thể là mộ đạo mà không cần tin vào điều đó.

Vậy thì tín ngưỡng là gì? Tín ngưỡng có nghĩa là niềm tin này: rằng mọi thứ đều dành cho điều thiện, cho điều tốt lành. Niềm tin này cho rằng mọi thứ cho điều tốt lành là tâm tín ngưỡng; đây là sự thức tỉnh.

Nếu bạn tin rằng mọi thứ đều dành cho điều tốt lành thì bạn sẽ nhận ra Đấng linh thiêng. Đấng linh thiêng có thể được nhận ra thông qua niềm tin như vậy. Thậm chí giống bão là để cho tĩnh lặng. Xấu xa tồn tại vì điều tốt lành, cái chết tồn tại vì cuộc sống; đau khổ, sự đau đớn về thể xác và tinh thần chỉ là trạng thái để sự nhập định xuất hiện.

Hãy nhìn vào cuộc đời theo cách như vậy, và thời điểm mà đau khổ, bệnh tật, cái chết biến đi hoàn

toàn sẽ không còn xa nữa. Người biết rằng sự đau khổ về thể xác và tinh thần tồn tại chỉ vì mục đích của nhập định thì không thể đau khổ thêm nữa. Người biết, cảm nhận và nhận ra rằng, đau khổ tồn tại vì mục đích hạnh phúc thì không thể bị đau khổ nữa. Người đó đang sử dụng chính đau khổ để trở nên hạnh phúc hơn, người đó đang sử dụng chính sự đau khổ về tinh thần và thể xác như là bước đi tới thẳng nhập định. Người đó đã ra bên ngoài sự huyền ảo của thế gian, người đó đã thực hiện bước nhảy ra khỏi bánh xe của sannas.

“Nở hoa là thời điểm tuyệt vời cùng với sự nhận thức sáng suốt: sự tự tin, sự hiểu biết, sự chắc chắn xuất hiện cùng nó”.

“... Khi môn đệ sẵn sàng để học hỏi, vậy thì họ được chấp nhận, được thừa nhận, được công nhận. Phải như vậy, họ đã thấp ngọn đèn của chính mình, nó không thể ẩn dấu nữa”.

NHỮNG ĐIỀU VIẾT BÊN TRÊN LÀ NHỮNG QUY ĐỊNH ĐẦU TIÊN ĐƯỢC VIẾT TRÊN TƯỜNG CỦA PHÒNG HỌC. NHỮNG ĐIỀU YÊU CẦU SẼ CÓ. NHỮNG ĐIỀU MONG MUỐN ĐỌC, SẼ ĐỌC. NHỮNG NGƯỜI MONG MUỐN HỌC HỎI, SẼ HỌC HỎI.

HÃY THANH THẦN VỚI CHÍNH BẠN.

Hai điều nữa cần phải hiểu: “Nở hoa là thời điểm tuyệt vời cùng với sự nhận thức sáng suốt: sự tự tin, sự hiểu biết, sự chắc chắn xuất hiện cùng với nó”. Trừ khi bạn trải nghiệm, bạn không thể chắc chắn. Trừ khi bạn trải nghiệm, bạn không nhận biết. Trừ

khi bạn trải nghiệm, bạn không thể có niềm tin. Trước khi bạn trải nghiệm, tất cả niềm tin là giả, chắc chắn rằng tất cả kiến thức là giả, chỉ là thông tin mà không là gì khác. Nên nhớ, trước khi bạn trải nghiệm một cái gì đó cho chính mình thì đừng quá chắc chắn về nó, bởi vì quá chắc chắn chỉ là trò ranh ma của tâm trí để che dấu điều không chắc chắn bên trong. Trước khi bạn trải nghiệm một cái gì đó cho chính mình thì đừng nói rằng bạn biết nó, bởi vì kiến thức của bạn chỉ là trò ma mãnh lẫn trốn trong sự ngu dốt của bạn.

Có thể bạn đã đọc Gita, có thể bạn đã đọc Koran, có thể bạn đã đọc Kinh thánh. Thế rồi bạn biết “về”, nhưng thực ra bạn không biết. Bạn có thể biết nhiều về Thượng đế, nhưng điều đó chẳng có bất kỳ ý nghĩa gì trừ khi bạn biết chính Thượng đế. Biết “về” chính là không biết. Bạn có thể biết những gì Jesus đã nói nhưng đây chỉ là sự vay mượn, là thứ phẩm, là vô dụng. Bạn có thể lặp lại những gì Krishna đã nói nhưng đó chỉ là điều máy móc. Bạn có thể ghi nhớ nó, bạn có thể học thuộc nó, nhưng nó chưa bao giờ trong trái tim: nó giữ nguyên trong ký ức. Ký ức là máy móc; nó là kiến thức. Kiến thức chỉ thông qua kinh nghiệm của chính bạn. Nhấn mạnh đến kinh nghiệm của chính bạn. Nếu bạn nhấn mạnh, bạn sẽ lại đạt được nó.

Những đòi hỏi, những yêu cầu luôn tồn tại, luôn có đó. Nhưng bạn chưa bao giờ yêu cầu: bạn trở nên mãi nguyện với kiến thức vay mượn. Bạn chưa bao giờ nói, “Tôi phải được phép biết chính mình”. Nếu

bạn yêu cầu thì tồn tại sẵn sàng trao tặng; nhưng bạn lại bằng lòng với những cuốn sách, với kinh sách, với thông tin vay mượn. Bạn chưa bao giờ đòi hỏi sự thật.

Hãy yêu cầu sự thật. Và sự thật có nghĩa là trải nghiệm của bạn, của chính bạn. Các Phật không giúp ích được gì. Họ chỉ có thể chỉ ra con đường, nhưng bạn phải du hành bởi chính đôi chân của mình. Nhấn mạnh đến nhận biết của chính bạn, đến trải nghiệm của chính bạn. Những điều trước đó chưa bao giờ thỏa mãn.

Những điều mong muốn biết, sẽ biết. Nếu bạn vẫn quyết tâm biết những luật tối thượng thì chúng sẽ được mở ra cho bạn. Kinh thánh thực sự không có trong Kinh thánh, kinh Koran thực sự không có trong Koran, Gita thực sự không có trong Gita. Kinh thánh thực sự, kinh Koran thực sự, kinh Gita thực sự được viết bởi tồn tại, trong chính cuộc đời nó. Nếu bạn không tin vào kinh sách thì kinh thực sự sẽ được mở ra cho bạn.

Nhấn mạnh rằng “Tôi muốn đọc trong tồn tại”, và thời điểm sẽ được trao cho bạn. Nhưng nếu bạn không quyết tâm, nếu bạn chỉ mang theo quyền sách vô hồn và mãi nguyện về điều đó thì tồn tại sẽ không ép buộc bạn. Tồn tại là tuyệt đối không bạo lực; nó sẽ không ép buộc bạn. Bạn có thể cùng với những kinh sách của mình và nếu bạn vui vẻ thì điều đó cũng không sao. Nhưng nếu bạn đang sống trong thế giới giả thì bạn đang sống trong những từ ngữ.

Hãy mở cuốn sách của tồn tại. Hãy quảng đi tất cả kinh sách để có thể đối mặt với kinh thực sự.

Những người mong muốn học hỏi, nên học hỏi. Kiến thức là khó khăn bởi vì kiến thức có nghĩa là chịu thua, kiến thức có nghĩa là đầu hàng, kiến thức có nghĩa là trở thành tối dạ, trở thành đàn bà, cho phép tồn tại vào bạn. Nhưng, những người mong muốn học hỏi, nên học hỏi.

Chúng ta cũng mong muốn, nhưng không chịu học hỏi. Chúng ta chỉ mong muốn thu lượm nhiều thông tin. Đó không phải là học hỏi.

Nhiều người đến với tôi và họ nói, “Chúng tôi đến các trại thiên bởi vì chúng tôi sẽ biết rất nhiều điều mới mẻ ở đây”. Họ thu lượm thông tin, họ nhặt nhanh một vài câu nói và thế là họ ra đi rất vui vẻ. Họ là những kẻ ngốc. Niềm vui của họ chỉ là sự tự sát, bởi vì bất kỳ điều gì tôi nói chỉ có ích một khi bạn trải nghiệm nó.

Bạn có thể mang theo những điều tôi nói. Vậy thì bạn đang mang gánh nặng vô nghĩa. Bạn sẽ bị đè nặng bởi điều đó; bạn sẽ không được tự do. Lời nói của tôi không thể làm cho bạn tự do. Thậm chí có thể chúng bỏ tù bạn, có thể chúng trở thành gông xiềng của bạn.

Hắn sẽ là tốt hơn nếu bạn không đến. Bất kỳ điều gì tôi đang nói không phải để ghi nhớ. Những điều đó chỉ để trải nghiệm, trở thành của chính bạn. Vậy thì những lời nói đó không còn thuộc về tôi nữa. Bây giờ kinh nghiệm đó đã thuộc về bạn. Bây giờ bạn

biết một cái gì đó bằng đôi mắt của chính mình, bây giờ bạn cảm nhận một cái gì đó bằng chính trái tim mình. Đây là hiểu biết, là nhận biết. Và điều này cho bạn sự chắc chắn, cho bạn sự tin tưởng.

Hãy bình lặng với chính mình - bởi vì chỉ trong bình lặng thì sự xuất hiện của điều linh thiêng mới là có thể.

Người đã thu hoạch

*10 tháng 4 năm 1973,
buổi tối tại khách sạn Bikaner Place*

Tìm kiếm đấng linh thiên bắt đầu như là sự tìm kiếm phúc lạc vĩnh hằng, như là sự tìm kiếm sự giải thoát vĩnh hằng, như là việc tìm kiếm ánh sáng thiên thân và cuộc sống linh thiêng. Nhưng trung tâm vẫn giữ nguyên trong bạn. Ở thời điểm khởi đầu thì đó là sự tìm kiếm tự-cho mình là trung tâm. Sự tự-cho mình là trung tâm này là rào cản khó lường, nhưng ở thời điểm ban đầu thì nó buộc phải như vậy. Đó là điều tự nhiên đối với người sẽ bắt đầu cuộc tìm kiếm cho chính mình. Không có con đường nào khác. Bạn không thể bắt đầu bởi một người nào đó khác.

Nó phải là tự-cho mình là trung tâm trong sự khởi đầu, nhưng không phải ở kết thúc. Trong sự khởi đầu thì điều đó là tốt. Nếu với sự kết thúc thì điều đó rất nguy hiểm. Ý nghĩa chỉ xuất hiện nơi mà sự tự-cho mình là trung tâm của bạn phải dừng. Chỉ khi đó thì bản thể bạn mới nở hoa thành phúc lạc.

Giống như là thế này: Bạn lấy hơi thở vào, bạn hít vào. Đây là một nửa của thở. Bạn cũng còn phải thở ra. Đó là nửa khác. Và cả hai hơi thở - hít vào và thở ra - tạo thành chu kỳ, là hơi thở trọn vẹn. Nếu bạn chỉ nghĩ đến hít vào thì bạn sẽ không nhìn thấy ý nghĩa của thở ra - “Công dụng của nó là gì?” - bạn sẽ chết. Thở vào cần thiết cho việc sống, nếu không thở ra thì đó sẽ là điều nguy hiểm cho sự sống. Hơi thở phải được thả ra.

Điều tương tự cũng xuất hiện khi bạn bắt đầu cảm nhận những khoảnh khắc phức tạp, khi bạn bắt đầu cảm nhận những khoảnh khắc nhập định, khi sự vĩnh hằng bắt đầu tuôn chảy xuống bạn. Đầu tiên là hít vào - bạn sẽ hít phức tạp vào - nhưng sau đó lại thở nó ra. Nếu không, bạn sẽ chết vì niềm phức tạp của mình. Niềm phức tạp đó sẽ trở thành độc hại. Thở ra, phân phối nó, trao nó cho người khác.

Khi bạn cảm thấy tràn đầy phức tạp thì hãy biểu cảm nó. Chia sẻ nó; đừng cố giữ bên trong bạn. Đừng ép buộc nó, đừng biến nó thành giá trị của chính bạn; cho phép sự chia sẻ với mọi người. Thực sự, hãy vui mừng vì toàn bộ tồn tại chia sẻ với nó. Hoa nở và hương thơm lan tỏa. Gió sẽ mang nó đi xa, thật xa, tới tận những phương trời xa lạ. Hãy cho phép hương thơm của bạn, niềm phức tạp của bạn được mang đi khỏi bạn, được chia sẻ, được chia sẻ bởi chính tồn tại.

Tại sao? Bởi vì sau đó niềm phức tạp sẽ trở nên toàn bộ: cả hít vào và thở ra. Nó trở thành chu kỳ.

Và bạn càng phân phát nhiều thì bạn càng nhận nhiều. Bạn càng thôi nó đi thì bạn càng nhận được nó, bởi vì bây giờ bạn đang trong mối liên hệ với suối nguồn vô hạn.

Đừng là người keo kiệt. Nếu không bạn sẽ tiêu diệt toàn bộ quá trình. Ở thời điểm khởi đầu, điều đó không sao nếu bạn tự-cho mình là trung tâm tâm, nhưng khi niềm phúc lạc bắt đầu xuất hiện thì điều đó là nguy hiểm. Câu kinh này liên quan đến thờ ra.

VÌ SỰ TĨNH LẶNG MÀ GIỌNG VANG VỌNG SẼ XUẤT HIỆN. VÀ GIỌNG NÀY SẼ NÓI, ĐIỀU ĐÓ LÀ KHÔNG TỐT; NHÀ NGƯỜI ĐÃ THU HOẠCH, BÂY GIỜ NHÀ NGƯỜI PHẢI GIEO. BIẾT GIỌNG NÀY ĐỂ TRỞ NÊN IM LẶNG LÀ NHÀ NGƯỜI ĐÃ TUÂN LỆNH.

Bạn đã được hưởng. Bạn đã được hưởng niềm phúc lạc, bạn đã được hưởng sự nhập định. Bây giờ hãy gieo trồng nó cho người khác. Trong đời thường, bạn gieo trồng trước rồi thu hoạch sau. Trong khía cạnh tâm linh, mọi thứ đều ngược lại. Đầu tiên là thu hoạch, sau đó là gieo trồng.

Bạn đã thu hoạch những gì đức Phật gieo trồng, những gì Jesus, Krishna và Mohammed đã gieo trồng. Họ đã gieo những hạt mầm và bạn thu hoạch chúng. Bây giờ, hãy gieo hạt mầm cho người khác. Và nên nhớ kỹ rằng gieo trồng chỉ là thờ ra. Nó là một phần của toàn bộ quá trình. Bạn vẫn giữ nguyên một nửa, chưa hoàn thiện, chưa hoàn hảo, trừ khi niềm phúc lạc bắt đầu mưa từ bạn tới mọi thứ khác.

Đây là quy luật quan trọng nhất. Khi bạn trở nên

tĩnh lặng, bạn nghe thấy nó. Không ai khác đang nói điều đó cho bạn. Chính trái tim bạn, bản thể sâu thẳm của bạn nói với bạn điều này. Sự chỉ dẫn này, sự thuyết giảng này, thông điệp này không xuất phát từ bên ngoài. Nó xuất phát từ chính bản thể sâu thẳm của bạn. Chính vì vậy mà Người sẽ tuân theo. Không có khả năng nào về việc không tuân theo nó; đó chính là bạn. Nhưng nếu bạn biết rõ thì điều đó sẽ trở thành dễ dàng.

Sẽ trở thành dễ dàng nếu bạn biết rằng đó là một phần của quá trình: rằng niềm phúc lạc nên được phân phát và chia sẻ; chỉ khi đó nó mới phát triển nhiều hơn. Nếu bạn không biết quy luật này thì sự keo kiệt của bạn, việc tự-cho mình là trung tâm cũ của bạn có thể trì hoãn việc hoàn thiện quá trình.

Nó chỉ có thể bị trì hoãn; nó không bao giờ không thể tuân theo. Nhưng tại sao lại trì hoãn? Cho nên ghi nhớ điều này: bất kỳ khi nào bạn cảm nhận thời điểm phúc lạc xuất hiện thì hãy chia sẻ nó.

Đó chính là sự nhấn mạnh của tôi, sự khẳng định mạnh mẽ của tôi rằng, sau thiền bạn phải biểu lộ niềm phúc lạc; bạn phải vui mừng hân hoan. Bạn phải biến nó thành giá trị rằng, bất kỳ điều gì xuất hiện trong bạn – hãy cho phép nó được chia sẻ. Nhảy múa và ca hát. Đó chỉ là biểu tượng; chúng đáp ứng như là sự hồi tưởng không ngừng.

Khi bạn đi khỏi đây, rất nhiều điều sẽ xuất hiện trong bạn nếu bạn tiếp tục thiền. Nhưng bất kỳ khi nào một cái gì đó xuất hiện trong bạn thì đừng giữ

nó cho riêng mình. Hãy chia sẻ. Thậm chí nếu bạn không thể làm bất kỳ điều gì khác, chỉ là nụ cười, cười với một người lạ nào đó, như thế là đủ. Hãy cầm tay người lạ đó và sẽ cảm nhận được tình bạn bè trong họ. Hoặc chia sẻ bất kỳ điều gì, chỉ như là một biểu hiện.

Hoặc nếu không có ai ở đó và bạn đang ngồi dưới gốc cây, vậy thì hãy nhảy múa và cảm nhận rằng mình đang nhảy múa với cây. Hát ca và cảm nhận rằng bạn đang hát ca cùng những con chim. Sớm hay muộn bạn sẽ hiểu rằng, khi bạn chia sẻ thì thậm chí cây cũng sẵn sàng chia sẻ ngược lại cùng bạn.

Gần đây họ đã thực hiện một vài nghiên cứu ở trường đại học ở nước Nga. Bằng nhiều thử nghiệm, một nhà tâm lý tên là Pushkin đã đưa ra kết luận rằng, cây cũng có xúc cảm tương tự như con người. Không chỉ vậy - cây còn có thể thôi miên. Không chỉ vậy - nếu con người bị thôi miên ngồi dưới gốc cây và trong trạng thái thôi miên, người đó được nhắc nhở rằng “bạn đang buồn”, thì người đó sẽ trở nên buồn, đồng thời cây cũng sẽ trở nên buồn.

Có những kết luận của thử nghiệm. Bây giờ có những thiết bị ghi có thể ghi khi bạn buồn hay vui, khi bạn phiền muộn hoặc giận dữ, khi bạn bị thu hút về dục. Với mọi cảm xúc, sóng điện khác nhau được phát ra từ trí não bạn. Sóng điện đó có thể được ghi lại.

Nhưng đây đã từng là kết luận rất kỳ lạ: sóng tương tự cũng còn được ghi từ cây. Bạn đang nhảy múa rất vui vẻ dưới cây. Trí não bạn sẽ cho thông

bảo rằng bạn đang hạnh phúc và nó sẽ được ghi lại. Nếu thiết bị cũng được nối với cây thì cũng ghi lại được sóng như vậy. Cho nên, Pushkin nói rằng nếu bạn nhảy múa dưới cây, với tâm trạng rất vui vẻ thì cây cũng chia sẻ điều đó. Nó sẽ rất vui vẻ cùng bạn.

Và nếu cây có thể chia sẻ, tại sao chim lại không? Chúng sống động hơn. Tại sao không phải thú vật? Chúng cũng sống động hơn nhiều. Tại sao không phải toàn bộ tồn tại? Sớm hay muộn chúng ta sẽ nhận ra rằng thậm chí những tảng đá cũng chia sẻ. Linh hồn của chúng có thể ẩn nấp rất sâu, nhưng nó có đó; vào một ngày nào đó chúng ta sẽ tìm ra những dụng cụ, mà những dụng cụ đó có thể cung cấp cho chúng ta những tín hiệu rằng tảng đá cũng có những cảm xúc.

Cho nên bất kỳ bạn ở đâu, bất kỳ khi nào bạn cảm nhận cảm xúc nhập định nào đó xuất hiện trong bạn thì hãy nhảy múa, hát ca cùng giai điệu với nó, chia sẻ hạnh phúc của bạn bằng bất kỳ cách nào mà nó xuất hiện trong bạn, bằng bất kỳ cách nào mà bạn cảm nhận để chia sẻ. Nhưng hãy chia sẻ! Nó sẽ phát triển nhiều hơn. Với chia sẻ, nó sẽ phát triển. Với sự keo kiệt - không chia sẻ - nó sẽ chết, nó sẽ co lại.

Cái chết là sự co lại. Sự co lại là chết; cuộc đời là sự trải rộng. Hãy cho phép nó trải rộng. Một lúc nào đó bạn biết cảm giác của trải rộng thì bạn sẽ cho phép nó xuất hiện, bởi vì nó là tiếng gọi sâu thẳm của bản thể bạn.

NGƯỜI LÀ AI MÀ BÂY GIỜ LÀ MÔN ĐỆ, CÓ KHẢ NĂNG CHỊU ĐỰNG, CÓ KHẢ NĂNG NGHE, CÓ KHẢ

NĂNG NHÌN, CÓ KHẢ NĂNG NÓI; AI ĐÃ CHINH PHỤC ĐƯỢC ƯỚC MONG VÀ ĐẠT ĐƯỢC TỰ NHẬN BIẾT MÌNH, AI ĐÃ NHÌN THẤY LINH HỒN CỦA NGƯỜI TRONG SỰ NỖ HOA VÀ GHI NHẬN NÓ, VÀ NGHE THẤY GIỌNG CỦA IM LẶNG. NGƯỜI ĐI ĐẾN PHÒNG HỌC LỚN VÀ ĐỌC NHỮNG GÌ ĐƯỢC VIẾT Ở ĐÓ CHO NGƯỜI.

“... lắng nghe giọng của im lặng là hiểu chỉ có sự hướng dẫn thực sự mới xuất hiện từ bên trong; đi đến phòng học lớn để vào trạng thái đó thì việc học hỏi trở thành điều có thể. Vậy thì sẽ có nhiều câu được viết ở đó cho người, và được viết bằng những chữ rực cháy cho người dễ đọc. Khi môn đệ sẵn sàng thì bậc thầy cũng sẵn sàng”.

“Nghe giọng của im lặng là biết chỉ có sự hướng dẫn thực sự mới xuất hiện từ bên trong. Khi bạn tĩnh lặng, thực sự tĩnh lặng - sau khi bão tố qua đi, khi bạn bỗng nhiên rơi vào tĩnh lặng - bạn đã không chuẩn bị trước; nó đã xuất hiện trong bạn, nó đã nảy sinh trong bạn một cách tự nhiên - trong sự tĩnh lặng này bạn sẽ cảm nhận, sẽ hiểu và nhận ra sự chỉ dẫn đúng từ sâu thẳm bản thể bạn. Bây giờ bậc thầy, bậc thầy bên trong sẽ xuất hiện trong bạn”.

Trung tâm sâu thẳm bên trong bạn là bậc thầy thực sự của bạn. Các bậc thầy bên ngoài có thể có ích, nhưng sự giúp đỡ của họ về cơ bản là chỉ dẫn tới sự tìm kiếm bậc thầy bên trong. Và khi bậc thầy bên trong được tìm ra thì không cần bậc thầy bên ngoài nữa. Bạn đã trở thành bậc thầy trong quyền năng của chính bạn.

Nhưng điều này xuất hiện chỉ khi bạn nhận ra sự tĩnh lặng toàn bộ bên trong mà không có bất kỳ ý nghĩ nào, không có bất kỳ lời nói nào, không có bất kỳ sự tưởng tượng nào, không có bất kỳ gợn sóng nào. Khi bạn đã hiểu và cảm nhận sự im lặng tuyệt đối, không suy nghĩ, không tiếng động - sự im lặng này trở thành bậc thầy bên trong của bạn. Bây giờ, ngoài sự im lặng này, sự chỉ dẫn sẽ được trao cho bạn.

“Khi môn đệ sẵn sàng thì bậc thầy cũng sẵn sàng”. Khi bạn sẵn sàng đón nhận sự chỉ dẫn bên trong thì sự chỉ dẫn đó trở nên tự nhiên, không ép buộc. Nhưng môn đệ phải sẵn sàng.

Môn đệ phải sẵn sàng có nghĩa là gì? Điều đó có nghĩa là trở nên đón nhận, khiêm nhường, vô ngã, buông bỏ toàn bộ, trong trạng thái buông bỏ sâu sắc. Khi bạn không nói bất kỳ điều gì mà chỉ cời mở để lắng nghe, khi bạn không áp đặt bất kỳ lý thuyết nào lên sự thật - bạn đang trần trụi, trống rỗng và sẵn sàng cho phép sự thật tự tiết lộ theo cách của nó; bạn đang không ở bất kỳ trạng thái nào khác, không thức tỉnh hoặc vô thức, không ép buộc bất kỳ điều gì lên sự thật; bạn đã dừng sự ép buộc; bạn sẵn sàng để được mang đi xa tới bất kỳ nơi đâu mà sự thật dẫn bạn tới - lúc đó, bạn là môn đệ.

Có sự khác nhau giữa người theo học và môn đệ. Người theo học ham muốn thông tin. Môn đệ không ham muốn thông tin. Sự tìm kiếm của họ là sự nhận biết, là trải nghiệm thực sự. Họ không quan tâm đến những gì người khác nói. Họ chỉ quan tâm đến

những gì mình cảm nhận được. Người theo học sẽ thu thập thông tin; anh ta sẽ huấn luyện trí nhớ của mình. Trí nhớ của anh ta càng được huấn luyện thì thông tin càng được tích lũy nhiều hơn, anh ta sẽ trở nên bản ngã hơn. Người theo học không bao giờ là khiêm nhường, học giả không bao giờ là khiêm nhường. Sự tìm kiếm của họ cơ bản là bản ngã.

Một người nào đó tích lũy sự giàu có và một người nào đó tích lũy kiến thức. Không có gì khác biệt. Mọi sự tích lũy đều là thức ăn cho bản ngã. Bất kỳ điều gì bạn tích lũy - con số càng lớn thì bạn sẽ càng cảm nhận bản ngã nhiều hơn. Cho nên người theo học hoặc học giả không phải là môn đệ. Khía cạnh cơ bản là khác nhau. Môn đệ không tìm kiếm để tích lũy. Đúng hơn là ngược lại, họ sẵn sàng quăng mọi sự tích lũy đi. Nếu sự thật chỉ xuất hiện trong sự trống rỗng thì họ sẽ sẵn sàng quăng tất cả mọi sự tích lũy, mọi kiến thức.

Ở thời đại của mình, Socrates được cho là đã nói, "Bây giờ tôi có thể nói rằng, tôi không biết bất kỳ điều gì. Tôi là người ngu dốt". Ông ấy đã từng là môn đệ.

Một nhà tiên tri đã tuyên bố rằng Socrates là người thông thái nhất ở Athens. Những người nghe điều này đã chạy đến Socrates. Họ nói, "Socrates, ông có nghe điều đó hay không? Nhà tiên tri nói rằng ông là người thông thái nhất Athens".

Socrates nói, "Phải có một cái gì đó sai. Hãy quay trở lại và nói với nhà tiên tri rằng, Socrates nói ông

ta không biết cái gì. Ông ta hoàn toàn ngu dốt”.

Mọi người quay trở lại chỗ nhà tiên tri và nói với ông ta, “Sự tiên tri của ông đã bị từ chối bởi chính Socrates. Ông ta nói, “tôi không biết bất kỳ điều gì. Tôi là kẻ ngu ngốc”.

Nhà tiên tri cười vang. Ông ta nói, “VÌ ĐIỀU NÀY mà tôi nói ông ta là người thông thái nhất” - chỉ có người tuyệt đối thông thái thì mới có thể nói, “Tôi không biết”.

Con người ngu dốt luôn khoe khoang kiến thức. Họ càng ngu dốt thì lại càng khoe khoang là họ biết. Đây là một phần của sự ngu dốt. Người theo học, học giả, chuyên gia - tất cả họ đều khoe khoang kiến thức. Họ không phải là môn đệ.

Nên nhớ, nếu bạn là người theo học bạn có thể trở thành người thầy nhưng không bao giờ là bậc thầy. Chỉ có môn đệ mới có thể trở thành bậc thầy. Nếu bạn là người theo học, là học giả, bạn có thể trở thành người thầy dạy - nhưng không bao giờ là bậc thầy. Chỉ có môn đệ mới có thể trở thành bậc thầy. Tính môn đệ có nghĩa là từ bỏ bản ngã. Và đến một lúc nào đó bạn từ bỏ, thì bản thể sâu thẳm của bạn sẽ được tiết lộ với bạn. Đó là điều mà bậc thầy đang chờ đợi bạn. Ông ta đã đợi bạn trong nhiều cuộc đời.

Tại bất kỳ thời điểm nào của từ bỏ, bậc thầy sẽ được tiết lộ với bạn. Và bậc thầy đó không là ai cả. Đó chính là bản thể sâu thẳm của bạn, đó là linh hồn bạn. Cho nên thực sự điều này có thể nói: khi bạn là

môn đệ hoàn hảo, bạn đã trở thành bậc thầy. Bạn không còn là môn đệ nữa. Tính môn đệ đã đạt được, bây giờ bạn được biến đổi thành bậc thầy.

Tuân lệnh người chiến binh bên trong

*11 tháng 4 năm 1973,
buổi sáng tại khách sạn Bikaner Place*

CÓ NHỮNG CÂU KINH ĐẠT ĐƯỢC BỞI SỰ THÔNG THÁI TỐT ĐỈNH. Chúng sâu sắc nhưng đôi khi rất phức tạp, thậm chí mâu thuẫn, nhưng đó là sự nở hoa cuối cùng của sự thông thái. Khi Phật trở thành Phật hoặc Christ trở thành Christ, có những câu kinh được tiết lộ. Nếu bạn có thể hiểu chúng thì sự hiểu biết cũng biến đổi bạn. Nếu bạn có thể cảm nhận sự thật ẩn chứa bên trong chúng thì bạn sẽ hoàn toàn khác đi. Cho nên hãy cố gắng để hiểu chúng một cách sâu sắc nhất.

ĐỪNG SANG MỘT BÊN TRONG CUỘC CHIẾN SẬP TỚI, VÀ MẶC DÙ NGƯỜI LÀ NGƯỜI HIỂU CHIẾN NHẤT THÌ NGƯỜI CŨNG KHÔNG PHẢI LÀ CHIẾN BINH.

... NGƯỜI ĐÓ CHÍNH LÀ NGƯỜI, TÀI CỦA NGƯỜI HẠN CHẾ VÀ CÓ THỂ BỊ SAI. NGƯỜI ĐÓ TÔN TÀI VÀ ĐÁNG TIN CẬY. NGƯỜI ĐÓ LÀ SỰ THẬT VĨNH HẰNG.

KHI TÌNH CỜ NGƯỜI ĐÓ VÀO VÀ TRỞ THÀNH CHIẾN BINH CỦA NGƯỜI, NGƯỜI ĐÓ SẼ KHÔNG BAO GIỜ BỎ RỜI NGƯỜI, VÀ VÀO NGÀY BÌNH LẶNG NHẤT, NGƯỜI ĐÓ SẼ TRỞ THÀNH MỘT VỚI NGƯỜI.

ĐÚNG SANG MỘT BÊN TRONG CUỘC CHIẾN SẮP TỚI, VÀ MẶC DÙ NGƯỜI LÀ NGƯỜI HIẾU CHIẾN NHẤT THÌ NGƯỜI CŨNG KHÔNG PHẢI LÀ CHIẾN BINH. Chúng ta không ngừng đấu tranh với chính chúng ta. Cuộc đấu tranh vật lộn diễn ra liên tục ngày và đêm. Toàn bộ cuộc đời là chiến trường, nhưng bạn không tới đâu cả. Bạn sẽ bị đánh bại hoàn toàn hoặc sẽ không là người chiến thắng. Cuộc đấu tranh vẫn tiếp diễn và năng lượng sống đã bị phung phí vô ích. Bạn chỉ lãng phí chính bạn và sự tồn tại của bạn. Đây là nguyên nhân? Tại sao bạn không bao giờ chiến thắng? Tại sao cuộc chiến không bao giờ kết thúc?

Bạn đấu tranh với dục, bạn đấu tranh với giận dữ, bạn đấu tranh với thói hám danh, hám lợi. Bạn đấu tranh với mọi thứ, nhưng bạn vẫn giữ nguyên sự thu hút với những điều mà bạn đang đấu tranh. Bạn càng đấu tranh với dục thì bạn càng bị thu hút, và bạn càng cảm thấy phải đấu tranh nhiều hơn. Đó là vòng tròn luẩn quẩn. Bạn đấu tranh nhiều hơn và sau đó thì, dục trở nên hấp dẫn hơn, quyến rũ hơn. Bạn đã nhiều lần quyết tâm không giận dữ, nhưng mọi quyết tâm đều thất bại. Toàn bộ kết quả là thế này: cuối cùng bạn cảm thấy mình là tội phạm, thua kém; cuối cùng bạn cảm thấy rằng bạn không có khả năng làm bất kỳ điều gì, bạn cảm nhận sự thất bại bên trong.

Điều này đã xảy ra với toàn bộ loài người. Hiện nay, loài người quá buồn không phải vì bất kỳ điều gì xuất hiện ở thời đại này, mà chỉ vì cuộc đấu tranh tôn giáo qua nhiều thời kỳ, cuộc đấu tranh tôn giáo liên tục qua nhiều thế kỷ đã chứng tỏ cho tâm trí loài người rằng không gì có thể đạt được. Tâm trí loài người cảm nhận sự thất bại cay đắng. Điều này tạo ra nỗi buồn và sự thất vọng ghê ghớm.

Hy vọng đã trở thành vô vọng. Có vẻ như không còn lối thoát nào. Bạn có thể đấu tranh, nhưng mọi điều đều là phù phiếm, lãng phí; không ai đạt được bất kỳ điều gì. Điều này đã xảy ra không phải vì tâm trí con người không có khả năng chiến thắng. Điều này đã xảy ra bởi vì cơ sở của các cuộc đấu tranh là sai, toàn bộ nỗ lực của cuộc đấu tranh là sai. Tại sao? Bởi vì bạn đang đấu tranh với chính mình. Làm cách nào bạn có thể chiến thắng?

Nếu tôi tạo ra cuộc xung đột giữa hai tay mình, trái và phải, tôi có thể tiếp tục đánh nhau nhưng sẽ không có vấn đề về chiến thắng hay thất bại, bởi vì cả hai tay đều là của tôi. Ham muốn dục là của tôi và ham muốn vượt ra ngoài dục cũng là của tôi; chúng là hai tay tôi. Tôi có thể liên tục đấu tranh, tôi có thể liên tục thay đổi từ cái này tới cái kia - đôi khi vào hòa với tay phải, thỉnh thoảng vào hòa với tay trái - nhưng sẽ không có điều gì xảy ra bởi vì tôi ở trong cả hai. Làm thế nào mà có thể thất bại hay chiến thắng? Đối với thất bại hay chiến thắng thì ít nhất phải cần đến hai và tôi thì một mình. Đấu tranh với chính mình. Toàn bộ cuộc đấu tranh này là cái bóng

của cuộc đấu tranh, là vô nghĩa.

Vậy thì phải làm gì đây? Câu kinh này cho bạn chia khóa: ĐỨNG BÊN NGOÀI CUỘC CHIẾN VÀ MẶC DÙ NGƯỜI LÀ NGƯỜI HIỂU CHIẾN NHẤT THÌ NGƯỜI CŨNG KHÔNG PHẢI LÀ CHIẾN BINH. Đứng bên ngoài. Chỉ là người chứng kiến.

Hãy nhớ từ “chứng kiến” này. Đây là một trong những từ khóa trong việc tìm kiếm điều linh thiêng. Nếu bạn có thể hiểu từ này và thực hành nó thì bạn không cần bất kỳ điều gì khác nữa. Thậm chí chia khóa này sẽ mở tất cả ô cửa của thiên đường. Đây là chìa chính. Bất kỳ khóa nào cũng có thể được mở bởi nó.

Đứng bên ngoài có nghĩa là gì? Khi dục này sinh trong bạn, bạn đồng nhất với nó. Vậy thì, khi bạn hoạt động thông qua hành động dục, sự chán nản sẽ nảy sinh, bởi vì bạn quá hy vọng và không có gì xuất hiện. Bạn quá ham muốn, bạn quá chờ đợi, và không có gì xuất hiện. Toàn bộ vấn đề chỉ là sự lừa lọc, gian trá. Bạn cảm thấy bị phản bội, bị lừa dối. Thế rồi sự hối hận xuất hiện và bạn bắt đầu nghĩ về việc chống lại dục. Bạn bắt đầu nghĩ làm cách nào trở thành brahmacharya, làm cách nào trở thành độc thân. Bạn nghĩ về việc làm cách nào trở thành thầy tu; bạn chống lại dục. Thế rồi bạn đồng dạng với thái độ “chống đối”.

Chứng kiến có nghĩa là khi dục này sinh thì hãy đứng bên ngoài và quan sát nó. Đừng đồng nhất với nó. Đừng nói, “Tôi đã trở thành dục”. Hãy nói, “Ước

mong dục đã nảy sinh trong tôi. Bây giờ tôi phải quan sát nó". Đừng ủng hộ và đừng chống lại nó. Hãy giữ nguyên bình thân và yên lặng - chỉ là người quan sát.

Điều đó không có nghĩa là ngăn cản nó, bởi vì ngăn cản sẽ không cho phép bạn biết nó là gì. Không ngăn cản nó. Ngăn cản có nghĩa là bạn đồng dạng với thái độ "chống đối". Nên nhớ điều này: nếu bạn ngăn cản, bạn đồng dạng với thái độ "chống đối". Đừng ngăn cản, đừng đồng dạng với nó. Cho phép nó xảy ra. Đừng sợ hãi; chỉ chờ đợi và quan sát.

Hoạt động dục với con mắt quan sát, biết rõ những gì đang xảy ra và cho phép nó xảy ra. Đừng quấy nhiễu nó, không ngăn cản nó - cho phép nó biểu lộ trong toàn bộ, nhưng chỉ đứng sang một bên cứ như bạn đang theo dõi một người nào đó.

Hoạt động sẽ đạt tới đỉnh của nó. Hãy di chuyển cùng nó, nhưng luôn đứng bên cạnh. Nhận biết chỉ tiết bất kỳ điều gì xuất hiện. Hãy cảnh giác; đừng làm mất sự nhận biết. Thế rồi, từ đỉnh bạn sẽ bắt đầu ngã xuống và thái độ "chống đối" sẽ thiết lập. Hãy cảnh giác. Đừng đồng nhất với thái độ "chống đối". Hãy nhìn xem điều gì đang xảy ra: sóng đã lên tới đỉnh; bây giờ sóng sẽ xuống. Dục là sóng nảy sinh. Brahmacharya, thái độ "chống đối" thẳng tới dục là sóng đang tan.

Hãy nhận biết, hãy cảnh giác. Đừng chấp nhận hay phản đối; đừng kết án; đừng đưa ra bất kỳ phán xét nào. Hãy cảnh giác và theo dõi những gì đang

diễn ra. Hãy tin vào sự thật; đừng tạo ra bất kỳ giảng giải nào. Đó chính là ý nghĩa của chứng kiến.

Nếu bạn có thể chứng kiến dục và thái độ chống-dục thì bạn sẽ có sự hiểu biết sâu sắc. Sự hiểu biết sâu sắc đó sẽ nói cho bạn rằng dục và chống-dục là hai cực của một sóng. Chúng thực sự không phải là đối nghịch nhau. Chúng chỉ là chu kỳ lên và xuống của sóng. Chúng là một, cho nên không có gì để chọn. Nếu bạn chọn một thì bạn cũng đã chọn cái kia, bởi vì đó là một phần của nó, một phần ẩn dấu của nó. Nếu bạn chọn một thì bạn cũng đã chọn cái kia bởi vì cái kia không thể riêng rẽ với nó. Chúng là một, cho nên không có sự lựa chọn nào. Vậy thì, không lựa chọn sẽ xuất hiện trong bạn.

Không lựa chọn là con đường của thắng lợi. Bây giờ bạn không chọn; không có gì để chọn. Và điều kỳ diệu xuất hiện: không bạn, không lựa chọn, cả hai đều rơi xuống. Dục và brahmacharya biến mất và lần đầu tiên bạn không ở trong lộn xộn, huyên não, lần đầu tiên bạn không ở trong sự cầm giữ của cực đối nghịch.

Chứng kiến là khởi đầu, và chứng kiến cũng là kết thúc. Bước đầu tiên và bước cuối cùng là một. Chứng kiến là phương tiện và chứng kiến cũng là mục tiêu. Vậy thì cuộc đấu tranh vẫn tiếp diễn, nhưng bạn không phải là chiến binh. Bây giờ cuộc đấu tranh ở tầm mức khác. Tầm mức đó là gì?

Bây giờ, dục và chống-dục cùng hiện diện đồng thời trong bạn. Sự hiện diện đồng thời của các cực đối nghịch là sự xung đột. Chúng xung đột lẫn nhau,

và bạn giữ nguyên là người chứng kiến. Bởi vì chúng là đối nghịch, các cực-đối nghịch, chúng hủy diệt nhau hoàn toàn và cả hai cùng biến mất. Chúng có cùng sức mạnh và năng lượng. Chúng cắt bỏ lẫn nhau, chúng phủ định lẫn nhau.

Đây là cuộc chiến. Nhưng bạn không phải là chiến binh; bạn chỉ là người chứng kiến. Bạn chỉ là người đang nhìn từ bên ngoài: người quan sát trên đồi. Xuống đến dưới thung lũng, cuộc chiến vẫn tiếp tục, nhưng bây giờ bạn chỉ là người quan sát ở tháp cao. Bạn chỉ nhìn xuống và biết chúng đang xung đột; những cực đối nghịch đang xung đột. Chúng phủ định lẫn nhau, bởi vì chúng có cùng sức mạnh.

Nên nhớ điều này: chỉ những người có năng lượng dục rất mạnh mẽ mới có thể trở thành brahmacharya. Ước mong dục mạnh mẽ mới có thể trở thành brahmacharya. Nếu bạn chỉ là người có khả năng dục bình thường thì bạn không thể trở thành brahmacharya, bởi vì để trở thành, nhiều năng lượng là điều rất cần thiết. Và những năng lượng đối nghịch luôn tương đương, cho nên chỉ những người có năng lượng dục mạnh mẽ mới trở thành brahmacharya. Người bình thường, với khả năng dục tự nhiên bình thường sẽ không bao giờ đạt tới cực đỉnh đó. Họ không thể. Năng lượng dành cho hoạt động xuất phát từ dục. Những năng lượng đối nghịch luôn tương đương.

Bạn không cần phải đấu tranh; bạn không cần phải là phía này hoặc phía kia. Đó là cách bị đánh

bại. Chỉ giữ nguyên bên ngoài, ra khỏi vòng tròn – chỉ là người chứng kiến.

Điều đó là khó khăn, bởi vì tâm trí muốn chọn; tâm trí luôn luôn chọn. Tâm trí là kẻ chọn lựa, bởi vì nếu không có sự chọn lựa thì sẽ không có tâm trí; bạn sẽ rơi khỏi tâm trí. Chính vì vậy mà việc không lựa chọn là điều rất khó khăn.

Thậm chí những gì tôi đang nói... Nhiều người trong các bạn có thể chọn theo những gì tôi đang nói, nhưng bạn sẽ chọn việc thực hiện như vậy chỉ vì nguyên cớ. Mọi người đến với tôi và khi tôi yêu cầu, “Hãy là người chứng kiến”, ngay lập tức họ hỏi, “Nếu tôi trở thành người chứng kiến thì dục có biến mất không?” vậy thì họ sẽ không trở thành người chứng kiến bởi vì họ đã chọn. Họ hỏi, “Dục sẽ biến mất nếu tôi trở thành người chứng kiến sao?” họ sẵn sàng trở thành người chứng kiến nếu khả năng dục biến mất!

Nhưng họ đã thực hiện sự lựa chọn. Họ đã quyết định rằng dục là xấu và brahmacharya là tốt. Họ hỏi tôi, “Nếu tôi trở thành người chứng kiến thì tôi sẽ trở thành brahmacharya không. tôi sẽ trở thành độc thân không?” Họ đã bị lừa toàn bộ giá trị.

Tôi đang nói, “Đừng lựa chọn”, và họ đã chọn. Họ muốn sử dụng chứng kiến như là dụng cụ cho sự lựa chọn của họ. Nhưng bạn không thể sử dụng sự chứng kiến theo cách như vậy.

Một người đàn ông đến với tôi. Ông ta là người tìm kiếm, một người tìm kiếm “ng nghiêm trọng”. Nhưng

là kẻ ngu ngốc. Có nhiều người tìm kiếm ngu ngốc: trở nên “nghiêm trọng”. Khi tôi nói ngu ngốc, tôi ngụ ý thế này: họ không thể hiểu những gì họ đang làm. Con người đang chịu đựng sự đau khổ vì dục. Sự đau khổ đã quá nghiêm trọng đến nỗi bạn không chỉ chịu đựng hoạt động dục của chính bạn; bạn còn đau khổ vì hoạt động dục của người khác nữa. Điều này có vẻ như là sự điên khùng. Bạn đau khổ vì dục của bạn và bạn còn đau khổ vì dục của người khác, vì những gì người khác đang làm.

Sự đau khổ mà hoạt động dục của bạn tạo ra là quá đủ rồi. Tại sao lại liên quan đến những người khác? Nhưng nỗi đau khổ đó có vẻ như không đủ đối với bạn, cho nên bạn tiếp tục tích lũy những gì người khác đang làm: ai sai, ai đúng. Bạn quyết định ai? Bạn được trao quyền từ đâu? Bạn là ai mà lại trở thành viên cảnh sát?

Người đàn ông đến gặp tôi là viên cảnh sát. Ông ta chịu đựng những gì người khác đang làm. Nhưng tôi nói với ông ta, “Đừng lo lắng về người khác. Vấn đề rắc rối thực sự phải ở bên trong ông. Ông đã không chấp nhận hoạt động dục của mình, đó là rắc rối. Tại sao lại đau khổ vì người khác? Tại sao lại tạo ra những rắc rối khác? Chỉ để trốn khỏi những rắc rối của chính ông? Chỉ để bận rộn? Ai đã chỉ định ông thành cảnh sát? Tại sao lại lãng phí cuộc đời mình? Ông phải bị dục ám ảnh quá mạnh; chính vì vậy mà ông quan tâm đến người khác”.

Cho nên ông ta nói. “Thầy đã chạm đúng vết thương

của tôi. Bây giờ tôi đã sáu mươi lăm, và tôi vẫn còn đau khổ. Khi tôi trở nên già hơn, tôi đau khổ nhiều hơn. Có vẻ như khả năng dục của tôi tỷ lệ cùng tuổi tác. Năng lượng ít đi nhưng khả năng dục nhiều hơn. Khi cái chết đến gần, tôi cảm thấy nhiều dục hơn. Toàn bộ tâm trí tôi bị ám ảnh bởi dục trong hai mươi bốn giờ”.

Tôi nói với ông ta, “Ông đã phải liên tục đấu tranh với dục”. Ông ta là người tìm kiếm vĩ đại. Ông ta vẫn liên hệ với rất nhiều người thánh thiện, với nhiều guru. Tôi nói với ông ta, “Họ đã hủy hoại ông. Ông đã không đạt tới đâu. Bất kỳ điều gì ông đã làm đều sai. Bây giờ, đừng đấu tranh với dục nữa”.

Người đàn ông trở nên sợ hãi. Ông ta nói, “Tôi đã từng đấu tranh với dục. Và đây là lý do: thậm chí vì cuộc đấu tranh đó mà tôi nhiều khả năng dục hơn. Bây giờ ông nói “đừng đấu tranh với nó!” vậy thì tôi sẽ trở nên hoàn toàn điên khùng”.

Tôi nói với ông ta, “Ông đã cố đấu tranh. Bây giờ cố đấu tranh với cái khác. Ông không đạt tới đâu cả. Bây giờ, đừng đấu tranh nữa!”

Ông ta nói, “Vậy thì, tôi nên làm gì?”

Tôi nói với ông ta, “Hãy là người chứng kiến”.

Ông ta hỏi, “Vậy thì hoạt động dục sẽ biến mất chăng?”

Tôi nói với ông ta, “Nếu ông trở thành người chứng kiến với quan điểm ủng hộ - đối với brahmacharya, chống lại dục - ông không thể trở thành người chứng

kiến. Hành động dục sẽ biến mất, nhưng nên nhớ, brahmacharya cũng sẽ biến cùng nó”. Không cần barhmacharya khi dục biến mất. Nó là một phần của trò chơi tương tự. Khi bệnh tật biến đi, vậy thì dùng thuốc để làm gì? Bạn sẽ vứt thuốc đi cùng với bệnh tật. Cho nên tôi nói với ông ta, “Brahmacharya cũng sẽ biến theo. Cho nên cần phải ghi nhớ rằng, không lựa chọn.”

Ông ta nói, “Tôi sẽ cố gắng”.

Sau ba tháng - tôi đã nói với ông ta quay lại sau ba tháng - ông ta đến và nói, “Nhưng dục không biến đi”. Đây chính là điều mà tôi gọi là ngu ngốc. “Dục đã không biến đi, và tôi đã thực hành chứng kiến trong ba tháng”.

Sự lựa chọn vô thức vẫn còn giữ nguyên: dục phải biến mất. Vậy thì bạn không thể là người chứng kiến. Chứng kiến có nghĩa là không lựa chọn, nhận biết không lựa chọn. Đây là một trong những chìa khóa nền tảng nhất đối với tất cả bệnh tật của tâm trí loài người. Nếu bạn có thể trở thành người chứng kiến thì các cực đối nghịch chống lại lẫn nhau, tiêu diệt lẫn nhau, và cả hai cùng chết, cùng biến đi. Nhưng nếu bạn chọn cái này hơn cái kia thì bạn không thể là người chứng kiến.

HÃY TÌM KIẾM NGƯỜI CHIẾN BINH VÀ ĐỂ NGƯỜI ĐÓ ĐÁU TRANH TRONG NGƯỜI.

... HÃY TÌM KIẾM NGƯỜI ĐỎ, TRONG SỰ VỘI VÃ VÀ NÓNG LÒNG VỀ CUỘC CHIẾN MÀ NGƯỜI CÓ THỂ CHIẾN THẮNG NGƯỜI ĐỎ; VÀ NGƯỜI ĐỎ SẼ KHÔNG

BIẾT NGƯỜI TRỪ KHI NGƯỜI BIẾT NGƯỜI ĐÓ. NẾU SỰ LA HÉT CỦA NGƯỜI ĐÊN TAI NGƯỜI ĐÓ THÌ NGƯỜI ĐÓ SẼ ĐÁU TRANH TRONG NGƯỜI VÀ SẼ LẤP CHỖ TRÔNG NGU NGỐC BÊN TRONG.

HÃY TÌM KIẾM NGƯỜI CHIẾN BINH VÀ HÃY CHO PHÉP NGƯỜI ĐÓ ĐÁU TRANH BÊN TRONG NGƯỜI. Đừng là người chiến binh; không cần phải như vậy. Người chiến binh là hiện tượng thể này: là sự hiện diện của tâm thức bạn đồng thời đối với cả hai cực đối nghịch.

Bình thường thì chỉ một cực hiện diện. Khi nào thì dục hiện diện? Bạn không nghĩ về brahmacharya. Khi brahmacharya hiện diện thì bạn không nghĩ về dục. Một cực này hiện diện còn cực kia ẩn dấu. Đây là sự đau khổ.

Hãy mang cực khác ra đồng thời và nó sẽ trở thành người chiến binh của bạn. Hãy mang chúng ra đồng thời. Khi bạn bị sự tức giận xâm chiếm thì hãy mang ngay sự ăn năn hối hận đến. Bạn luôn ăn năn hối hận - nhưng là sau đó. Khi bạn tức giận thì bạn tức giận. Khi sự tức giận đã thực hiện sự tàn phá của nó thì sự ăn năn hối hận mới xuất hiện, và bạn bắt đầu thề rằng bạn sẽ không tức giận nữa. Nhưng sự tức giận và hối hận chưa bao giờ gặp mặt. Hãy cho phép các cực đối nghịch gặp nhau. Chúng sẽ phủ định lẫn nhau.

Bạn sẽ liên tục dịch chuyển từ cực này tới cực kia, bạn sẽ chưa bao giờ là người chiến thắng. Bạn đã lãng phí nhiều cuộc đời giống như vậy, và bạn có thể

lãng phí vô hạn định những cuộc đời. Nhưng đây là bí mật: hãy mang những cực đối nghịch ra đồng thời; cho phép chúng hiện diện đồng thời trước bạn. Đừng cho phép một. Nếu bạn theo một cực này thì cực khác cũng sẽ chờ bạn. Khi bạn chán nản, khi bạn chán ngấy với một cực thì cực khác sẽ bám lấy bạn.

Khi những cực đối nghịch không thể gặp mặt thì chúng không thể phủ định lẫn nhau. Bạn không phải làm bất kỳ điều gì. Đây là điều huyền diệu, đây là hóa chất bên trong. Hãy mang các cực đối nghịch cùng nhau và hãy quan sát chúng. Chúng sẽ đấu tranh với nhau; cho phép chúng đấu tranh. Bạn không cần phải can thiệp vào; chỉ giữ ở bên ngoài. Chúng sẽ cùng nhau biến đi. Khi chúng sẽ hiện diện cùng nhau, chúng sẽ không còn khẳng khẳng cố chấp nữa; cả hai sẽ cùng biến đi.

Cho nên Mahavira không phải là brahmachari. Dục và brahmacharya đã cùng biến đi. Ông ấy chỉ là người ngây thơ trong trắng; ông ấy giống như trẻ thơ. Đức Phật đã không trở thành không tức giận; tức giận và không tức giận đều đã biến mất. Người là ngây thơ; cả hai: tức giận và không tức giận đều không có đó. Krishna không phải là sansari hoặc sannyasi; ông ấy không thuộc về thế giới từ bỏ hoặc thế giới chống lại từ bỏ. Cả hai đều biến mất; ông ấy là người ngây thơ.

Sự hoàn hảo, sự toàn bộ của tâm thức là ngây thơ, trong trắng. Và khi tôi sử dụng từ “ngây thơ” tôi muốn nói đến sự vắng mặt của các cực đối nghịch.

Sự vắng mặt của các cực đối nghịch là sự tinh khiết. Nếu bạn đã chọn cực thì bạn không còn là tinh khiết. Cực khác ẩn dấu trong vô thức; cả hai cùng có đó.

Cả hai cùng có đó nếu một cực có đó. Cực khác không thể là riêng biệt; nó chỉ có thể ẩn dấu. Và nếu một cực không có đó thì cực khác cũng không thể có đó. Cả hai sẽ biến đi; toàn bộ môi trường của cả hai cực đối nghịch tan biến. Thế rồi bạn là ngây thơ. Sự ngây thơ đó là sự giải thoát, sự ngây thơ đó là linh thiêng, sự ngây thơ đó là niết bàn.

HÃY NHẬN NHỮNG MỆNH LỆNH TỪ NGƯỜI ĐÓ CHO TRẬN ĐÁNH VÀ LÀM THEO NHỮNG MỆNH LỆNH ĐÓ.

TUÂN LỆNH NGƯỜI ĐÓ KHÔNG NHƯ NGƯỜI ĐÓ LÀ VỊ TƯỚNG MÀ NGƯỜI ĐÓ NHƯ LÀ NGƯỜI, VÀ NHỮNG LỜI NGƯỜI ĐÓ NÓI LÀ SỰ TRUYỀN ĐẠT NHỮNG ƯỚC MONG BÍ MẬT CỦA NGƯỜI; VÌ NGƯỜI ĐÓ CHÍNH LÀ NGƯỜI, THÔNG THÁI HƠN, MẠNH MẼ HƠN NGƯỜI.

Hãy tìm ra người chứng kiến và tuân lệnh người đó. Đầu tiên là tìm ra người chứng kiến và sau đó là tuân lệnh người đó, bởi vì tìm ra người chứng kiến có nghĩa là tìm ra bản thể sâu thẳm nhất của con người.

Chúng ta sống với hai lớp, hai mức độ. Một là ngoại vi: thế giới hành động. Một nữa là bản thể bên trong, thế giới không-hành động: thế giới của tồn tại mà không phải của hành động. Tất cả những điều

chúng ta làm là ở ngoại vi, và tất cả những gì là chúng ta thì ở trung tâm. Chúng ta phải liên tục di chuyển từ trung tâm ra ngoại vi để làm một cái gì đó. Bất kỳ khi nào bạn đang thực hiện một điều gì đó thì bạn đang ở ngoại vi. Bất kỳ điều gì bạn đang thực hiện thì cũng là ở ngoại vi. Khi bạn không hành động, không làm bất kỳ điều gì, vậy thì bạn ở trung tâm. Chứng kiến là không-hành động. Thiền định là không-hành động.

Chúng ta thực hành thiền ở đây. Trong ba mươi phút bạn làm một cái gì đó ở ngoại vi: thở, tẩy nhẹ, thần chú hoo. Bạn đang làm một điều gì đó; bạn đang ở ngoại vi. Khi tôi đột ngột nói, “Dừng!”, tôi ngụ ý: bây giờ hãy ở trong không-hành động, không làm gì. Khi bạn dừng đột ngột, bạn bị đẩy từ ngoại vi vào thực tại bên trong, vào trung tâm sâu thẳm nhất, bởi vì khi bạn không làm bất kỳ điều gì thì bạn không cần phải ở ngoại vi. Bạn cần ở ngoại vi chỉ khi bạn đang thực hiện một cái gì đó. Bây giờ bạn bị quăng ngược lại trung tâm. Trung tâm đó là sự chứng kiến của bạn.

Một lúc nào đó bạn biết trung tâm này, một lúc nào đó bạn nhận ra trung tâm này, một lúc nào đó bạn cảm nhận trung tâm này - thì hãy tuân theo những mệnh lệnh. Bạn sẽ được hướng dẫn; bạn đã tìm ra bậc thầy của mình. Bây giờ hãy tuân theo bất kỳ điều gì được nói với bạn từ trung tâm và đừng nghe theo ngoại vi. Ngoại vi đã được sắp xếp trước bởi những người khác, và trung tâm của bạn thì

không thể chạm tới, nguyên vẹn; nó là của đáng linh thiêng.

Ngoại vi xuất hiện do xã hội. Chính vì vậy mà chúng ta nói rằng sannyasin ở bên ngoài xã hội. Không chống lại xã hội mà là bên ngoài xã hội. Bây giờ, người đó tuân theo bản thể của chính họ; họ không tuân theo bất kỳ ai khác. Bây giờ, tất cả mệnh lệnh từ người khác đều là vô nghĩa.

Bạn đã tìm ra bản thể bên trong của chính mình, bây giờ bản thể đó có thể hướng dẫn bạn. Bản thể đó hoàn toàn thông thái và mạnh mẽ hơn chính người. Cái gọi là “con người” ở ngoại vi là người yếu đuối; Cái gọi là “con người” ở trung tâm có uy lực vô hạn. Cái gọi là “con người” ở ngoại vi chỉ là điều tầm thường; cái gọi là “con người” ở trung tâm chính là Thượng đế.

Cho nên, đầu tiên phải tìm ra người chứng kiến. Jesus đã từng nói, “Đầu tiên tìm kiếm vương quốc của Thượng đế. Những điều còn lại sẽ theo sau”. Đừng bận tâm về những vấn đề khác. Đầu tiên tìm ra hạt nhân sâu thẳm của vương quốc Thượng đế. Sau đó bạn không cần phải lo lắng về bất kỳ điều gì; tất cả còn lại sẽ tuân theo.

Chỉ theo tiếng nói bên trong. Nhưng làm cách nào? Bạn không biết tiếng nói bên trong là gì, bạn không biết bên trong là gì. Xã hội đã làm cho bạn quá rối loạn. Nó liên tục nói rằng, tiếng nói của chính nó là tiếng nói của bạn. Nó đã đặt rất nhiều tiếng nói bên trong bạn chỉ để kiểm soát bạn từ bên trong.

Đó là nhu cầu xã hội. Xã hội kiểm soát bạn bằng hai cách. Một là, bằng những sự bố trí bên ngoài: cảnh sát trên đường phố, tòa án, phán xét, luật lệ, chính quyền. Đây là sự sắp xếp bên ngoài, nhưng như thế vẫn không đủ. Bạn có thể lách luật, bạn có thể thao túng quan tòa. Và tất nhiên, cảnh sát cũng chỉ là con người. Cho nên sự chuẩn bị đó là chưa đủ.

Những gì là tốt đối Hindu chưa chắc đã tốt đối với Jain. Chẳng giá trị gì về những gì bạn nói là đúng, ở một nơi nào đó điều ngược lại cũng có thể là đúng; không có gì là tuyệt đối. Hiện nay, chúng ta đã nhận biết toàn bộ sự phức tạp về ý thức con người, chúng ta biết rằng ý thức của bạn chỉ là sản phẩm của xã hội. Rất nhiều xã hội tồn tại cùng nhau đến nỗi viên cảnh sát bên trong đã trở nên yếu đi. Hiện nay, các xã hội loài người ít đạo đức hơn bởi vì viên cảnh sát bên trong đã gần như chết. Bạn biết những gì được nói đến cũng chẳng có nghĩa lý gì: đừng bận tâm về nó. Hãy quan sát quy luật bên ngoài... và cố tìm ra con đường quanh nó.

Những gì tôi đang nói đó là giọng của viên cảnh sát bên trong mà không phải là giọng của bạn. Hãy tìm cho ra người chứng kiến. Chỉ khi đó bạn mới tìm ra giọng nói bên trong.

Giọng nói bên trong sẽ hướng dẫn bạn. Những chỉ dẫn của nó sẽ tuyệt đối khác với những gì xã hội nói - tuyệt đối khác. Nhưng lần đầu tiên bạn sẽ trở nên tỉnh táo, trở nên mộ đạo mà không phải là đạo đức. Bạn sẽ trở nên đạo đức khi ở trong cảm giác sâu sắc

hơn. Đạo đức không phải là bốn phận, nó không phải là một cái gì đó áp đặt lên bạn. Nó sẽ không phải là gánh nặng; nó sẽ là sự tự phát tự nhiên. Bạn sẽ là người tốt, tốt một cách bản năng. Bạn sẽ không trở thành kẻ cắp - không phải bởi vì xã hội nói, “đừng là kẻ cắp”, mà bởi vì bạn không thể. Bạn sẽ không bị hủy hoại bởi vì điều đó là không thể. Bây giờ bạn quá yêu cuộc sống đến mức bạo lực là điều không thể. Nó không phải là phép tắc đạo đức; nó là sự hướng dẫn bên trong.

Bạn khẳng định cuộc sống, bạn tôn kính cuộc sống. Sự tôn kính sâu sắc xuất hiện trong bạn, và thông qua sự tôn kính đó mà mọi điều sẽ xảy ra tiếp theo. Đó chính là điều Jesus nói, “Đầu tiên hãy tìm ra vương quốc của Thượng đế, sau đó mọi thứ sẽ xuất hiện tiếp theo”. Hãy tìm ra giọng nói bên trong và sau đó mọi thứ sẽ diễn ra tiếp theo.

Bài ca của sự sống

*11 tháng 4 năm 1973,
buổi tối tại khách sạn Bikaner Place*

HÃY LẮNG NGHE BÀI CA CỦA SỰ SỐNG.

“Đầu tiên, hãy tìm kiếm nó và lắng nghe nó bằng chính trái tim bạn. Đầu tiên bạn nói, có thể rằng nó không có đó; khi tôi tìm kiếm, tôi chỉ tìm ra điều chói tai. Hãy tìm kiếm sâu hơn. Nếu bạn lại thất vọng thì tạm dừng và sau đó lại tìm sâu hơn. Đó là giai điệu tự nhiên, là nguồn mạch mơ hồ trong mọi trái tim con người. Có thể nó được ẩn dấu, che kín và im lặng hoàn toàn - nhưng nó có đó”.

HÃY LẮNG NGHE BÀI CA CỦA SỰ SỐNG. Sự sống là giai điệu; tồn tại là âm nhạc - vì rất nhiều lý do khác nhau.

Tồn tại là sự hòa hợp; không phải là tình trạng hỗn loạn. Đó không phải là sự hỗn loạn; nó là vũ trụ, là sự hợp nhất. Quá phức tạp, quá mênh mông, nhưng vẫn hợp nhất. Cuộc sống dao động - từ nguyên tử thấp nhất cho tới ngôi sao cao nhất. Chiều

dài của sóng là khác nhau, các dạng dao động với tần số khác nhau, nhưng toàn bộ những sự dao động đều trong hòa hợp, trong hợp nhất sâu sắc. Plotinus đã gọi điều này là “âm nhạc địa cầu”. Toàn bộ tồn tại là âm nhạc.

Nó cũng còn là âm nhạc trong hoàn cảnh khác. Yoga, tantra và tất cả các trường phái đã làm việc một cách bí truyền với hành trình bên trong của tâm thức con người đã nói rằng, sự sống bao gồm âm thanh; tồn tại bao gồm âm thanh.

Khoa học có sự khác biệt nhưng không lớn lắm. Khoa học nói rằng hạt cơ bản là điện mà không phải là âm thanh. Nhưng khoa học cũng nói rằng âm thanh cũng là một dạng của điện, là một kiểu biểu hiện của điện - rằng âm thanh bao gồm các phần tử điện.

Yoga nói rằng phần tử cơ bản, đơn vị cơ bản của tồn tại là âm thanh, điện là một dạng của âm thanh. Chính vì vậy mà chúng ta có nhịp điệu, thông qua âm nhạc lửa có thể được tạo ra. Ngay dù lửa, ngay dù điện không là gì nhưng lại là sự tổng hợp của các âm thanh, thế rồi lửa có thể được tạo ra.

Sự khác nhau giữa thái độ của khoa học và thái độ của Yoga là đáng để hiểu. Tại sao khoa học nói âm thanh không là gì mà là điện, và Yoga nói rằng điện không là gì mà là âm thanh? Bởi vì khoa học tiếp cận tồn tại thông qua vật chất, và Yoga tiếp cận nó thông qua sự sống.

Bạn càng thăm sâu hơn vào bên trong mình thì bạn sẽ càng tìm ra thế giới mới của âm thanh và im

lặng. Khi bạn đạt tới sâu thẳm của bản thể mình thì bạn sẽ tìm ra âm thanh của vô-thanh. Đó chính là điều mà Hindu gọi là nad: anahat nad - âm thanh không được tạo ra mà là chính sự sống của bạn. Nó không được tạo ra bởi bất kỳ điều gì, nó không được chế tác ra. Nó chỉ có đó. Nó là vũ trụ.

Aum là biểu tượng của âm thanh đó. Nếu bạn hướng sâu vào bên trong, khi bản thể cốt lõi được chạm tới thì bạn sẽ nghe được âm thanh aum. Không phải là bạn tạo ra nó. Nó chỉ đơn giản là có đó. Sự rung động là phần tử cơ bản của sự sống.

Câu kinh này nói, LẶNG NGHE BÀI CA CỦA SỰ SỐNG. Nhưng bạn không thể nghe được nó trừ khi bạn đã thực sự nghe thấy nó trong chính trái tim bạn. Bất kỳ điều gì bạn có thể nhìn thấy thì phải được nhìn đầu tiên trong chính trái tim bạn, nếu không bạn không thể nhìn thấy nó. Bạn không thể nghe được nó. Trải nghiệm cơ bản là phải ở bên trong. Chỉ có vậy thì cái bên ngoài mới có thể được trải nghiệm.

Bất kỳ điều gì bạn biết ở thế giới bên ngoài không là gì mà chỉ là sự phản xạ hoặc sự phóng chiếu. Nếu bạn tràn đầy tình yêu thì toàn bộ sự sống xuất hiện cũng tràn đầy tình yêu. Nếu bạn đang ngồi với người bạn yêu hoặc với người yêu bạn thì toàn bộ tồn tại là tốt đẹp. Không có gì sai, không có sự đau khổ. Toàn bộ tồn tại tràn đầy âm nhạc sâu sắc, bởi vì bạn tràn đầy âm nhạc sâu sắc. Không có mối bất hòa trong bạn; trái tim bạn cảm nhận sự hòa hợp sâu sắc. Bạn là một với người yêu bạn hoặc bạn bè bạn đến mức

cái mặt đó trải rộng mãi ra.

Nếu bạn đang quá đau đớn - chịu đựng, buồn bã, thất vọng - thì toàn bộ tồn tại có vẻ thất vọng, buồn chán. Đó là vì bạn mà không phải tồn tại. Tồn tại vẫn giữ nguyên không đổi, nhưng đỉnh của tâm trí bạn thay đổi. Trong cực này, tồn tại xuất hiện buồn bã. Trong cực khác, tồn tại có vẻ như đang là lễ hội. Không phải như vậy; tồn tại luôn như vậy. Nhưng nếu bạn liên tục thay đổi thì tâm trí bạn luôn bị phóng chiếu. Tồn tại vận hành như cái gương. Bạn được phản chiếu trong nó.

Nếu bạn nghĩ, bất kỳ điều gì bạn đã làm sáng tỏ thì thực chất chỉ là sự phóng chiếu, bạn sẽ rơi sâu hơn vào ảo ảnh. Nhưng nếu bạn có thể hiểu rằng đó không phải là thực tế mà là sự hư cấu của tâm trí - điều đó phụ thuộc vào bạn mà không phụ thuộc vào chính tồn tại - vậy thì bạn có thể thay đổi. Thông qua sự thay đổi mà cuộc cách mạng bên trong bạn có thể xuất hiện, bởi vì bây giờ điều đó phụ thuộc vào bạn.

Thế giới có thể là náo loạn nếu bạn là náo loạn. Thế giới có thể là hài hòa nếu bạn là hài hòa. Thế giới có thể là tê liệt nếu bạn là chết bên trong; thế giới có thể sống động nếu bạn sống động bên trong. Điều đó phụ thuộc vào bạn. Bạn là thế giới. Chỉ có bạn là thực sự tồn tại mà không còn gì khác. Mọi thứ khác chỉ là tấm gương.

Tôi nhớ lại một giai thoại.

Một vị hoàng đế rất quyền lực đã xây dựng một lâu đài gồm toàn những tấm gương. Tất cả xung

quanh lâu đài chỉ là những tấm gương. Hoàng đế là một người rất đẹp, và ông ta đã quá mê đắm vẻ đẹp của mình đến mức ông ta chưa bao giờ bị hấp dẫn bởi ai đó khác. Ông ta là Narcissus. Ông ta chỉ yêu bản thân mình và nghĩ rằng mọi người khác đều xấu. Cuối cùng ông đã ngăn cấm mọi người vào lâu đài của mình. Ông ta sống một mình ở đó, ngắm mặt mình hàng ngày ở mọi nơi trong lâu đài. Gương ở khắp mọi nơi, hàng nghìn và hàng nghìn sự phản xạ của chính mặt ông ta.

Nhưng dần dần, ông ta sinh ra buồn bã, chán nản. Ông ta bắt đầu không thích mình. Cả ngày, ông ta gặp mình, chạm trán chính mình. Ông ta trở nên bệnh tật; ông ta trở nên buồn bã và thất vọng. Ông ta trở nên quá dần đến mức gần như bên bờ vực của cái chết. Ông ta chán chính bản thân mình.

Thế rồi bỗng nhiên ông ta nhớ lại: “Lâu đài này chính là sự sáng tạo của ta. Ta không cần phải ở đây. Không có ai ép buộc ta ở đây”.

Cho nên ông ta đã đập vỡ một bức tường gương - ông ta ném cái ghế bành vào nó. Và lần đầu tiên trong nhiều năm, bầu trời được nhìn từ bên trong. Đó là một đêm trăng rằm và trăng tròn đã lọt vào bên trong. Một thế giới tươi trẻ, một thế giới mới, đầy sống động. Ông ta bắt đầu liên hệ với thế giới đó.

Ông ta nhảy khỏi cái hố địa ngục của mình, ra khỏi nhà tù của mình. Bây giờ ông ta không còn dần dần, vô dụng nữa, không còn như người chết nữa. Ông ta bắt đầu nhảy múa, ông ta bắt đầu vui mừng.

Ông ta đã hoàn toàn quên khuôn mặt mình. Và mọi người đã nói rằng ông ta không bao giờ nhìn vào gương nữa.

Đây là điều đang xảy ra với mỗi chúng ta. Đó không phải là giai thoại về một hoàng đế vô danh nào đó. Đó là câu chuyện về bạn. Bạn sống trong căn nhà gương phản xạ. Khi bạn nhìn vào mặt vợ bạn, đó không phải là bộ mặt thực sự của vợ bạn mà bạn nhìn thấy. Đó là sự phóng chiếu. Đó là bộ mặt bạn được phản xạ trong mặt vợ bạn. Khi bạn nhìn vào bông hoa, đó không phải là bông hoa bạn đang nhìn. Đó là bông hoa tinh thần của chính bạn phóng chiếu vào bông hoa thực mà bạn đang nhìn vào.

Ở mọi nơi, bạn di chuyển cùng với những cái gương của mình, những hình ảnh của chính mình. Thế rồi, tất nhiên là bạn chán nản, bạn buồn chán với toàn bộ, và bạn nói, “Cuộc sống là sự đau khổ”. Bạn nói, “Có vẻ như nó không có ý nghĩa gì”. Bạn nói, “Hắn là tốt hơn nếu tự tử. Có vẻ như cuộc sống không có mục đích gì. Mình sẽ không đi tới đâu cả, chỉ loanh quanh trong cái vòng luẩn quẩn. Không dẫn tới đâu cả. Mọi ngày là như nhau, là sự lặp lại tương tự”.

Nhưng điều đó không phải vì tồn tại; mà bởi vì bạn. Hãy quăng những cái gương đó đi, hãy đập vỡ những cái gương đó đi. Hãy ra khỏi lâu đài của bạn, hãy ra khỏi vòng tù túng của bạn, và hãy nhìn đời không thông qua những suy tưởng, không thông qua những tâm trạng. Hãy nhìn đời với con mắt trần trụi,

hãy lắng nghe nó với đôi tai trần trụi. Đừng cho phép bất kỳ tâm trạng tinh thần nào xen vào giữa bạn và thế gian.

Đây là điều mà tôi gọi là thiên định: hãy nhìn đời trong tâm trạng không-tâm trí. Vậy thì mọi thứ đều là mới, là tươi trẻ. Mọi thứ là sống động, sống động vĩnh viễn; mọi thứ là linh thiêng. Nhưng để đạt tới điểm này bạn phải tạo ra sự liên hệ sâu sắc, sự thâm thấu sâu sắc vào trái tim bạn; bởi vì ở đó, hương vị của cuộc sống đang chờ đợi bạn. Bạn có thể gọi nó là “thuốc tiên”. Nó đang chờ đợi bạn.

Câu kinh này nói:

HÃY LẮNG NGHE BÀI CA CỦA SỰ SỐNG.

“Đầu tiên, hãy tìm kiếm nó và lắng nghe nó bằng chính trái tim bạn. Đầu tiên bạn nói, có thể rằng nó không có đó; khi tôi tìm kiếm, tôi chỉ tìm ra điều chối tai. Hãy tìm kiếm sâu hơn. Nếu bạn lại thất vọng thì tạm dừng và sau đó lại tìm sâu hơn. Đó là giai điệu tự nhiên, là nguồn mạch mơ hồ trong mọi trái tim con người. Có thể nó được ẩn dấu, che kín và im lặng hoàn toàn - nhưng nó có đó”.

Khi lần đầu tiên, con người cố gắng để vào trong, con người đối mặt với những sự ồn ào: những đám đông, những ý nghĩ, sự điên khùng; mọi thứ mà lại không tĩnh lặng. Nhưng đừng ngã lòng. Hãy dừng dừng với tất cả những ồn ào mà bạn đang đối mặt này.

Khi tôi nói, “Hãy dừng dừng”, tôi ngụ ý, đừng làm bất kỳ điều gì về nó; chỉ dừng dừng, lãnh đạm.

Đừng nói, “Điều này là xấu”. Đừng nói, “Làm cách nào tôi có thể dừng?” Đừng cố dừng; bạn không thể. Hãy cho phép nó tuôn chảy - cứ như những đám mây bồng bềnh trên bầu trời và bạn thì đang ngắm nhìn chúng. Hoặc cứ như các phương tiện giao thông đang tham gia trên đường phố và bạn chỉ là người quan sát, người chơi. Hãy đứng bên ngoài và quan sát quá trình giao thông, hoặc đứng bên bờ sông và nhìn dòng sông trôi. Đừng làm bất kỳ điều gì; chỉ đứng đó. Thờ ơ, không quan tâm, không liên quan bằng bất kỳ giá nào.

Nếu bạn có thể làm được điều này - thì đây chính là chứng kiến. Nếu bạn có thể làm được điều này, dần dần bạn sẽ thấm sâu hơn và sâu hơn. Đừng nản lòng, bởi vì rốt cục thì, nguồn mạch âm nhạc sâu sắc, sự hòa hợp sâu sắc, nhịp điệu tồn tại sâu sắc đang chờ đợi bên trong bạn. Thấm qua đám đông này và bạn sẽ vươn tới đó.

“Với nền tảng rất cơ bản của bản năng mình, bạn sẽ tìm thấy sự tin tưởng, hy vọng và tình yêu. Con người chọn điều xấu xa thì từ chối nhìn vào bên trong mình, anh ta bịt tai với giai điệu của trái tim anh ta, anh ta nhắm mắt lại với ánh sáng của tâm hồn mình. Anh ta làm điều này bởi vì anh ta nhận ra rằng sống trong những ước mong là dễ dàng hơn. Nhưng bên dưới sự sống là dòng chảy rất mạnh không thể kiểm soát; những dòng chảy vĩ đại có đó trong thực tại. Hãy tìm ra chúng...”

“Với nền tảng rất cơ bản của bản năng mình, bạn sẽ tìm thấy sự tin tưởng, hy vọng và tình yêu” - ba

điều này. Nếu bạn có thể tạo ra mối liên hệ với âm nhạc bên trong bạn thì ba vấn đề này sẽ đồng thời tuân chảy bên trong: sự tin tưởng, hy vọng và tình yêu. Nhưng những từ này có nhiều nghĩa khác nhau. Chúng không có ý nghĩa thông thường mà chúng ta biết.

Khi chúng ta nói sự tin tưởng, chúng ta ngụ ý là tin cậy vào điều gì đó. Tin không phải là tin cậy. Tin có nghĩa là sự ép buộc. Nghi ngờ ẩn chứa bên trong, nhưng nếu bạn đã tự bọc mình bởi việc tin thì sự nghi ngờ ẩn vào trong.

Ví dụ, bạn nói, “Tôi tin Thượng đế”. Ý bạn nói gì? Có phải thực sự không có nghi ngờ? Nghi ngờ vẫn có đó. Tin không thể kết liễu nghi ngờ. Nó chỉ có thể che dấu. Thực sự, vì nghi ngờ mà bạn tin. Bạn sợ hãi sự nghi ngờ. Nếu bạn không tin, nếu bạn nghi ngờ thì bạn sẽ cảm thấy không thoải mái. Tin cho bạn sự thoải mái, sự yên tâm, sự an ủi, sự khuây khỏa. Bạn cảm thấy dễ chịu. Nhưng tin chỉ là tinh thần, trí tuệ bề ngoài. Sau nó, sự nghi ngờ luôn ẩn dấu.

Bạn luôn tìm thấy sự nghi ngờ ẩn dấu bên trong mọi đức tin. Nếu bạn nói, “Tôi tin tưởng một cách mạnh mẽ”, điều đó có nghĩa sâu bên trong bạn cũng rất nghi ngờ. Những người nói, “Tôi tin tuyệt đối”, thì cũng có sự nghi ngờ tuyệt đối bên trong họ. Nhu cầu của tin là gì? Nhu cầu là bởi vì sự nghi ngờ có đó, và bạn cảm thấy không thoải mái về nó.

Chính vì vậy mà có nhiều người là hữu thần và cũng

có nhiều người là vô thần. Nhưng thực tế, thế gian đầy rẫy những người vô thần và việc tìm được người hữu thần là điều rất khó khăn; điều đó là không thể. Toàn bộ vấn đề là giả. Mọi người nói rằng họ tin vào Thượng đế, bởi vì việc không tin có vẻ hơi khó và không thuận tiện cho lắm. Về mặt xã hội, về mặt chính thức thì điều đó là không tốt.

Họ không tin như vậy. Họ nghi ngờ, họ biết họ nghi ngờ, nhưng họ tự lừa dối mình. Cuộc sống của họ vẫn không bị động đến bởi các niềm tin của họ; tôn giáo của họ vẫn giữ nguyên là tôn giáo Chủ nhật. Cuộc đời họ không bao giờ bị động đến. Vào chủ nhật, họ đến nhà thờ và cầu nguyện như là nghi thức xã hội, như là tập quán tốt. Sau đó, ra khỏi nhà thờ họ lại trở thành như cũ. Trong sáu ngày họ vẫn là không tôn giáo; họ là tôn giáo trong một ngày. Liệu có thể như vậy không? Sáu ngày bạn giữ nguyên là xấu xa và một ngày bạn trở thành tốt đẹp? Sáu ngày bạn vẫn là tồi và một ngày trở thành tốt? Sáu ngày bạn giữ nguyên là quý dữ và một ngày bạn là thánh? Có thể như vậy được không?

Điều đó là không thể. Ngày thứ bảy phải là ngày giả tạo; sáu ngày là thực. Ngày thứ bảy chỉ là trò tình quái để đánh lừa chính mình và người khác.

Đức tin là giả. Nó có ích, hữu dụng, nhưng không thật. Tin tưởng là hoàn toàn khác. Tin có nghĩa là nghi ngờ còn ẩn dấu bên trong; sự tin tưởng có nghĩa nghi ngờ đã biến mất. Đây là sự khác biệt.

Tin tưởng có nghĩa là nghi ngờ đã biến mất. Tin có

nghĩa là nghi ngờ vẫn có đó và bạn đã tạo ra niềm tin để chống lại nó. Bạn nghi ngờ cho dù Thượng đế có tồn tại hay không, nhưng bạn vẫn nói, “Tôi tin”, bởi vì vợ bạn bị ốm và nếu bạn không tin, ai sẽ biết? Thượng đế có thể có đó. Hoặc công việc đang trong tình trạng nguy hiểm, có thể mất việc. Ai biết? Thượng đế có thể giúp. Và nếu bạn không tin, vậy thì ngài sẽ không giúp. Rất thiết thực; có một vài công dụng cho bạn. Nhưng nghi ngờ vẫn có đó.

Tin tưởng có nghĩa là nghi ngờ đã biến mất. Đó là sự vắng mặt của nghi ngờ. Nhưng nó có thể biến mất chỉ khi bạn đã biết một cái gì đó bên trong; Khi niềm tin không được trao cho bạn thì sự hiểu biết nảy sinh trong bạn. Khi bạn trở nên nhận biết, nhận ra vậy thì sự tin tưởng xuất hiện.

Và hy vọng. Hy vọng không phải là ước mong. Hy vọng này không có nghĩa là hy vọng cho tương lai. Nó không hề dính dáng đến tương lai. Hy vọng có nghĩa là thái độ hy vọng về mọi thứ. Về mọi điều. Là cái nhìn tích cực, thái độ hy vọng. Tìm kiếm mặt tốt đẹp của mọi thứ, mọi vấn đề. Bất kỳ điều gì xảy ra bạn vẫn trong hy vọng, bạn không chán nản.

Sự chán nản xuất hiện chỉ khi bạn nhìn vào mặt không tốt của mọi vấn đề. Mọi thứ đều có hai mặt: mặt tốt và mặt không tốt. Bạn có thể nhìn vào mặt không tốt và thế là bạn chán nản, thất vọng, hoặc bạn có thể nhìn vào mặt tốt, mặt tươi sáng và bạn sẽ hạnh phúc. Cho nên, điều đó là tùy thuộc.

Con người thất vọng luôn nhìn vào mặt xấu. Điều

đầu tiên anh ta cố tìm ra là mặt xấu. Nếu tôi nói với anh ta, “Gã đàn ông này thôi sáo rất hay”, đầu tiên anh ta sẽ nhìn người đàn ông đó và nói, “Không, tôi không thể tin rằng gã đó có thể thôi sáo bởi vì gã ta là kẻ cắp”. Vấn đề quan tâm là gì? Con người có thể là kẻ cắp và là người thôi sáo hay. Nhưng anh ta sẽ từ chối điều có thể. Anh ta sẽ nói, “Không, gã đó không thể. Gã đó là kẻ cắp, là tên trộm nổi tiếng. Làm thế nào gã ta có thể trở thành người thôi sáo hay?”

Đây là tâm trí vô vọng. Với tâm trí tràn đầy hy vọng, nếu tôi nói, “Người đàn ông này là kẻ trộm” thì anh ta sẽ nói, “Làm thế nào mà người đàn ông này là kẻ trộm được? Anh ta là người thôi sáo tài ba cơ mà?”

Bạn nhìn vào mọi vấn đề như thế nào? Với hy vọng hoặc vô vọng? Bình thường ra, trừ khi bạn chạm tới âm nhạc bên trong, bạn sẽ nhìn thế gian với thái độ vô vọng. Vậy thì mọi thứ đều xấu, và bất kỳ điều gì được thực hiện thì cũng đều xấu. Ở bất kỳ đâu bạn cũng tạo ra sự đau khổ. Bạn sẽ trở thành chuyên gia về đau khổ. Mọi thứ sẽ đều giúp bạn trở thành đau khổ.

Khi bạn chạm vào sự tĩnh lặng bên trong này, âm nhạc bên trong này, bạn trở nên hy vọng; bạn trở thành niềm hy vọng. Bất kỳ điều gì bạn nhìn thấy, bạn luôn chạm vào cốt lõi sâu nhất của nó, trái tim của nó. Và vậy thì sẽ không còn thất vọng.

Và tình yêu. Bình thường ra, tình yêu là mối quan hệ. Nhưng khi bạn chạm vào bản thể sâu thẳm thì tình yêu trở thành trạng thái của bạn mà không phải

là mối quan hệ. Nó không phải giữa bạn và một người nào đó khác. Bây giờ bạn đã trở thành tình yêu, bạn đã trở nên đắm đắm. Đó không phải là mối quan hệ. Thậm chí nếu bạn một mình, ngồi dưới gốc cây, bạn sẽ tràn đầy yêu thương đắm đắm. Cô đơn, một mình, không cùng ai ở đó thì bạn cũng sẽ trở nên yêu thương đắm đắm.

Điều đó giống như bông hoa đơn độc mọc ở con đường hoang vắng. Không có ai qua đó, nhưng bông hoa vẫn tỏa hương thơm của nó. Đó là trạng thái của nó. Không phải là, khi vị vua nào đi ngang qua thì nó mới tỏa hương thơm. Không phải là, khi kẻ ăn mày nào đó đi ngang qua thì nó không tỏa hương thơm. Nếu kẻ ăn mày đi qua thì nó cũng tỏa hương. Nếu vị vua đi qua thì nó cũng tỏa hương thơm như vậy. Nếu không có ai đi qua thì nó cũng vẫn tỏa hương thơm. Hương thơm là trạng thái sâu sắc của bản thân bông hoa. Đó không phải là mối quan hệ.

Tình yêu của chúng ta là mối quan hệ. Khi tình yêu là mối quan hệ thì nó sẽ tạo ra đau khổ. Khi tình yêu là trạng thái của bản thể thì nó tạo ra niềm phúc lạc. Đức Phật cũng trong tình yêu, nhưng người không cố để yêu bạn. Chỉ bởi vì người là như vậy, là tình yêu trái rộng. Tình yêu trở thành hương thơm và vươn tới những nơi chốn xa xôi nhất của hành tinh này.

Đây là ba phẩm chất quan trọng của sự tiến hóa: sự tin tưởng, hy vọng và tình yêu. Và nếu ba phẩm chất này có đó thì bạn không cần bất kỳ điều gì khác.

Ba phẩm chất này sẽ đưa bạn tới tuyệt đỉnh của sự sống và tồn tại.

“... nhận biết rằng nó chắc chắn bên trong bạn. Tìm nó ở đó. Và một lúc nào đó nghe thấy nó bạn sẽ thực sự nhận ra nó quanh bạn”.

Nếu bạn có thể cảm nhận âm nhạc bên trong bạn, sự thật bên trong, sự tin tưởng bên trong, tình yêu bên trong, hy vọng bên trong, thì bạn sẽ bắt đầu nhận ra nó quanh bạn. Toàn bộ vũ trụ sẽ thay đổi bởi vì bạn đã thay đổi.

Thế gian vẫn giữ nguyên như vậy; nhưng khi bạn thay đổi, mọi thứ sẽ thay đổi. Với bạn thì vũ trụ của bạn sẽ trở nên khác đi. Nếu bạn bắt rễ vào điều linh thiêng thì toàn bộ tồn tại cũng bắt rễ vào điều linh thiêng. Nếu bạn bám rễ vào quý dữ, thì toàn bộ vũ trụ là địa ngục. Điều đó phụ thuộc vào bạn. Nó là bạn được phóng đại lên.

Bài học về sự hoà hợp

*12 tháng 4 năm 1973,
buổi sáng tại khách sạn Bikaner Place*

LƯU VÀO TRÍ NHỚ BẠN GIAI ĐIỆU BẠN NGHE THẤY.

... CHỈ NHỮNG PHẦN ĐOẠN CỦA ÂM THANH TUYỆT VỜI ĐẾN TAI BẠN TRONG KHI BẠN HÃY CHỈ LÀ CON NGƯỜI. NHƯNG NẾU BẠN LẮNG NGHE NÓ, NHỚ VỀ NÓ MỘT CÁCH TIN TƯỞNG, SAO CHO NHỮNG GÌ VƯƠN TỚI BẠN KHÔNG THỂ BỊ MẤT, VÀ CÓ GẮNG HỌC TỪ NÓ Ý NGHĨA CỦA ĐIỀU HUYỀN BÍ QUANH BẠN. THẾ THÌ BẠN KHÔNG CẦN NGƯỜI DẠY. VÌ KHI CÁ NHÂN CÓ GIỌNG NÓI CHO NÊN CÁ NHÂN TỒN TẠI VÌ CÓ ĐIỀU ĐÓ.

LƯU VÀO TRÍ NHỚ BẠN GIAI ĐIỆU BẠN NGHE THẤY. Có những thời điểm hiếm hoi, duy nhất, đó cũng là những thời điểm khi bạn đến gần hơn với giai điệu của tồn tại. Trạng thái có thể là khác nhau, nhưng giai điệu là như nhau. Đứa trẻ chạy sau con bướm, đứa trẻ đang nhặt hoa trong vườn, đứa trẻ đang nằm thư giãn trên thảm cỏ, đang cảm nhận giai

điều nào đó của tồn tại. Ở khoảnh khắc đó, nằm thư giãn trên cỏ hoặc chạy - chạy sau con bướm, hoặc chạy để nhặt hoa - hoặc, không làm bất kỳ điều gì: chỉ chơi với bọt bong bóng trên bờ biển - ở thời điểm đó, đứa trẻ là toàn bộ với tồn tại. Không có sự hối tiếc, không tiêu cực. Đứa trẻ chấp nhận tồn tại như là nó, và nó cũng được chấp nhận bởi tồn tại.

Khi bạn chấp nhận tồn tại thì tồn tại chấp nhận bạn. Khi bạn từ chối thì bạn cũng bị từ chối. Bạn bị dội lại bởi tồn tại. Bất kỳ điều gì bạn thực hiện với nó thì cũng được thực hiện với bạn.

Đứa trẻ chấp nhận. Đối với đứa trẻ, không có quá khứ cũng như không có tương lai. Thời điểm hiện tại là đủ. Đứa trẻ tồn tại ở đây và bây giờ. Vậy thì nó sẽ cảm nhận sự hòa hợp nào đó; giai điệu được cảm nhận.

Chính vì vậy mà sau này, thậm chí khi bạn trở nên già đi, bạn vẫn liên tục nhớ lại thuở thiếu thời; bạn nhắc đi nhắc lại rằng thời niên thiếu là thiên đường. Tại sao? Bởi nhiều khoảnh khắc xuất hiện khi bạn chấp nhận toàn bộ. Và đứa trẻ là chấp nhận toàn bộ. Thời điểm đứa trẻ bắt đầu từ chối thì nó không còn là đứa trẻ nữa. Tính trẻ thơ bị mất đi, thiên đường cũng biến mất.

Nhớ lại một vài thời điểm niên thiếu của bạn khi bạn có cảm giác rằng cuộc sống là niềm vui sướng, là trạng thái mê ly. Hãy chỉ là, hãy chỉ là hơi thở, như thế là đủ. Bạn không cần bất kỳ điều gì làm cho bạn vui sướng. Bất kỳ điều gì bạn là, thì cũng đủ cho

bạn vui vẻ hạnh phúc.

Hãy thu thập những thời điểm. Nhớ lại chúng, hồi tưởng lại chúng. Thỉnh thoảng hãy quên tuổi của mình. Nhắm mắt và quay lùi lại, thoát lui trở lại thành đứa trẻ. Không chỉ là nhớ mà là hồi tưởng lại. Hãy lại là đứa trẻ. Trong trí nhớ của bạn, lại chạy như đứa trẻ, ca hát như đứa trẻ, chơi đùa như đứa trẻ. Hãy chơi lại trò trẻ con và bạn sẽ lại có được ánh sáng mới, sự tinh tảo mới. Năng lượng sống mới sẽ chuyển động vì bạn.

Khi bạn còn trẻ, bạn đã yêu một người nào đó. Lại có niềm vui sướng. Bạn lại cảm nhận sự bình ổn tuyệt đối. Không có gì sai. Cuộc sống quá tốt đẹp; mọi điều đều như là nó vậy. Lại một khoảnh khắc nữa. Thu thập, nuôi dưỡng những thời điểm như vậy. Hãy vào nó lần nữa, lần nữa.

Thế rồi bạn trở nên già đi - ngồi ở một ngôi đền nào đó để thiền, hoặc ở một vài tu viện để cầu nguyện, hoặc ở một nhà thờ nào đó. Và một lần nữa bạn lại cảm nhận sự tĩnh lặng rơi vào bạn.

Hãy thu thập những thời điểm đó, bởi vì chúng sẽ giúp bạn có nhiều khả năng hơn, nhạy cảm hơn để nghe được âm nhạc tuyệt vời hơn của những thiên thể. Chúng chỉ là những phân đoạn, mà bạn đã nghe trong chúng một cái gì đó bên ngoài bạn. Bất kỳ trạng thái là như thế nào - nếu niềm hạnh phúc nào đó hạ xuống bạn thì hãy áp ù thời điểm đó, và hãy biến một phần tim bạn trở nên trống rỗng với tất cả những ký ức khác. Thu thập những ký ức về âm nhạc

tuyệt vời nhất mà thỉnh thoảng bạn đã nghe; điều đó sẽ rất có ích.

Bạn có thể bất ngờ nghe thấy toàn bộ âm nhạc. Bạn chỉ có thể nghe nó từng phần, bởi vì tâm trí chỉ là một cái gì đó nhỏ. Độ mở của tâm trí là rất nhỏ và bầu trời thì lại rất rộng lớn. Bạn chỉ có thể nhìn thấy những phân đoạn. Nhưng hãy thu thập những phân đoạn đó. Tạo ra sự hợp nhất trong chúng, cảm nhận tính duy nhất nào đó trong chúng, và bạn sẽ trở nên có khả năng hơn, nhạy cảm hơn, sống động hơn để đón nhận nhiều hơn. Bạn sẽ trở nên đón nhận hơn.

Nhưng, hãy nhìn vào tâm trí con người. Nó tích lũy những đau khổ, nó thu lượm những sự chịu đựng, nó lượm lặt nỗi khổ nỗi khổ. Nó chưa bao giờ tích lũy những thời điểm vui mừng hạnh phúc. Nó không ngừng tích lũy đau khổ cho đến đau khổ. Thế rồi cuộc sống trở thành địa ngục. Nó là sự tích lũy của bạn; đó là cái cách bạn nhìn vào mọi vấn đề.

Bạn liên tục nói rằng, hạnh phúc chỉ là thời điểm. Nhưng không ai nói rằng sự chịu đựng đau khổ chỉ là thời điểm, không ai nói rằng nỗi thống khổ chỉ là thời điểm. Bạn luôn cảm nhận rằng, nỗi thống khổ là thường trực, sự đau khổ là thường trực và hạnh phúc chỉ là thời điểm. Điều này là sai. Cả hai đều như nhau và tương đương. Cả hai đều là thời điểm.

Và cuối cùng thì ngược lại mới đúng. Sự đau khổ chứng tỏ là thời điểm và phúc lạc chứng tỏ là vĩnh hằng. Nhưng ngay bây giờ, với tâm trí này thì mọi thứ chỉ là thời điểm. Nỗi đau khổ xuất hiện và ra đi,

hạnh phúc xuất hiện và ra đi. Nhưng bạn vẫn liên tục tích lũy đau khổ cho nên nó xuất hiện như là vĩnh viễn; và bạn chưa bao giờ tích lũy, chưa bao giờ yêu thương ấp ủ, chưa bao giờ nuôi dưỡng hạnh phúc và thời điểm hạnh phúc, cho nên chúng nhìn có vẻ như là thời điểm.

Đây là sự lựa chọn của bạn. Hãy thay đổi sự lựa chọn này - bởi vì với quá nhiều đau khổ được thu lượm, bạn sẽ tích lũy nhiều đau khổ hơn. Sự đau khổ sẽ gia tăng; bạn đang giúp nó gia tăng. Thế rồi thời điểm có thể xuất hiện, nhưng bạn đang quá nặng nề với đau khổ đến nỗi bạn không thể nhìn thấy bất kỳ niềm hạnh phúc nào. Vậy thì bạn sẽ trở nên hoàn toàn tiêu cực.

Hãy thực hiện điều tuyệt đối ngược lại. Chỉ có như vậy mới có thể giúp ích cho thiện của bạn. Bất kỳ khi nào đau khổ xuất hiện, đừng thu thập nó. Cho phép nó xuất hiện, nhưng đừng nuôi dưỡng nó. Tại sao lại liên tục nói về điều đó? Mọi người nói về nỗi đau khổ của mình. Tại sao lại quá nhấn mạnh về điều đó? Tại sao lại quá chú ý về điều đó? Nên nhớ một trong những quy luật: bất kỳ điều gì bạn quan tâm quá nhiều thì cũng phát triển. Quan tâm là yếu tố giúp ích cho sự phát triển. Nếu bạn quan tâm đến một cái gì đó thì nó phát triển nhiều hơn.

Hiện nay, các nhà sinh học nói rằng đứa trẻ phát triển tốt hơn nếu nó được yêu, bởi vì thông qua tình yêu, nó nhận được nhiều sự quan tâm hơn. Thậm chí, cây phát triển nhanh hơn nếu người làm vườn quan

tâm đến nó nhiều hơn. Nếu nó bị lãng quên, nếu mọi thứ khác được cấp cho nó - đất tốt, phân bón, mưa, ánh sáng mặt trời; mọi thứ được cấp cho nó ngoại trừ sự chú ý của ý thức - nó sẽ phải mất nhiều thời gian hơn để phát triển. Hiện nay, điều này là thực tế khoa học: quan sát và tìm ra điều hợp lý. Nếu bạn yêu cây và quan tâm nhiều đến nó, nếu bạn nói với nó, nếu thỉnh thoảng bạn nói với nó, “Tao yêu mày”, thì nó sẽ phát triển nhanh hơn. Sự chú ý là vitamin.

Điều bổ dưỡng nhất của tồn tại là sự quan tâm. Nếu không ai yêu bạn, bạn sẽ bắt đầu héo hắt. Nếu không ai quan tâm đến bạn thì cái chết sẽ định cư bên trong. Bạn muốn chết. Nếu một người nào đó quan tâm đến bạn, bạn lại sống động trở lại. Quan tâm là sự sống, là sự bổ dưỡng.

Nếu không ai yêu bạn, bạn sẽ tự sát, bởi vì bạn không có khả năng tự yêu chính mình. Nếu bạn có khả năng tự yêu mình, nếu bạn có khả năng cho mình sự quan tâm thì bạn hẳn là không cần bất kỳ sự quan tâm của người nào khác. Đức Phật có thể sống một mình trên trái đất này. Bạn không thể. Nếu bạn cô đơn, bạn sẽ ngay lập tức tự tử. Bạn sẽ nói, “Mục đích là gì? Tại sao mình phải sống? Ai sẽ yêu mình? Mình sẽ yêu ai?”

Bên trong cũng vậy, về mặt tâm lý cũng vậy, quy luật tương tự cũng được áp dụng. Nếu bạn quá chú ý đến đau khổ, bạn sẽ giúp nó phát triển. Nếu bạn quá chú ý đến hạnh phúc, bạn sẽ giúp nó phát triển. Đừng trở thành kẻ thù của chính mình. Bạn quá đắm

chìm vào đau khổ chỉ bởi vì bạn đã chú ý quá nhiều đến những vấn đề sai trái. Hãy thay đổi sự chú ý của bạn. Thậm chí nếu bạn chỉ có một kỷ niệm về thời điểm phúc lạc thì như thế cũng là đủ. Hãy quan tâm đến nó và nó sẽ phát triển. Hạt mầm sẽ phát triển và nó sẽ trở thành cây lớn. Thế rồi bạn có thể nghỉ ngơi dưới bóng mát của nó, bạn có thể nhảy múa dưới bóng mát của nó. Bạn có thể thư giãn dưới tán lá của nó.

Câu kinh này nói, HÃY LƯU GIỮ KỶ NIỆM CỦA BẠN VỀ GIAI ĐIỆU BẠN NGHE THẤY. Bất kỳ nơi đâu bạn đã nghe giai điệu của sự sống, bất kỳ nơi đâu. Hạnh phúc có nghĩa là giai điệu. Đau khổ có nghĩa là trải nghiệm hỗn loạn, là trải nghiệm vô chính phủ. Đau khổ có nghĩa là đám đông của những trải nghiệm không liên quan: ồn ào, mà không có âm nhạc trong nó. Hạnh phúc có nghĩa là âm nhạc. Không ồn ào mà là sự hòa hợp bên trong; không hỗn loạn mà là sự hợp nhất bên trong.

HÃY LƯU GIỮ KỶ NIỆM VỀ GIAI ĐIỆU BẠN ĐÃ NGHE, và thế rồi nó sẽ phát triển, vào một ngày nào đó bạn sẽ trở nên có khả năng nghe toàn bộ âm nhạc của vũ trụ. Và khi đó bạn sẽ không cần người dạy. Bạn sẽ không cần học bất kỳ ai khác. Bạn sẽ có khả năng liên hệ trực tiếp với đấng linh thiêng, và không thiên nhân nào là cần đến.

Thầy dạy là thiên nhân. Bạn không thể nghe, nhưng họ có thể nghe. Bạn không thể nhìn thấy, nhưng họ có thể nhìn thấy. Bạn không thể cảm nhận,

nhưng họ có thể cảm nhận. Họ là cần đến chỉ đến khi chính bạn trở nên có khả năng nghe, nhìn thấy, hòa vào. Sau đó người thầy là vô dụng. Và như vậy bạn sẽ ngay lập tức liên hệ trực tiếp với năng lượng vũ trụ. Bây giờ chính bạn đang ở dòng sông.

Khi bạn trở nên có khả năng giữ lại niềm phúc lạc, khi bạn có khả năng chìm trong giai điệu, khi bạn đã hòa vào dòng sông, thế thì Thượng đế có thể nói chuyện trực tiếp với bạn.

Tôi nhớ lại câu chuyện về nhà huyền môn Sufi tên là Bayazid, ông ta đã ở trong một ngôi làng trong nhiều năm. Vào một ngày, dân làng nói với Bayazid, “Chúng tôi đã nhìn thấy ông, nghe ông nói trong ít nhất là năm năm. Ông luôn cầu nguyện và nói chuyện với Thượng đế. Bây giờ, chúng tôi nhìn thấy rằng, ông không bao giờ nói, không bao giờ cầu nguyện. Tại sao lại có sự thay đổi này? Ông đã trở thành vô thần rồi sao? Ông đã mất niềm tin vào thần thánh rồi sao? Bây giờ, ông không bao giờ nói nữa, ông không bao giờ cầu nguyện nữa”.

Bayazid cười lớn và nói, “Trước đây, tôi đã nói và cầu nguyện. Bây giờ Thượng đế bắt đầu nói với tôi, cho nên tôi phải im lặng và lắng nghe. Toàn bộ quá trình đã thay đổi. Bây giờ tôi không cần nói. Bây giờ, ngài nói với tôi”.

Thời điểm này xuất hiện. Nhưng thời điểm này xuất hiện chỉ khi trái tim bạn tràn đầy giai điệu và im lặng lặng linh thiêng đã xuất hiện trong bạn. Không còn sự ồn ào nữa. Bất kỳ khi nào bạn tìm kiếm, bạn

cảm nhận được âm nhạc; bất kỳ khi nào bạn tìm kiếm, bạn cảm nhận được sự hợp nhất; bất kỳ khi nào bạn tìm kiếm, bạn cảm nhận được tính duy nhất ở mọi hình thái khác nhau. Bây giờ bạn trở nên nhận biết về biển. Đối với bạn, sóng đã biến mất. Không còn sóng nữa; chỉ có đại dương tồn tại. Lúc đó, đấng linh thiêng nói chuyện trực tiếp với bạn.

Đó không phải là phép ẩn dụ. Tồn tại nói chuyện trực tiếp với bạn; đó không phải là ẩn dụ, đó không phải là biểu cảm thơ ca. Nó xảy ra! Nhưng bạn phải sẵn sàng. Và sự sẵn sàng đó có nghĩa là trái tim tràn đầy âm nhạc, trái tim tràn ngập sự yên lặng.

HỌC TỪ ĐÓ BÀI HỌC VỀ SỰ HÒA HỢP.

... CHÍNH CUỘC SỐNG CÓ KHẢ NĂNG NÓI VÀ NÓ CHƯA BAO GIỜ IM LẶNG. CÓ THỂ NÓI RẰNG, SỰ BẦY TÒ CỦA NÓ KHÔNG PHẢI LÀ KÊU KHÓC: NÓ LÀ BÀI CA, NHƯNG TẠI BẠN BỊ ĐIẾC. HÃY NHẬN BIẾT TỪ ĐÓ RẰNG BẠN LÀ MỘT PHẦN CỦA SỰ HÒA HỢP; NHẬN BIẾT VỀ NÓ ĐỂ TUÂN THEO NHỮNG LUẬT LỆ CỦA SỰ HÒA HỢP.

Như bạn bây giờ, cuộc sống biểu hiện như là sự than khóc khổ sở. Không phải như vậy. Nó biểu hiện như là sự than khóc bởi vì bạn bị quấy nhiễu. Cuộc sống là bài ca, nhưng để nghe được bài ca, chính bạn phải trở thành bài ca, chỉ có đồng cảm thì mới hiểu được sự đồng cảm.

Bạn là người than khóc. Chính vì vậy mà bài ca của cuộc sống biểu hiện như là sự than khóc, như là nỗi khổ cực. Bởi vì chính bạn. Bạn hủy hoại nó, bạn

quấy nhiễu nó, bạn hành hạ nó. Khi nó xuất hiện trong bạn, nó xuất hiện như bài ca, nhưng khi nó làm tổn thương bạn, nó trở thành sự than khóc, bởi vì bạn là người than khóc. Bạn đau ốm, bạn bệnh tật. Bạn là chấp vá, rời rạc; bạn không phải là toàn bộ. Bài ca đã bị hủy hoại bên trong bạn. Bạn phải trở thành chính bài ca và sau đó toàn bộ cuộc sống biểu hiện như bài ca. Vậy thì sẽ không có sự tiêu cực. Khi bạn lạc quan thì toàn bộ cuộc sống trở nên lạc quan.

Đó chính là điều mà tôi ngụ ý về thuyết hữu thần. Chủ nghĩa hữu thần không có nghĩa là tin vào Thượng đế, chủ nghĩa hữu thần không có nghĩa là tin vào lý thuyết. Chủ nghĩa hữu thần có nghĩa là đồng thuận toàn bộ với tồn tại. Nhưng khi nào bạn có thể nói có? Bạn có thể nói được điều đó chỉ khi bạn đã nghe được bài ca. Làm sao bạn có thể nói có với khóc lóc; làm sao bạn có thể nói có với ồn ào, sự huyên náo điên cuồng; làm thế nào bạn có thể nói có với sự không lành mạnh xuất hiện quanh bạn, với sự chết chóc, với nỗi đau khổ. Làm thế nào bạn có thể nói có với những điều đó? Nhưng nó có đó chỉ vì bạn, vì đôi mắt bạn. Mắt bạn là nhân tố xuyên tạc. Điều đó diễn ra chỉ vì trái tim bạn. Trái tim bạn tràn đầy sự chịu đựng và khổ đau, cho nên nó không thể tìm ra bất kỳ điều gì khác. Đó chính là sự vọng lại của bạn.

Câu kinh này nói:

HỌC TỪ ĐÓ BÀI HỌC VỀ SỰ HÒA HỢP.

Bất kỳ thời điểm nào đẹp, vui sướng, hạnh phúc -

hãy tích lũy chúng, nuôi dưỡng chúng, sống với chúng, sống như chúng. Bạn sẽ trở nên nhạy cảm hơn với niềm hạnh phúc. Hạnh phúc sẽ hấp dẫn hơn đối với bạn, tình yêu sẽ xuất hiện trong bạn nhiều hơn, thiên định sẽ xuất hiện trong bạn dễ dàng hơn. Cuộc sống sẽ trở thành sự tạ ơn; tồn tại sẽ trở thành lễ hội. Nhưng bạn phải tạo ra trái tim hạnh phúc.

Và sau đó, trong trải nghiệm rời rạc về niềm vui sướng, phải tìm ra điều chung. Đứa trẻ đang nhặt hoa, người thanh niên trẻ đang yêu cô gái, ông già đang ngồi thiền dưới cây. Tất cả họ đều nói, điều đó quá tuyệt vời - phải có một cái gì đó chung giữa họ. Ở ngoại vi, từ bên ngoài, không có gì xuất hiện như là chung cả. Đứa trẻ nhặt những bông hoa, người thanh niên trẻ yêu cô gái, ông già đang đọc câu thần chú. Có vẻ như không có gì chung giữa họ. Nhưng tất cả họ đều nói, “Điều này quá tuyệt vời, quá vui sướng!” phải có một cái gì đó chung. Phải tìm cho ra nhân tố chung đó. Phải tìm ra một cái gì đó luôn có đó, và không có nó thì họ không thể nói rằng tất cả những khoảnh khắc đó là những khoảnh khắc vui sướng tuyệt vời.

Có thể rằng, ông già sẽ từ chối bất kỳ nhân tố chung nào. Ông ta có thể nói, “Anh bạn trẻ này chỉ là kẻ ngốc. Không có gì ở các cô gái. Chỉ có bất hòa, nhục dục và mọi điều xấu xa. Anh bạn trẻ này chỉ là kẻ ngốc. Anh ta đang lãng phí thì giờ của mình”.

Hoặc người trẻ tuổi có thể nói, “Đứa trẻ nhặt những bông hoa, nó đang sống trong trạng thái kỳ lạ. Đó không phải là thực. Khi nó trở nên nhận biết

nhiều hơn thì nó sẽ quăng những bông hoa đó đi. Đó là sự ngu ngốc. Nhặt nhanh những bông hoa là điều vô nghĩa; nó đang lãng phí thời gian của mình. Nó là kẻ ngốc”.

Nhưng vẫn phải có một cái gì đó chung đối với tất cả họ. Nếu ông già nói rằng người trẻ tuổi là ngu ngốc [hoặc người trẻ tuổi nói rằng đứa trẻ là ngu ngốc] thì điều đó đơn giản là, đối với người già, cuộc sống đã không trở thành sự hòa hợp. Chỉ đơn giản là người già vẫn còn tức giận về thời niên thiếu của mình. Ông ta không thể thu hút nó vào cuộc sống hiện thời của ông ta. Thời tuổi trẻ của ông ta đã không trở thành một phần của cuộc đời ông ta. Người già bị chia, bị đứt đoạn.

Nếu người già không sẵn sàng chia, nếu ông ta đã tìm kiếm nhân tố chung trong tất cả các kinh nghiệm thì đó là sự khôn ngoan, sáng suốt. Để tìm ra nhân tố chung trong tất cả các trải nghiệm thì nhân tố cốt lõi là sự thông thái, sáng suốt. Nếu người già trở nên nhận biết những gì là cốt lõi trong tất cả các kinh nghiệm phức tạp thì ông ta sẽ nhận ra rằng, khi ngồi với cô gái trong tình thương yêu sâu sắc thì những gì xuất hiện cũng tương tự như nó xuất hiện trong lúc ông ta thiền. Khi ông ta nhặt hoa trong vườn như đứa trẻ, hoặc chơi với bọt sóng trên bãi biển, thì điều đó là như nhau.

Nhân tố chung là gì? Chú ý, quan tâm sâu sắc, niềm say mê. Đứa trẻ đã bị thu hút tới những viên đá của mình, nó chơi với chúng. Toàn bộ tồn tại đã bị

quên lãng. Đứa trẻ đã quên chính mình. Không có gì tồn tại ở thời điểm đó, tâm trí không tồn tại. Đứa trẻ đã hoàn toàn bị thu hút. Vì sự thu hút đó, vì sự tiêu tan toàn bộ bản ngã mà phúc lạc xuất hiện. Nó trở thành thiên định.

Anh bạn trẻ bị thu hút bởi người yêu của mình. Toàn bộ tồn tại bị bỏ rơi cứ như không có gì tồn tại. Chỉ có người yêu tồn tại. Thậm chí điều đó cũng biến đi: người yêu và người được yêu cũng biến đi. Chỉ tình yêu tồn tại. Khoảnh khắc tồn tại đó là vĩnh hằng, chính bản thân khoảnh khắc đó là vĩnh hằng. Không quá khứ, không tương lai. Bây giờ là tất cả. Tình yêu là thiên định. Và rồi, niềm phúc lạc này sinh.

Bây giờ, người già đang tụng kinh dưới bóng cây, hoặc ngồi trong đèn để nghe tiếng chuông ngân, và cảm nhận niềm vui hạnh phúc, sự nhập định. Điều gì đang xảy ra? Điều tương tự đang xuất hiện ở trạng thái khác, ở lứa tuổi khác, ở kinh nghiệm khác. Điều tương tự sẽ xuất hiện. Thế gian biến mất. Người già không còn đó nữa, ngôi đèn cũng biến mất. Thời điểm hiện tại trở nên toàn bộ. Nó ở đây và bây giờ. Chuông vẫn không ngừng ngân vang. Chúng không ngân vang trong tương lai: chúng ngân trong hiện tại. Không hồi ức quá khứ, không mong ước tương lai. Người già ở đây và bây giờ.

Bất kỳ khi nào bạn ở đây và bây giờ thì phúc lạc xuất hiện. Khi đứa trẻ chơi với những viên đá, khi người trẻ tuổi chơi với người mình yêu, hoặc người già chơi với những câu thần chú và thiền. Nếu cả ba

trải nghiệm có thể được cảm nhận như là sự hòa hợp thì bạn đã tìm ra một trong những quy luật tối thượng của sự sống. Bạn đã trở nên sáng suốt. Sự thông thái đã xuất hiện trong bạn.

Những trái tim thấu hiểu của con người

*12 tháng 4 năm 1973,
buổi tối tại khách sạn Bikaner Place*

**ĐÁNH GIÁ NGHIÊM TÚC TOÀN BỘ SỰ SỐNG TÔN
TẠI XUNG QUANH BẠN.**

... KHÔNG NGỪNG LƯU TÂM ĐẾN SỰ THAY ĐỔI
VÀ SỰ CHUYỂN ĐỘNG CỦA SỰ SỐNG XUNG QUANH
BẠN, VÌ ĐIỀU ĐÓ ĐÃ ĐƯỢC HÌNH THÀNH BỞI TRÁI
TIM CỦA CON NGƯỜI; VÀ KHI BẠN HỌC ĐỂ HIỂU SỰ
THIỆT LẬP VÀ Ý NGHĨA CỦA CHÚNG, BẠN SẼ CÓ
KHẢ NĂNG HIỂU ĐƯỢC THẾ GIỚI RỘNG LỚN HƠN
CỦA SỰ SỐNG.

TÔN KÍNH SỰ SỐNG, QUAN TÂM ĐẾN SỰ SỐNG.

Thông thường, cái gọi là tôn giáo thực ra là cuộc
sống tiêu cực. Họ chống lại cuộc sống. Hãy nhìn vào
mặt họ xem, hãy nhìn vào mắt họ xem. Họ đang lên
án mọi thứ. Thái độ tiêu cực này đã tạo ra sự chối bỏ
cuộc sống trên khắp hành tinh. Tôn giáo đã xuất hiện

để trở thành đồng minh của cái chết mà không phải là bạn bè của cuộc sống. Nó xuất hiện để chống lại cuộc sống, bởi vì nó liên tục nói với bạn rằng, “Hãy từ bỏ cuộc sống. Hướng tới cuộc đời khác bên kia cuộc đời này”.

Thượng đế có vẻ như đang chống lại việc bạn là một phần của cuộc sống. Cứ như cuộc đời như là sự trừng phạt. “Bạn ở đây bởi vì bạn là tội phạm. Bạn hẳn không có đây nếu cuộc đời bạn không phạm tội ác nào”. Nhưng toàn bộ thái độ này là tiêu cực, bệnh hoạn. Thực sự, điều linh thiêng và sự sống không phải là hai thứ. Thực ra, chúng là sự trải rộng của một hiện tượng.

Ở đây và ở bên kia [cái này và cái bên kia] không phải là hai thứ. Những gì ở đây, ở cuộc đời này, là bước chân tới thẳng bên kia. Nếu bạn chối bỏ cuộc đời này bạn sẽ không vươn tới cuộc đời khác; bạn không thể ra bên kia. Để ra bên ngoài nơi đây, sự chối bỏ là không cần thiết.

Để hướng tới bên kia, thấu hiểu sâu sắc sự sống là điều cần thiết. Làm cách nào để tạo ra sự thấu hiểu sâu sắc đối với sự sống? Trừ khi bạn có sự tôn kính sự sống, nếu không thì đó là điều không thể. Bạn có thể tìm ra sự tôn trọng sự sống ở bất kỳ nơi đâu; hãy giúp nó phát triển. Hãy là sự sáng tạo đối với nó; đừng là sự hủy diệt.

Nhưng chúng ta là sự hủy diệt bằng nhiều cách. Hãy nhìn quanh bạn xem. Mọi thứ liên hệ sâu sắc với sự sống đều bị lên án. Dục bị lên án, tình yêu bị

lên án, chỉ vì chúng là suối nguồn của sự sống.

Người tôn giáo phải là thầy tu, là độc thân. Tại sao? Tại sao người tìm kiếm điều linh thiêng phải là độc thân? Nhu cầu đó là gì? Tại sao lại có quá nhiều giáo đoàn chống lại dục, chống lại tình yêu, chống lại cuộc sống? Chỉ bởi vì, dục có vẻ như là suối nguồn của sự sống; có vẻ như điều đó trở thành căn nguyên cho thế giới trần tục vận hành. Những người chống lại trần tục buộc phải chống lại dục. “Hãy cắt đứt dục khỏi cuộc sống!” - đó là thuyết giảng của họ. Nhưng nếu bạn cắt bỏ dục thì bạn cũng cắt bỏ toàn bộ sự sống. Nếu bạn chống lại dục, bạn không thể quý trọng sự sống. Bạn đã chống lại chính sự sống.

Có những câu kinh rất ý nghĩa. Chúng nói, tôn kính sự sống trong mọi hình thái của nó, bởi vì bạn càng tôn kính thì bạn càng hướng sâu hơn. Thượng đế không thực sự bên ngoài, mà đúng hơn là ở bên trong cuộc sống này. Thượng đế là trung tâm, chính trung tâm, và sự sống chỉ là ngoại vi. Di chuyển sâu vào sự sống và bạn sẽ chạm tới chính trung tâm, tới nền tảng quan trọng của sự sống.

Thượng đế không phải là người sáng tạo; ngài là sự sáng tạo sâu sắc. Quan niệm của Cơ Đốc giáo và Hồi giáo về “Thượng đế là người sáng tạo” đã tạo ra quá nhiều sự bối rối. Những thái độ này có một chút tinh trẻ con. Điều đó là tốt nếu bạn đang nói với trẻ con, nhưng sẽ là vô nghĩa nếu bạn đang nói với người hiểu biết.

Nó xuất hiện từ niềm tin giáo điều của Cơ Đốc giáo và Hồi giáo rằng, Thượng đế đã tạo ra thế giới ở một nơi nào đó trong quá khứ. Ngài đã tạo ra thế giới trong vòng sáu ngày và ngày thứ bảy ngài nghỉ ngơi. Và sau đó ngài không làm thêm bất kỳ điều gì khác nữa. Thế giới tự nó vận hành.

Quan niệm này đã tạo ra sự chia rẽ: rằng Thượng đế và thế giới là hai vấn đề riêng biệt. Không đúng như vậy. Thượng đế đã không tạo ra thế giới và làm cho nó riêng biệt với ngài. Không giống như họa sĩ vẽ bức tranh. Họa sĩ là một thứ; bức tranh là một cái gì đó khác. Quan niệm của Hindu sâu sắc hơn. Nó cho rằng, Thượng đế không giống như họa sĩ mà đúng hơn là, giống như vũ công: Shiva là vũ công.

Giống như vũ công, bởi vì điệu nhảy và vũ công không phải là hai. Bạn không thể làm cho chúng riêng biệt. Họa sĩ có thể là riêng biệt với bức tranh của mình, nhưng vũ công không thể là riêng biệt với điệu nhảy của mình. Vũ công và điệu nhảy là một.

Thượng đế không phải là người sáng tạo, không phải là thực thể riêng biệt. Thượng đế chính là sự sáng tạo, chính là sự sống. Cho nên nếu bạn chống lại cuộc sống thì bạn cũng chống lại Thượng đế. Gurdjieff được cho là đã nói ở đâu đó một câu nói rất ngược đời, nhưng cũng rất thực. Ông ấy nói rằng, cái gọi là tôn giáo đang chống lại Thượng đế bởi vì họ chống lại cuộc sống. Nhưng sự mộ đạo đích thực luôn vì cuộc sống, chưa bao giờ chống lại cuộc sống.

Nếu bạn hướng sâu hơn vào điệu nhảy, bạn sẽ chạm

tới vũ công. Điều nhảy chỉ là hình thức. Nếu bạn hướng sâu hơn vào điều nhảy bạn sẽ chạm tới chính trái tim của vũ công. Và nếu bạn đi chuyển sâu vào sự sống, bạn sẽ đạt tới nguyên lý sống cốt lõi: Thượng đế.

Thượng đế là sự sáng tạo. Hoặc nếu bạn cho phép tôi nói thì tôi hẳn sẽ nói rằng Thượng đế chính là sự tồn tại. Thượng đế chính là cuộc sống. Jesus đã nói, “Thượng đế là tình yêu”. Đó là một trong những lý do mà ông ấy bị đóng đinh câu rút - bởi vì ông ấy gọi Thượng đế là “tình yêu”. Tình yêu bị kết án, đó là tội lỗi, và ông ấy gọi Thượng đế là “tình yêu”. Ông ấy nhìn chắc phải giống như những kẻ nổi loạn, chắc ông ấy phải ủng hộ mạnh mẽ cuộc sống trên trái đất này. Tâm trí Do thái cổ, tâm trí tôn giáo cổ không thể tha thứ cho điều đó. Đây là tội báng bổ thần thánh! Jesus nói về Thượng đế trong tình yêu? Thượng đế bên ngoài cuộc sống và tình yêu! Bạn phải bỏ lại mọi thứ: cuộc sống, tình yêu, mọi thứ. Chỉ khi đó bạn mới có thể tìm thấy ngài. Và người đàn ông là Jesus này - ông ấy đã mang Thượng đế xuống trái đất và ông đã nói về tình yêu.

Thực sự Thượng đế là sự sống, Thượng đế là tình yêu. Thượng đế chính là thế gian. Đừng tạo ra sự phân chia, đừng tạo ra lưỡng cực. Chỉ có như vậy bạn mới kính trọng sự sống. Bất kỳ khi nào bạn nhìn thấy sự sống ở bất kỳ đâu - hạt mầm nhú lên, cây nở hoa, sao đổi ngôi, dòng sông chảy, trẻ con chơi đùa - nên nhớ Thượng đế đang gần bạn. Khi đứa trẻ cười,

hãy nhìn vào người cười. Hãy hướng vào nó. Bạn đã vào chính ngôi đền. Khi dòng sông chảy, hãy ngắm nhìn say đắm. Hãy là một vơi dòng sông; hãy ở trong trạng thái tôn kính sâu lắng.

Hindu đã gọi tất cả các dòng sông là thần thánh; họ đã gọi tất cả những quả đồi là các vị thần. Họ đã làm cho vạn vật thành thiêng liêng. Đó là một trong những điều tuyệt diệu nhất đã từng xuất hiện trong tâm trí loài người. Hindu gọi dòng sông Hằng là: Mẹ. Đây là sự tôn kính đối với sự sống. Những ngọn đồi họ gọi là thánh. Đây là sự tôn kính đối với sự sống. Họ tôn thờ cây. Những người đã trở nên nguy biện một cách trí tuệ nghĩ rằng họ là những kẻ ngốc, những người mê tín dị đoan, nhưng họ không phải như vậy. Cây không phải là một cái gì đó. Khi họ tôn thờ cây hoặc dòng sông là họ tôn thờ sự sống.

Cây còn sống động hơn nhiều so với bất kỳ ngôi đền nào, bất kỳ nhà thờ nào. Dòng sông còn sống động hơn bất kỳ nhà thờ Hồi giáo nào. Những tượng thần bằng đá trong những ngôi đền là khô cứng, là chết; cây sống động hơn. Bạn có thể là mê tín, nhưng người tôn thờ cây không phải như vậy. Có thể họ không nhận biết những gì mình đang làm, nhưng đó là sự tôn kính đối với mọi hình thái của sự sống, một sự kính trọng sâu sắc.

Và lễ hội. Bất kỳ khi nào bạn cảm thấy sự sống tuôn chảy, hãy vui mừng về điều đó, hãy yêu nó, hãy chào đón nó, và sự biến đổi vĩ đại sẽ xuất hiện với bạn nếu sự sống được tôn kính trong nhiều hình thái

khác nhau, bạn trở nên sống động hơn. Bạn sẽ trở nên cởi mở hơn đối với sự sống, và sự sống sinh động bắt đầu tuôn chảy vào bạn. Đó chính là niềm vui sướng phúc lạc là gì: sự sống tuôn chảy.

Nhưng bạn lại quan tâm nhiều hơn đến cái chết và ít quan tâm đến sự sống. Càng quan tâm đến hủy diệt, đến lòng căm thù, thì càng quan tâm đến chiến tranh hơn là tình yêu, sự sống. Điều đó làm cho bạn trở thành tê liệt và dần dần. Trước khi bạn thực sự chết, bạn đã chết rồi. Khi cái chết thực sự xuất hiện với bạn thì bạn đã thực sự chết rồi. Bất kỳ điều gì bạn tôn kính thì sẽ được chào đón. Nếu bạn tôn kính sự sống, bạn sẽ trở thành sự sống và sống động hơn. Nếu bạn tôn thờ cái chết, bạn sẽ trở thành chết chóc và trở nên tuyệt vọng hơn.

Ghi nhớ điều này: QUAN TÂM ĐẾN SỰ THAY ĐỔI VÀ SỰ CHUYÊN ĐỘNG KHÔNG NGỪNG CỦA SỰ SỐNG QUANH BẠN, VÌ NÓ ĐƯỢC HÌNH THÀNH BỞI NHỮNG TRÁI TIM CON NGƯỜI; VÀ KHI BẠN HỌC ĐỂ HIỂU CẤU TRÚC VÀ Ý NGHĨA CỦA CHÚNG, BẠN SẼ CÓ KHẢ NĂNG HIỂU THÊ GIỚI RỘNG LỚN HƠN CỦA SỰ SỐNG.

HỌC CÁCH NHÌN VÀO TRÁI TIM CON NGƯỜI MỘT CÁCH THÔNG MINH.

... HIỂU TRÁI TIM CON NGƯỜI, ĐIỀU ĐÓ GIÚP BẠN CÓ THỂ BIẾT THÊ GIỚI MÀ BẠN ĐANG SỐNG LÀ GÌ VÀ BẠN CŨNG SẼ LÀ MỘT PHẦN THÊ GIỚI ĐÓ.

Chúng ta chưa bao giờ nhìn thẳng vào trái tim của bất kỳ người nào. Điều đó là nguy hiểm, không an

toàn, bởi vì sau đó bạn có thể trở nên dính liú; bạn có thể phải làm một cái gì đó. Cho nên chúng ta chưa bao giờ chạm vào ai. Chúng ta chỉ giữ nguyên khoảng cách, cách biệt từ xa. Chúng ta dịch chuyển mà không chạm vào bất kỳ ai. Và khi tôi nói điều này, tôi không ngụ ý đến vấn đề vật lý. Về mặt tâm lý cũng vậy. Về mặt vật lý chúng ta di chuyển mà không chạm vào bất kỳ ai. Chúng ta sợ chạm phải bất kỳ người nào đó hoặc bất kỳ người nào đó chạm chúng ta. Về mặt tâm lý cũng vậy, chúng ta sống trong cái vỏ: khép kín, kết vỏ.

Có những lý do về điều đó. Nếu bạn thắm vào trái tim một người nào đó, bạn sẽ phải làm một cái gì đó về nó. Bạn sẽ tràn đầy tình yêu, bạn sẽ tràn đầy với những điều cao cả hơn, những giá trị cao hơn. Vậy thì bạn không thể là tầm thường nữa, bạn không thể không tử tế, bạn không thể tự-cho mình là trung tâm. Nếu bạn nhìn vào trái tim của người khác, bạn sẽ phải tan rã. Cái nhìn sâu sắc vào trái tim của người khác sẽ trở thành sự hòa tan bản ngã bạn.

Cho nên, không ai nhìn vào ai. Thậm chí chúng ta không nhìn vào trái tim của bạn bè chúng ta. Chúng ta coi điều đó là hiển nhiên. Chúng ta chưa bao giờ nhìn vào trái tim của người vợ, người chồng, người yêu của chúng ta. Chúng ta tạo ra hình ảnh và sống với hình ảnh đó. Chúng ta chưa bao giờ giao tiếp trực tiếp với người khác, bởi vì nếu bạn giao tiếp trực tiếp, bạn không cảm thấy an toàn; bạn cảm thấy dễ bị tổn thương. Nên nhớ điều này, nếu bạn thắm vào trái tim của bất kỳ ai, thì đồng thời trái tim bạn

cũng trở nên dễ bị tổn thương. Ngược lại điều đó là không thể. Nếu tôi nhìn sâu vào bạn, tôi trở nên sẵn sàng cho bạn. Bạn cũng có thể nhìn sâu vào bên trong tôi.

Nhưng cảm nhận đó là nguy hiểm. Tôi không muốn bất kỳ ai hướng sâu vào bên trong mình, bởi vì ngoài bề mặt tôi là khác, là con người giả tạo. Trong thâm tâm, tôi là một người khác. Bề ngoài tôi liên tục cười - rất tử tế, rất âu yếm - trong thâm tâm, có đó nhiều hận thù, có đó nhiều xấu xa. Cho nên tôi không muốn bất kỳ ai thăm vào tôi.

Nhưng nếu tôi thăm vào bạn, nỗ lực chính để thăm vào bạn cũng đồng thời làm cho tôi sẵn sàng đối với bạn. Chúng ta sợ hãi. Chúng ta không muốn bất kỳ ai xâm phạm và nhìn vào chúng ta. Nhìn vào trái tim người khác và bị người khác nhìn vào là điều rất nguy hiểm. Chúng ta trở nên khép kín, vô dụng. Chúng ta liên tục di chuyển bên trong nhà tù.

Vậy thì làm cách nào bạn biết được sự sống? Thậm chí nếu trái tim con người là xa lạ đối với bạn, và bạn đã không nhìn vào nó, vậy thì làm cách nào bạn di chuyển sâu hơn vào những trái tim vĩ đại hơn của đáng linh thiêng, trung tâm chính của tồn tại? Hãy học cách nhìn. Từ việc nhìn vào trái tim của những người khác bạn có thể học được cách nhìn sâu sắc hơn. Đó là sự sâu sắc của con người. Sự sâu sắc của con người là trái tim họ.

Chúng ta nói chuyện qua tâm trí. Đó không phải là sự sâu sắc. Tâm trí chỉ trên bề mặt, ở ngoại vi.

Chúng ta nói, chúng ta tranh luận, chúng ta giao tiếp chỉ bằng ngôn ngữ. Chúng ta chưa bao giờ giữ sự tĩnh lặng, thậm chí chỉ trong vài phút. Thậm chí những người đang yêu cũng không ngừng nói chuyện, bởi vì nếu chúng ta yên lặng thì trái tim có thể được xuyên thấu. Cho nên chúng ta liên tục nói và nói.

Người chồng về đến nhà, anh ta bắt đầu nói những điều vô nghĩa, không liên quan. Những gì diễn ra ở ngoài đời, những gì diễn ra ở cửa hàng, những gì có trong các tin tức, những gì xuất hiện trên báo đài. Anh ta liên tục nói. Và người vợ cũng không kém, nói liên tục: bất kỳ điều gì các bà vợ đang nói về nhà họ, gia đình họ vân vân và vân vân. Họ liên tục nói và không ngừng nói cho đến khi ngủ. Tại sao lại nói quá nhiều? Mục đích là gì? Có phải họ thực sự thích thú đến việc nói một cái gì đó không? Không! Họ sợ giao tiếp. Nếu họ im lặng thì trái tim họ sẽ bắt đầu giao tiếp, cho nên họ liên tục nói. Nói chuyện tạo ra rào cản. Cuộc gặp mặt là giữa tâm trí với tâm trí cho nên sẽ không có cuộc gặp mặt trái tim với trái tim. Cuộc gặp mặt trái tim-trái tim chỉ có thể trong im lặng.

Đây là cách chúng ta đang sống. Thế rồi chúng ta nói rằng chúng ta đang sống trong đau khổ. Vậy thì điều gì khác là có thể? Đau khổ là nghiệp chướng của bạn. Nhưng đó không phải là số phận bạn. Chính bạn tạo ra đau khổ; bạn là người đã tạo ra nó. Khép kín, bạn sẽ ở trong đau khổ. Cởi mở, nhạy cảm, bạn sẽ có khả năng trở nên phúc lạc. Sự cởi mở này được rút ra từ việc nhìn vào trái tim của con người.

Câu kinh này nói:

HỌC CÁCH NHÌN VÀO TRÁI TIM CỦA CON NGƯỜI
MỘT CÁCH THÔNG MINH.

“... Thông minh có nghĩa là vô tư: không có ai là kẻ thù của bạn, không có ai là bạn bè của bạn. Tất cả họ đều là người dạy bạn. Kẻ thù của bạn trở thành sự huyền bí mà bạn phải làm sáng tỏ, thậm chí điều đó có thể mất nhiều thời đại: phải hiểu con người. Bạn của bạn trở thành một phần của bạn, trở thành sự trải rộng của bạn, hiểu điều bí ẩn là quá khó”.

Câu kinh nói HỌC CÁCH NHÌN MỘT CÁCH THÔNG MINH... thông minh có nghĩa: vô tư. Nếu bạn không vô tư, bạn không thể đạt tới trái tim. Sự thiên vị tập trung bạn vào tâm trí; chỉ có ý thức vô tư mới xuất phát từ trái tim.

Trái tim là vô tư; tâm trí luôn thiên vị. Tâm trí buộc phải thiên vị, bè phái, ủng hộ cái này, chống lại cái kia. Trái tim không ủng hộ cũng không phản đối. Trái tim chỉ đơn giản là cởi mở, đón nhận, chào đón. Nó không có kẻ thù và bạn bè; chỉ có tâm trí có kẻ thù và bạn bè. “Thông minh” có nghĩa là vô tư. Chỉ khi đó bạn mới là thông minh.

Nếu bạn thiên vị, bạn không thông minh. Bạn có thể là người thạo đời, có giáo dục, logic, nhưng bạn không sáng suốt, không thực sự thông minh. Thông minh có phẩm chất của không định kiến, không thiên vị, không tình cảm về việc ủng hộ và phản đối, bởi vì chỉ có khi đó bạn mới nhìn vào toàn bộ.

Ví dụ, nếu tôi nói rằng bạn là bạn của tôi, vậy thì, việc tôi vào trái tim bạn là điều không thể. Hoặc nếu tôi nói, bạn là kẻ thù của tôi, vậy thì chạm tới tim bạn cũng là điều không thể. Khi tôi nói bạn là bạn tôi, hoặc là kẻ thù của tôi, tôi giả dụ bạn là như vậy. Tôi cảm thấy rằng tôi biết bạn. Tôi hiểu rằng tôi biết bạn. Nếu không, làm thế nào mà tình bạn lại là điều có thể? Khi tôi nói bạn là bạn của tôi, chứng tỏ rằng tôi thích bạn; tôi đang nói rằng tôi thích bạn. Và khi tôi nói tôi thích bạn, tôi đã trở nên thiên vị. Vậy thì tôi không thể chạm vào tim bạn. Sự yêu thích của tôi sẽ trở thành rào cản.

Khi tôi nói tôi yêu bạn, tôi thực sự áp đặt tôi lên bạn sự yêu thích của tôi. Tôi nói bạn là người tốt bởi vì bạn tương xứng với sự yêu thích của tôi. Bây giờ tôi đã đi vào bạn, tôi đã áp đặt tôi lên bạn. Tôi không thể chạm tới tim bạn, tôi không thể biết bạn như là bạn chỉ vì sự yêu thích của tôi.

Khi tôi nói bạn là kẻ thù của tôi, tôi đang nói tôi không thích bạn, tôi ghét bạn. Sự ghét bỏ này trở thành rào cản. Khi tôi nói tôi thích bạn, tôi cố tìm ra những điều mà tôi thích. Khi tôi nói tôi không thích bạn, tôi cố tìm ra những điều tôi không thích. Vậy thì chỉ đang cố để chứng minh bản thân mình, mà không phải cố để biết bạn như là bạn. Yêu thích/bạn bè, ghét bỏ/kẻ thù là cách hiểu của tôi, là sự hư cấu của tôi. Thực tế trần trụi của bạn, sự giả tạo trần trụi của bạn bị lãng quên.

Thông minh có nghĩa là bạn không là bạn bè hoặc không là kẻ thù của tôi. Bạn là bạn; tôi là tôi. Tôi sẽ

không áp đặt tôi lên bạn. Bây giờ tôi sẽ cố để hiểu bạn là gì. Không phụ thuộc vào sự yêu thích hay ghét bỏ của tôi, mà bạn là một cái gì đó. Mọi con người là sự huyền bí, mọi con người là điều bí ẩn. Nếu bạn cố làm sáng tỏ chỉ một cá thể, thậm chí nếu bạn có khả năng làm sáng tỏ chỉ một điều bí ẩn thì bạn sẽ trở nên quá khả năng, bởi vì một cá thể cũng có thể được hiểu thông qua trái tim. Bạn đi đến chỗ biết nghệ thuật: làm cách nào thẩm vào trái tim.

Và cũng kỹ thuật tương tự, phương pháp tương tự sẽ giúp bạn thẩm vào trái tim đáng linh thiêng. Trái tim đáng linh thiêng vĩ đại hơn, bao la hơn, trái tim con người chỉ là sự thoáng qua về nó. Trái tim con người là từng phân đoạn sống động của nó. Cho nên đừng trở thành vô hồn đối với đồng loại quanh bạn. Hãy học cách yêu quý, tôn kính. Và, HỌC CÁCH NHÌN VÀO TRÁI TIM CON NGƯỜI MỘT CÁCH THÔNG MINH.

Sự học hỏi này sẽ làm cho bạn trưởng thành hơn; sự học hỏi này sẽ làm cho bạn nhạy cảm hơn đối với nhận biết cao hơn, đó là đáng linh thiêng. Trái tim của đáng linh thiêng chỉ được thẩm đắm bởi những người đã trở nên có khả năng biết trái tim con người là gì...

Nói lòng những mỗi ràng buộc cá nhân

*13 tháng 4 năm 1973,
buổi tối tại khách sạn Bikaner Place*

**ĐÁNH GIÁ MỘT CÁCH NGHIÊM TÚC NHẤT TRÁI TIM
CỦA CHÍNH BẠN.**

“... Chỉ một điều khó biết hơn – trái tim của chính bạn. Không phải chỉ đến khi mỗi ràng buộc cá nhân được nói lòng, thì sự huyền bí sâu sắc của bản thể mới được nhìn thấy. Không phải đến khi bạn đứng ngoài, bằng cách nào đó, nó sẽ biểu lộ chính nó cho sự hiểu biết của bạn. Vậy thì không phải tới khi đó, bạn mới có thể nắm được và dẫn dắt nó. Vậy thì, không phải tới khi đó bạn mới có thể sử dụng những sức mạnh của nó, và hiến dâng chúng cho những công việc đáng giá”.

Điều quan trọng nhất phải hiểu đó là bạn không thể hiểu bản năng tự nhiên của mình, trái tim mình, bản thể mình, chỉ bởi vì tính cá nhân của bạn, chỉ bởi

vì sự tồn tại giả của bạn, mà bạn đã tạo ra quanh mình. Bạn sống trong vỏ bọc của các tính cách cá nhân của mình, những tính cách cá nhân là giả. Chúng chỉ đơn giản là mặt nạ, là những sự giả tạo để biểu hiện cho người khác. Nhưng sự thực hành trở nên quá tuyệt vời đến mức bạn quên hoàn toàn bộ mặt nguyên thủy của mình. Biểu hiện những bộ mặt giả của bạn với người khác, dần dần bạn bị đồng dạng với chúng và bạn bắt đầu nghĩ rằng, đó là những bộ mặt thật của bạn. Vậy thì, bộ mặt nguyên thủy, bộ mặt thật vẫn giữ nguyên ẩn dấu.

Bất kỳ điều gì bạn làm, bất kỳ điều gì bạn đóng vai, bất kỳ điều gì bạn nói, thì hãy nhớ cho kỹ, cho dù nó xuất phát từ tim bạn hoặc từ tính cách cá nhân bạn. Hãy làm cho sự phân biệt thành rõ ràng. Với bạn nó sẽ trở thành điều hữu ích lớn lao cho việc tìm kiếm bên trong.

Khi bạn nói với một người nào đó, “Anh yêu em”, câu nói này xuất phát từ đâu? Ở đâu? Tính nguyên thủy của nó là gì? Có phải chúng xuất phát từ trái tim bạn? Thực sự, có phải trái tim bạn tràn đầy tình yêu? Hoặc chúng chỉ xuất phát từ tính cá nhân bạn, từ bộ mặt giả của bạn? Bạn nói điều đó như là tập quán, lễ thói, nghi thức xã giao, hoặc bạn đang nói với ý nghĩa về một cái gì đó khác?

Bạn có thể khát khao thể xác của một người nào đó, bạn có thể mong muốn dục với một người nào đó, cho nên bạn nói, “Anh yêu em”. Câu nói này chỉ là sự lừa dối. Hẳn là hay hơn nếu bạn nói, “Anh

muốn quan hệ dục với em, nhưng không có tình yêu. Có thể là sau này, nhưng ngay bây giờ thì không có tình yêu. Anh chỉ quan tâm đến thể xác em”.

Nhưng nếu một người nào đó nói rằng, chỉ có thể xác bạn là hấp dẫn anh ta, vậy thì bạn sẽ không có tình yêu với con người đó. Bạn sẽ bỏ trốn! Bạn sẽ nói, “Anh nói điều mới vô nghĩa làm sao?”. Chắc chắn phải là bộ mặt giả thì khi đó thể xác mới được hiển dương hoặc đón nhận.

Cho nên bạn liên tục gieo trồng tính cá nhân của mình. Khi bạn cảm nhận nỗi buồn, sự tổn thương bên trong, thì bạn vẫn cười. Thực ra nụ cười của bạn chỉ là nụ cười trang điểm. Nó chỉ ở trên môi, đó là nỗ lực của đôi môi, hoặc cho dù nó xuất hiện từ bên trong thì cũng là sự lan rộng đến đôi môi. Có phải đó là sự bám rễ sâu từ đâu đó, hoặc không phải là nguồn mà đó chỉ là nụ cười trang điểm, nụ cười làm duyên? Khi bạn cười, hãy quan sát nó và bạn sẽ biết rằng, khi nào nụ cười là giả, khi nào nụ cười là thật.

Khi một người nào đó buồn, hoặc đau khổ, một người nào đó mất bạn bè, mất người yêu, mất vợ, mất chồng, khi đó bạn đến với họ. Mặt bạn nhìn buồn rầu và ủ rũ. Nhớ lại và cân nhắc sâu bên trong xem, nỗi buồn rầu này là thực hay bạn chỉ đang chơi đùa thì trong thâm tâm bạn cũng có nỗi buồn, bên trong bạn đang cố tính toán để làm cách nào đi khỏi, trong thâm tâm bạn đang nghĩ về những vấn đề khác, bạn không hoàn toàn quan tâm đến con người đó: nỗi đau khổ của anh ta, sự chịu đựng của anh ta. Liên tục

cần nhắc về điều này và bạn sẽ biết hai lớp khác bên trong bạn. Lớp giả là tính cá nhân của bạn.

Từ “tính cá nhân” là vô cùng ý nghĩa. Nó xuất phát từ chữ Hy Lạp *persona*. *Persona* có nghĩa là “mặt nạ”. Trong kịch Hy Lạp, các diễn viên sử dụng mặt nạ, bộ mặt giả. Những bộ mặt giả này được gọi là *persona*. Xuất phát từ đó mà từ “tính cá nhân” xuất hiện. Nó là đẹp. Nó có nghĩa là bạn đang sắm vai với bộ mặt giả. Nó không phải là bạn. Bạn đang trốn sau mặt nạ, bởi vì bạn không thể bộc lộ bộ mặt thật của mình.

Tôi không nói về nhu cầu phải liên tục bộc lộ bộ mặt thật của bạn ở bất kỳ nơi đâu. Không cần phải như vậy. Ở một nơi nào đó, mặt nạ là cần thiết. Nhưng phải phân biệt rõ rằng đó là mặt nạ; đó không phải là bạn. Bên trong bạn phải biết khi nào bạn đóng giả, khi nào bạn là thực. Bạn không bị lừa dối bởi việc đóng giả của mình! Bạn không được đồng dạng với việc đóng giả của mình! Tôi biết, những bộ mặt đó là cần thiết. Nếu không sẽ rất khó khăn để sống trên đời này, vô cùng khó khăn. Những bộ mặt là tốt theo nghĩa này. Chúng tạo ra sự thuận tiện, chúng hoạt động như dầu bôi trơn. Và trong xã hội rộng lớn với rất nhiều người, bạn không cần bộc lộ nguyên bản bạn ở bất kỳ đâu.

Một người nào đó gặp bạn vào buổi sáng. Bạn cảm thấy bị quấy nhiễu. Bạn nghĩ, “Tại sao mình lại phải gặp bộ mặt của gã này vào buổi sáng? Bộ mặt của hắn ta có thể làm hại mình cả ngày”. Nhưng, bên

ngoài bạn mỉm cười và nói, “Chào buổi sáng. Thật vui vẻ khi nhìn thấy bạn”. Bên trong, bạn hoàn toàn không vui vẻ!

Nhưng cách cư xử như vậy là ổn thỏa. Sẽ là không hay nếu nói với người đó, “Tôi cảm thấy rất không vui. Bạn đã làm hại buổi sáng của tôi. Bộ mặt bạn mới nguy hiểm làm sao. Tôi sợ rằng việc nhìn thấy bạn sẽ làm tôi xui xẻo cả ngày”. Điều này sẽ không hay. Không cần thiết. Không cần thiết phải quấy rầy người khác. Không cần thiết như vậy.

Nhưng bạn phải biết mặt nạ là gì và sự thực là gì.

Bạn phải nhận biết những gì đang diễn ra bên trong. Những gì bên trong là bản thể thực sự của bạn, và những gì diễn ra trên bề mặt chỉ có ích cho xã hội. Nếu bạn có thể tạo ra sự phân biệt rõ ràng giữa bạn và tính cá nhân của bạn thì tính cá nhân chỉ giống như y phục. Bạn có thể bỏ rơi nó ở bất kỳ thời điểm nào và trở nên trần trụi.

Nếu bạn không thể bỏ rơi nó, điều đó có nghĩa, bạn quá dính líu đến nó đến mức không còn sự phân biệt, sự riêng biệt cũng không còn nữa; không có khoảng trống. Khoảng trống cần đến sao cho ít nhất trong phòng bạn, trong nhà tắm của bạn, bạn có thể đặt tính cá nhân của bạn ra ngoài và trở thành thực sự là bạn. Ít nhất, trong thiền bạn có thể quăng tính cá nhân và trở nên là thực. Ở đó, tính cá nhân giả tạo là không cần thiết.

Thiền là không xã hội. Nó không liên quan đến bất kỳ ai; nó chỉ liên quan đến chính bạn. Cho nên

không mặt nạ nào là cần thiết; bạn có thể là đích thực. Nhưng bạn không thể là đích thực bởi vì bạn không biết sự phân biệt. Thậm chí trong thiền bạn cảm nhận rằng, bạn đang thực hiện rất nhiều điều giả dối.

Freud trở nên nhận biết – khi lần đầu tiên ông ta bắt đầu phân tích tâm lý, ông ta không nhận ra điều đó, nhưng dần dần, ông ta bắt đầu nhận ra rằng các bệnh nhân hẳn là muốn nói những điều không thực để làm cho Freud vui vẻ, để khẳng định lý thuyết của ông ta - bởi vì khi Freud vui vẻ thì họ cũng cảm thấy vui vẻ. Chỉ sau hai mươi năm phân tích tâm lý, ông ta đã nhận ra rằng những gì họ nói là không thực.

Ví dụ, Freud nói rằng, dục là gốc rễ của mọi sự phiền toái về tinh thần. Các bệnh nhân hẳn là muốn đến chỗ ông ta và nói với ông ta về sự phiền toái của họ. Sau đó họ hẳn tiết lộ rằng dục không phải là gốc rễ của mọi phiền toái của họ. Freud nghĩ rằng, lý thuyết của ông ta được khẳng định bởi hàng trăm và hàng trăm ví dụ. Chỉ sau đó, ông ta mới nhận ra rằng, rất nhiều người trong họ đã nói dối chỉ để làm ông ta vui, để khẳng định lý thuyết của ông ta là đúng.

Thình thoảng tôi cũng cảm nhận được điều tương tự. Khi tôi nói, “Điên khùng!” và bạn trở thành điên khùng, tôi biết rằng bạn trở thành điên khùng chỉ để làm tôi vui. Nhưng không cần phải như vậy. Thực sự, tôi đã quá hạnh phúc rồi! Không cần thiết phải như vậy. Đừng làm điều gì không thực chất. Điều đó không giúp ích được ai cả. Hãy là đích thực, là thực

chất, ít nhất là trong thiền của bạn - bởi vì ở đó, bạn chỉ liên quan đến một mình.

Tillich đã nói ở đâu đó rằng, tâm linh là sự quan tâm của cá thể, sự quan tâm toàn bộ cá nhân với chính nó. Nó không liên quan đến ai khác. Tâm linh là cá thể, cho nên bạn không cần nghĩ đến ai khác trong khi thiền, thậm chí không phải tôi. Hãy là thực chất. Quảng hết mọi mặt nạ. Bất kỳ điều đích thực nào cũng sẽ giúp bạn hướng vào trong sâu hơn, bất kỳ điều gì không thực chất sẽ chỉ có ích cho bạn ra ngoài.

Đó chính là lý do mà Shankara gọi thế giới là ảo ảnh. Bạn càng rời xa khỏi chính bạn, bạn càng hướng vào ảo ảnh; khi bạn càng hướng vào bên trong, bạn càng hướng đến sự thật. Tính cá nhân của bạn là cổng dẫn đến ảo ảnh, đến thế giới mơ vô thực. Hãy quảng cái cổng đó đi, hãy quảng hoàn toàn cây cầu đó đi. Ít nhất là trong thiền.

Tôi đang không nói để bạn đi vào xã hội và trở nên đáng tin cậy. Bạn sẽ gặp khó khăn. Nếu bạn cảm thấy hạnh phúc khi làm việc đó thì bạn có thể thực hiện được, nhưng tôi không nói như vậy; đừng trách tôi. Xã hội sẽ tạo ra rắc rối trong bạn. Nó không muốn bộ mặt thật của bạn, nó muốn bộ mặt không thật của bạn.

Đối với xã hội thì điều đó là ổn. Sử dụng bộ mặt giả khi ra ngoài, nhưng khi bạn hướng vào bên trong, hãy vứt bỏ hoàn toàn bộ mặt đó. Đừng đồng dạng với nó, đừng mang nó vào bên trong. Thời điểm sẽ

xuất hiện khi bạn trở nên quá mạnh mẽ đến mức bạn hẳn muốn đồng hành cùng với bộ mặt thực trong xã hội, nhưng điều đó tùy thuộc vào bạn. Đầu tiên, hãy nhìn vào trong, hãy đặt ra ngoài tính cá nhân của bạn, ít nhất là tạm thời.

THÔNG QUA CHÍNH TRÁI TIM BẠN MÀ ÁNH SÁNG SẼ XUẤT HIỆN, NÓ CÓ THỂ RỌI SÁNG CUỘC SỐNG VÀ LÀM CHO TÂM NHÌN CỦA BẠN RÕ RÀNG HƠN, TRONG SÁNG HƠN.

“... Chỉ một điều khó biết hơn – trái tim của chính bạn. Không phải chỉ đến khi mới rằng buộc cá nhân được nói lòng thì sự huyền bí sâu sắc của bản thể mới được nhìn thấy”.

Tính cá nhân biểu hiện như là rào cản, và ánh sáng từ trái tim bạn không thể tới được bạn. Hãy vượt bỏ tính cá nhân, thậm chí chỉ là tạm thời, chỉ là thời điểm và ánh sáng sẽ tràn ngập bạn, bạn sẽ hướng vào thế giới khác: thế giới của trái tim.

“Không phải đến khi bạn đứng ngoài, bằng cách nào đó, nó sẽ biểu lộ chính nó cho sự hiểu biết của bạn”.

Bạn phải đặt bạn bên ngoài: tính cá nhân của bạn, bản ngã của bạn.

“Không phải đến khi bạn đứng ngoài, bằng cách nào đó, nó sẽ biểu lộ chính nó cho sự hiểu biết của bạn. Vậy thì không phải tới khi đó, bạn mới có thể nắm được và dẫn dắt nó. Vậy thì, không phải tới khi đó bạn mới có thể sử dụng tất cả những sức mạnh của nó, và hiến dâng chúng cho những công việc đáng giá”.

Trước thời điểm bạn có mối liên hệ sâu sắc với trái tim mình thì bạn không thể làm bất kỳ điều gì tốt, đáng giá. Bạn không thể giúp bất kỳ điều gì cho ai. Bất kỳ điều gì bạn làm, thậm chí với quyết tâm tốt nhất thì cũng sẽ tạo ra điều xấu xa, bởi vì người thực hiện là kẻ ngu dốt. Những gì bạn làm là không ý nghĩa. Bạn là ai đó còn có ý nghĩa hơn.

Nếu bạn ngu dốt, nếu bạn sống trong bóng tối - nếu ánh sáng từ trái tim không thấm vào bạn, không làm tràn đầy bạn - có thể bạn có mong ước tốt đẹp, rất quyết tâm, nhưng bất kỳ điều gì bạn làm thì kết quả cũng là xấu xa, bởi vì không thể có điều gì tốt đẹp từ trái tim đen tối. Cho nên đừng cố gắng giúp người khác trừ khi bạn đến với ánh sáng bên trong. Thế thì, toàn bộ cuộc đời bạn sẽ trở thành sự phục vụ. Thế thì sẽ không cần phải biến nó thành bốn phần, bạn sẽ không phục vụ người khác như là nghĩa vụ. Thế thì sự phục vụ sẽ xuất hiện từ bạn một cách tự nhiên.

Và khi sự phục vụ trở thành tự nhiên mà không có khái niệm về bốn phần, khi sự phục vụ trở thành tình yêu - bạn không thể làm bất kỳ điều gì khác ngoài sự phục vụ; không đòi hỏi về việc làm cho người khác vui vẻ; khi điều ngược lại thực sự xảy ra: bạn quá hạnh phúc đến mức, bây giờ niềm vui quá tràn đầy trong bạn và còn vươn tới người khác - chỉ khi đó bất kỳ điều gì bạn làm cũng cho kết quả tốt đẹp.

Đã từng xảy ra rằng, ngay cả khi không có bất kỳ ý chí mãnh liệt nào thì điều tốt đẹp cũng xuất hiện -

nếu bạn tràn đầy ánh sáng và niềm vui. Nhưng quyết tâm quá mãnh liệt mà không có ánh sáng bên trong thì có thể sẽ là điều nguy hiểm cho người khác. Những người bận rộn trong việc phục vụ người khác mà không có bất kỳ sadhara nào thì sẽ tạo ra nhiều điều ác. Toàn bộ xã hội đang chịu đựng những điều ác này, những người vẫn đang phục vụ người khác mà không có cách nào nhận ra ánh sáng bên trong chính họ. Nên nhớ điều này: đầu tiên là sự tự nhận thức của chính bạn. Phục vụ người khác là điều thứ hai. Và đừng nghĩ như thế này, bằng việc phục vụ người khác, bạn có thể nhận ra chính mình. Ngược lại, bằng việc nhận ra chính mình, bạn có thể chuyển sang phục vụ người khác.

“VIỆC GIÚP NGƯỜI KHÁC LÀ ĐIỀU KHÔNG THỂ CHO ĐẾN KHI BẠN ĐẠT ĐƯỢC MỘT CÁI GÌ ĐÓ CHẮC CHẮN CỦA CHÍNH BẠN. KHI BẠN HỌC ĐƯỢC HAI MƯƠI MỘT LUẬT ĐẦU TIÊN VÀ ĐẢ VÀO PHÒNG HỌC LỚN VỚI NHỮNG SỨC MẠNH ĐÃ PHÁT TRIỂN CÙNG CẢM GIÁC ĐƯỢC GIẢI THOÁT, VẬY THÌ LÚC ĐÓ BẠN SẼ NHẬN RA CÓ NGƯỜI SỐNG BÊN TRONG BẠN, TỪ ĐÓ KHẢ NĂNG DIỄN THUYẾT NÀY SINH”.

“NHỮNG GHI CHÉP NÀY ĐƯỢC VIẾT CHỈ CHO NHỮNG NGƯỜI CÓ THỂ ĐỌC NHỮNG GÌ TA ĐÃ VIẾT LẠI, NHỮNG CẢM XÚC BÊN TRONG VÀ BÊN NGOÀI”.

Hãy ghi nhớ điều này. Việc giúp đỡ người khác là điều không thể cho đến khi bạn đã đạt được một cái gì đó chắc chắn của chính bạn. Hãy chống lại sự cảm dỗ đối với việc giúp đỡ người khác. Điều đó là xấu

xa trừ khi bạn đạt được một cái gì đó chắc chắn của chính bạn. Đừng cố gắng trở thành guru, đừng cố gắng trở thành người giúp đỡ, bởi vì bạn sẽ bị quấy nhiễu; bạn sẽ tạo ra nhiều rắc rối. Nên nhớ rõ rằng bạn không thể giúp đỡ, bạn không thể hướng dẫn cho bất kỳ ai, trừ khi bạn có ánh sáng bên trong. Khi ánh sáng bên trong có đó thì sự giúp đỡ, sự hướng dẫn sẽ tuôn chảy trong bạn.

Chống lại sự cảm dỗ. Sự cảm dỗ là tuyệt vời, bởi vì bản ngã cảm thấy rất mãn nguyện. Một người nào đó có thể đến để xin lời khuyên của bạn. Sự cảm dỗ có đó để cho bạn lời khuyên mà không biết bạn đang làm gì, không nhận biết rằng bạn không biết. Nếu một người nào đó hỏi bạn Thượng đế có hay không thì bạn không đủ mạnh mẽ để nói, “Tôi không biết”. Bạn nói một cái gì đó. Bạn không nói, “Có Thượng đế và tôi là người tin” hoặc bạn không thể nói, “Không, không có Thượng đế. Tôi là người không tin”. Nhưng trong cả hai trường hợp bạn có thể đưa ra lời khuyên. Trong cả hai trường hợp bạn khẳng định một cái gì đó bạn không biết.

Nên nhớ điều này, đối với những người tìm kiếm tâm linh thì điểm rất cơ bản, rất ý nghĩa là: bất kỳ điều gì bạn thực sự biết, bạn chỉ khẳng định điều đó. Nếu bạn không biết thì tốt hơn là nói, “Tôi không biết”.

Tình cờ một người nào đó hỏi Albert Einstein. “Sự khác nhau giữa khoa học và triết học là gì?”

Ông ấy đã đưa ra một trong những câu trả lời thông thái nhất. Ông ấy nói, “Nếu bạn đến với nhà

khoa học và hỏi một trăm câu hỏi, thì với chín mươi chín câu ông ta sẽ nói, “tôi không biết”. Chỉ một câu còn lại ông ta sẽ nói, “tôi biết, nhưng đó cũng chỉ là kiến thức tương đối. Ngày mai nó có thể thay đổi. Đó không phải là điều tuyệt đối”.

“Nếu bạn đến với nhà triết học và hỏi một câu hỏi thì ông ta sẽ đưa ra một trăm câu trả lời. Và với sự khẳng định tuyệt đối rằng nó phải là như vậy. Nếu ai đó nói một cái gì đó khác thì người đó sẽ bị kết án như một tội đồ. “Người này đã sai lầm!”

Chính vì vậy mà triết học không dẫn tới đâu cả. Chỉ những câu trả lời và lại những câu trả lời, điều đó không dẫn tới đâu cả. Trả lời quá nhiều nhưng không trả lời được, thậm chí là một câu hỏi. Thiếu mất điều cơ bản: nhà triết học không đủ mạnh mẽ để nói, “Tôi không biết”.

Nhà khoa học mạnh mẽ hơn. Ông ta có thể nói, “Tôi không biết”. Và thậm chí khi ông ta nói, “Tôi biết”, ông ta nói, “Cho đến bây giờ điều này đã là sự thật. Nhưng tôi không thể nói điều gì về ngày mai. Những điều này có thể thay đổi, nhiều thực tế mới có thể được biết đến và vì vậy mà sự thật phải được điều chỉnh lại”.

Tôi muốn nói với bạn rằng, yoga cũng là khoa học, thiền là khoa học mà không phải là triết học: nó không bao giờ là triết học. Nên nhớ điều này, đừng hướng dẫn bất kỳ ai trừ khi bạn có kiến thức chắc chắn, kinh nghiệm chắc chắn. Và thậm chí sau đó, hãy nói với người khác rằng, “Đây là kinh nghiệm

của tôi. Có thể nó không phải cho bạn. Đó là cách tôi có nó. Phương pháp của bạn có thể khác; có thể nó không chứng minh sự thật cho bạn. Cho nên đừng nhận lời khuyên của tôi một cách mù quáng. Bạn có thể thử nghiệm với nó. Đó là sự thử nghiệm mở”.

Vậy thì bạn có thể có một hữu ích nào đó. Nếu không, có thể bạn sẽ tạo ra những điều phiền nhiễu. Đừng bị xúi giục. Đừng đưa ra lời khuyên trừ khi bạn thực sự biết. Đừng hướng dẫn. Đầu tiên hãy là môn đệ; đừng cố gắng trở thành bậc thầy. Tính bậc thầy sẽ xuất hiện. Khi tính môn đệ của bạn trở nên toàn bộ và hoàn hảo thì tính bậc thầy sẽ xuất hiện bên trong bạn. Nhưng không phải trước thời điểm đó, không phải trước thời kỳ đó. Hãy chờ đợi. Nó sẽ xuất hiện.

Con đường được tìm ra

*13 tháng 4 năm 1973,
buổi sáng tại khách sạn Bikaner Place*

CÓ ĐƯỢC SỰ NHẠY CẢM CỦA NHỮNG GIÁC QUAN BÊN TRONG, CHẾ NGỰ ĐƯỢC NHỮNG ƯỚC MONG CỦA NHỮNG GIÁC QUAN BÊN NGOÀI, CHẾ NGỰ ĐƯỢC ƯỚC MONG CỦA TÂM TRÍ CÁ NHÂN, VÀ ĐẠT ĐƯỢC NHẬN BIẾT, BÂY GIỜ CHUẨN BỊ CHO MÔN ĐỆ ĐI VÀO CON ĐƯỜNG CỦA SỰ THẬT. CON ĐƯỜNG ĐÃ ĐƯỢC TÌM RA: BẠN HÃY SẴN SÀNG ĐẶT CHÂN LÊN ĐÓ.

CÓ ĐƯỢC SỰ NHẠY CẢM CỦA CÁC GIÁC QUAN BÊN TRONG... Chúng ta biết về những giác quan bên ngoài của chúng ta, nhưng mỗi giác quan có hai khía cạnh. Ví dụ, đôi mắt. Chúng có thể nhìn ra bên ngoài. Đây chỉ là một khía cạnh về chức năng của chúng. Chúng cũng có thể nhìn vào bên trong. Đó là chức năng khác của chúng. Hoặc, tai cũng vậy. Bạn có thể nghe thấy những gì diễn ra bên ngoài. Đó là một chức năng, một khía cạnh. Bạn cũng có thể nghe

thấy những gì xảy ra bên trong. Đó là chức năng khác, khía cạnh khác.

Mọi giác quan có hai ô cửa. Một mở ra thế giới bên ngoài; một mở vào thế giới bên trong. Mỗi giác quan có hai ô cửa bên ngoài và bên trong, nhưng chúng ta chỉ sử dụng một chức năng của các giác quan. Chúng ta trở nên gắn bó với nó; chúng ta đã quên rằng những giác quan này cũng có thể được sử dụng để vươn tới bên trong.

Có được sự nhạy cảm của các giác quan bên trong... Khi đạt được những khía cạnh tiềm ẩn của các giác quan thì rất nhiều điều trở thành có thể. Một thế giới mới mở ra trước bạn. Bên trong cũng rộng lớn như bên ngoài, bên trong cũng tuyệt vời như bên ngoài. Bạn chỉ đang đứng ở giữa: bạn đang đứng giữa vũ trụ bên trong và vũ trụ bên ngoài.

Bên ngoài là rộng lớn. Họ nói, nó là vô hạn, là không kết thúc, không khởi đầu, không đường biên. Điều đó cũng đúng với thế giới bên trong. Không đường biên – không gian bên trong cũng vô hạn. Bên ngoài được nghiên cứu bởi các phương pháp khoa học. Bên trong có thể được nghiên cứu bởi các phương pháp yogic.

Khoa học đã quá phát triển và đã biết quá nhiều về thế giới bên ngoài. Nhưng thế giới bên trong đã bị lãng quên: nó không được nhớ đến nữa. Như là với thế giới bên ngoài thì chúng ta trở nên quá dôi dào, quá nhiều kinh nghiệm, nhưng với thế giới bên trong thì chúng ta lại trở nên tuyệt đối nghèo nàn. Nhưng

tác dụng của việc đạt được toàn bộ thế giới là gì? Bằng sự đạt được này bạn lại mất chính mình? Nếu chính mình bị mất thì bạn sẽ đạt được điều gì? Thậm chí nếu bạn đạt được toàn bộ thế giới thì cũng chẳng có gì đạt được. Nếu bạn mất chính mình thì ý nghĩa quan trọng của cuộc đời - về đẹp, sự thật, điều thiện, mọi thứ - cũng bị mất. Con người có thể tích lũy nhiều thứ, kể cả quyền lực nhưng cái giá phải trả là mất chính mình. Vậy thì, toàn bộ giá trị đã bị mất.

Khoa học cố gắng phóng đại các giác quan bên ngoài. Hiện nay, thông qua các thiết bị hiện đại mà chúng ta có thể nhìn rất xa vào không gian. Đôi mắt được phóng đại bởi phương tiện khoa học. Hiện nay, chúng ta có thể nghe được từ khoảng cách rất xa. Khoa học đã khuếch đại tai của chúng ta.

Điều tương tự cũng là điều có thể đối với những giác quan bên trong. Thông qua thiền, thông qua yoga, thông qua tantra - công nghệ bên trong - các giác quan bên trong của bạn cũng được phóng đại. Và khi chúng được phóng đại, nhiều điều sẽ được tiết lộ với bạn.

Trừ khi chúng biểu lộ với bạn, chúng xuất hiện như là hoang đường, như là mê tín dị đoan. Chúng ta nghe, chúng ta đọc rất nhiều về Đức Phật, Jesus, Krishna, những điều không thể tin. Mohammed, Zarathustra, Moses - bây giờ nhìn họ có vẻ hoang đường, bởi vì bất kỳ điều gì họ nói thì chúng ta đều không thể tự trải nghiệm. Chúng ta đã mất khả năng cảm nhận. Moses nói rằng, ông ấy đã nghe giọng của

Thượng đế ở núi Sinai. Làm cách nào chúng ta tin được điều đó? Chúng ta chưa bao giờ nghe thấy điều tương tự như vậy.

Nếu bạn đến với bộ lạc nguyên thủy và nói với họ rằng, bằng máy thu thanh chúng ta có thể nghe được giọng nói đến từ rất xa, thì họ sẽ không thể tin được điều đó. Hoặc, nếu bạn nói rằng, chúng ta có thể nhìn thấy những hình ảnh đến từ nơi rất xa, họ sẽ không tin, bởi vì họ chưa từng trải nghiệm về điều đó.

Cũng tương tự như vậy, chúng ta cũng trở thành người nguyên thủy đối với thế giới bên trong. Moses nói, ông ấy đã nghe thấy Thượng đế. Jesus đã nói chuyện với cha mình, người đang ở trên thiên đường. Đối với chúng ta, họ nhìn có vẻ như là loạn thần kinh. Họ chắc là bị điên. Có rất nhiều nghiên cứu về Jesus, nhiều nhà nghiên cứu tâm lý nói rằng, ông ấy hẳn là người điên khùng. “Ông ấy ngụ ý gì về việc nói chuyện với Thượng đế? Thượng đế ở đâu? Làm cách nào bạn có thể nói chuyện với ngài? Và làm cách nào Thượng đế có thể nói chuyện với bạn? Jesus hẳn là bị điên. Chắc là những ảo ảnh xuất hiện trong ông ấy và ông ấy tin vào những ảo ảnh đó. Ông ấy bị loạn thần kinh”. Ông ấy nhìn có vẻ loạn thần kinh, bởi vì đối với thế giới bên trong thì chúng ta cũng chỉ là người nguyên thủy.

Nếu những giác quan bên trong của bạn nhạy cảm, nếu những giác quan bên trong bạn sống động, nếu bạn biết làm cách nào sử dụng chúng thì bạn

cũng biết hướng mình tới đấng linh thiêng. Bạn có thể nghe, bạn có thể lắng nghe, bạn có thể nhìn thấy, bạn có thể chạm vào những điều huyền bí. Chúng luôn luôn có đó. Moses không bị loạn thần kinh - chúng ta đã trở thành nguyên thủy, mọi rợ. Jesus không bị điên chỉ có chúng ta đã bị lờ mờ mối liên hệ với bên trong.

Có được sự nhạy cảm của các giác quan bên trong, chế ngự được những ước mong của các giác quan bên ngoài... bởi vì nếu những ước mong của các giác quan bên ngoài vẫn còn sống động thì bạn không thể di chuyển vào bên trong. Ước mong có nghĩa là cách để hướng ra bên ngoài; ước mong là con đường dẫn bạn ra bên ngoài. Nếu tâm trí bạn vẫn còn ước mong thì bạn không thể hướng vào bên trong.

Chính vì vậy mà không có nhiều sự khẳng định về không ước mong. Đó không phải là khái niệm đạo đức. Không ước mong là khái niệm rất khoa học. Nếu bạn muốn di chuyển vào bên trong thì tâm trí bạn phải mất tất cả ước mong hướng ra bên ngoài. Nếu không, làm cách nào bạn hướng vào bên trong? Đó chỉ là vấn đề toán học thuần túy. Nếu bạn muốn đi về bên trái, bạn phải từ bỏ ý định đi về bên phải. Nếu không, chân này đi về bên phải, chân kia đi về bên trái và hậu quả là bạn sẽ trở nên điên khùng; bạn sẽ bị thần kinh. Bạn không thể di chuyển đồng thời theo hai hướng. Ước mong dẫn ra bên ngoài. Không ước mong dẫn vào bên trong.

... CHẾ NGỰ ĐƯỢC NHỮNG ƯỚC MONG CỦA CÁC
GIÁC QUAN BÊN NGOÀI, CHẾ NGỰ ĐƯỢC NHỮNG

ƯỚC MONG CỦA CÁ NHÂN TÂM TRÍ... nếu bạn vẫn tự-cho mình là trung tâm thì bạn luôn nghĩ về bản ngã của chính mình; bạn luôn nghĩ về tính cá nhân của chính mình, tính ích kỷ của chính mình. Vậy thì sự thật sâu sắc hơn của tồn tại không thể tiết lộ với bạn. Bạn không có khả năng về điều đó; bạn không xứng với nó. Và điều đó cũng còn là sự nguy hiểm. Hãy cố hiểu điều đó.

Ví dụ, hiện nay, khoa học đã hiểu một vài điều huyền bí rất cơ bản của vật chất. Khoa học đã buộc vật chất phải tiết lộ những bí mật về năng lượng nguyên tử. Nó đã trở thành sự hủy diệt. Con người đã không có khả năng, không xứng đáng để biết bí mật vĩ đại đó. Khoa học ép buộc vật chất. Khoa học là sự tấn công hùng hổ.

Einstein đã nói, “Nếu tôi được tái sinh, tôi hẳn là không muốn trở thành nhà khoa học. Đúng hơn là tôi thà trở thành thợ sửa ống nước còn hơn. Bất kỳ điều gì tôi đã làm chỉ là sự hủy diệt. Bất kỳ điều gì tôi đã khám phá thì cũng chỉ là sự phí hoài toàn bộ cuộc đời tôi. Có vẻ như tôi là một trong những người có trách nhiệm về sự hủy diệt toàn bộ loài người”.

Những ngày cuối cùng của ông ấy là sự chịu đựng đau khổ. Bí mật đã được khám phá, nhưng con người đã không sẵn sàng, không xứng đáng với sự khám phá đó. Con người vẫn còn chưa trưởng thành, vẫn còn ngu ngốc. Năng lượng khủng khiếp như vậy – năng lượng nguyên tử - không thể đặt vào tay họ.

Và hiện nay, các nhà chính trị đã nắm bắt được bí

mật. Các nhà chính trị buộc phải là ngu ngốc, họ không thể là gì khác, bởi vì bất kỳ ai có tham vọng chính trị thì đều là người ích kỷ, cho mình là trên hết. Ước mong đoạt được quyền lực là ước mong của bản ngã, và bản ngã là điều ngu ngốc trên thế gian. Nó có thể ép buộc bạn làm bất kỳ điều gì; nó là điên khùng. Tham vọng chính trị là nỗi ám ảnh của bản ngã.

Các nhà khoa học đã khám phá ra những bí mật nào đó và các nhà chính trị đã chộp được những bí mật này. Sau đó họ hủy diệt Hiroshima và Nagasaki. Hiện nay, họ sẵn sàng hủy diệt toàn bộ hành tinh. Ở bất kỳ thời điểm nào trái đất cũng có thể bị hủy diệt. Hiện nay, chúng ta có năng lượng gấp bảy lần năng lượng có thể hủy diệt trái đất. Chúng ta có thể hủy diệt bảy trái đất như thế này; không vấn đề gì. Và chúng ta đang phát triển ngày càng nhiều năng lượng hủy diệt. Để làm gì? Tại sao lại có quá nhiều khát khao về cái chết và sự hủy diệt? Einstein nói rằng, việc buộc tự nhiên tiết lộ những bí mật nào đó mà con người không xứng đáng là một trong những điều ngu ngốc của các nhà khoa học. Nhưng bạn có thể làm điều đó, bởi vì vật chất có thể bị ép buộc.

Bạn không thể thực hiện điều đó bên trong. Tâm thức không thể bị ép buộc. Không bí mật bên trong nào có thể được tiết lộ với bạn trừ khi bạn sẵn sàng cho điều đó. Trừ khi nó trở thành hữu ích đối với bạn và những người khác, nó không thể được tiết lộ. Cho nên câu kinh này nói, CHẾ NGỰ NHỮNG ƯỚC MONG

CỦA TÂM TRÍ CÁ NHÂN - tham vọng, bản ngã, ham muốn quyền lực, nghĩ về mình như là trung tâm của vũ trụ - trừ khi bạn chế ngự những điều này thì những bí mật sâu thẳm bên trong của tâm thức không thể được tiết lộ với bạn.

... CHẾ NGỰ NHỮNG ƯỚC MONG CỦA TÂM TRÍ CÁ NHÂN, VÀ ĐẠT ĐƯỢC KIẾN THỨC, BÂY GIỜ CHUẨN BỊ CHO MÔN ĐỀ ĐI VÀO CON ĐƯỜNG CỦA SỰ THẬT.

Cho đến bây giờ, bất kỳ điều gì chúng ta đang đề cập là công việc về tâm thức: tâm thức của chính bạn, ý thức chủ quan. Tất cả các câu kinh cho đến bây giờ chúng ta nói về sự biểu hiện, về chức năng, về sự thay đổi, về sự biến đổi là ý thức chủ quan. Khi con người xuất hiện như là sự nhận biết toàn bộ trong thế giới chủ quan của mình thì người đó có thể hướng vào sự thật.

Nên nhớ điều này: nếu bạn hướng vào trong, bạn hướng vào chủ quan; nếu bạn hướng ra ngoài, bạn hướng vào khách quan; nếu bạn di chuyển ở bên trên cả hai thì bạn di chuyển vào sự thật. Khách quan không phải là sự thật; khách quan chỉ là một phần của sự thật. Chủ quan cũng không phải là sự thật. Nó cũng là một phần của sự thật. Khi cả hai, chủ quan và khách quan cùng bị vượt lên thì bạn đi vào sự thật.

Nếu bạn sử dụng các giác quan cho hành trình bên ngoài thì bạn sẽ đạt tới những vấn đề khách quan. Nếu bạn sử dụng những giác quan của mình cho hành trình bên trong thì bạn sẽ đạt tới điều chủ quan,

đạt tới người biết. Thông qua bên ngoài, khách quan: bạn đạt được sự hiểu biết. Thông qua bên trong, người biết: bạn đạt tới chủ quan, tới bản chất. Nhưng cả hai đều chỉ là một phần. Sự thật bao gồm cả hai.

Trong sự thật, cả hai là một. Chúng ta gọi điều này là brahma: sự thật tối thượng. Bạn không thể đi vào sự thật tối thượng bằng việc thông qua chủ quan hoặc khách quan. Bạn phải bị lừa cả hai. Chính vì vậy để biết linh hồn, bạn phải sử dụng các giác quan bên trong và để biết vật chất bạn phải sử dụng các giác quan bên ngoài; nhưng để biết brahma, bạn không phải sử dụng bất kỳ giác quan nào, bên ngoài hoặc bên trong. Nếu bạn muốn đi vào sự thật tối thượng, các giác quan phải bị bỏ rơi hoàn toàn, cả bên ngoài lẫn bên trong. Không có các giác quan, con người có thể đi vào sự thật.

Chính vì vậy mà Shankara không thừa nhận rằng khoa học có thể biết sự thật. Ông ấy nói rằng, khoa học chỉ biết khách quan. Và ông ấy không thể thừa nhận rằng, những người nói không có brahma thì biết sự thật, bởi vì họ chỉ biết bản chất chủ quan. Chỉ những người vượt lên trên cả hai - sự lưỡng cực này của khách quan và chủ quan – thì biết sự thật tối thượng.

... ÔI MÔN ĐỆ, BÂY GIỜ CHUẨN BỊ ĐỂ ĐI VÀO CON ĐƯỜNG CỦA SỰ THẬT. CON ĐƯỜNG ĐÃ ĐƯỢC TÌM RA: BẠN HÃY SẴN SÀNG ĐỂ BƯỚC VÀO NÓ.

Yêu cầu đất, không khí và nước, yêu cầu những bí mật được giữ lại cho bạn.

Nếu bạn sẵn sàng bỏ rơi sự phân biệt chủ quan và khách quan, bạn có thể yêu cầu trực tiếp: yêu cầu đất, không khí và nước, những bí mật được giữ lại cho bạn. Bạn có thể hỏi trực tiếp từng yếu tố. Nếu bạn sẵn sàng bỏ đi sự chia giữa chủ quan và khách quan, nếu bạn sẵn sàng bỏ đi mọi ý nghĩ, nếu bạn sẵn sàng bỏ rơi tâm trí mình, tinh thần mình, nếu bạn sẵn sàng trở nên trống rỗng và rỗng không, bạn có thể yêu cầu từng yếu tố về những bí mật được cầm giữ cho bạn.

Những bí mật chúng cầm giữ là gì? Đức Phật đã xuất hiện trên thế gian này. Người được lưu lại bởi trái đất, bởi không khí, bởi nước, bởi bầu trời, bởi không gian, bởi mọi thứ. Sự xuất hiện của Đức Phật như là hiện tượng vĩ đại mà vạn vật đã ghi lại như nó đã xảy ra. Krishna nhảy múa trên trái đất. Ông ấy được ghi lại. Hiện tượng vĩ đại đó như là đỉnh cao mà trái đất không thể quên, bầu trời không thể quên. Chúng ghi lại. Bất kỳ điều gì trọng đại xuất hiện đều được ghi lại.

Bạn có thể hỏi trực tiếp. Nếu bạn hoàn toàn trống rỗng, bạn có thể hỏi trực tiếp và trái đất sẽ tiết lộ những bí mật của nó. Nếu Krishna thực sự đưa ra kinh Gita ở chiến trường của Kurushetra, thì nó phải được ấn dấu nơi nào đó trong vũ trụ, trong tâm hồn của vũ trụ. Nếu bạn sẵn sàng, nếu bạn xứng đáng, vũ trụ có thể tiết lộ những học thuyết bí mật nhất cho bạn.

Bạn sẽ cảm thấy rất kỳ lạ khi điều đó được tiết lộ,

bạn sẽ cảm thấy rất bối rối, bởi vì kinh Gita được ghi lại bởi con người mà người đó không là gì cả; đó là sai lầm khủng khiếp. Nhiều điều đã bị phóng chiếu lên nó, nhiều điều bị xóa đi khỏi nó. Đó không phải là một cái gì đó thực; đó là sự ghi chép của con người. Và đó cũng là sai sót tự nhiên của đầu óc con người.

Nhưng những sức mạnh cơ bản của tự nhiên cũng được ghi lại, và những dữ liệu của chúng là tuyệt đối thật, bởi vì không có tâm trí nào diễn giải nó, thay đổi nó, thêm vào hoặc xóa bớt đi. Những điều tinh khiết nhất được ghi lại ở đó. Nếu Mohammed nói, nếu Jesus nói thì những câu nói đó sẽ được ghi lại ở đó. Trái đất không thể mất mối liên hệ với nhiều bản thể tiến hóa cao hơn, phát triển cao hơn, biến đổi hơn. Không thể mất mối liên hệ với họ; mối liên hệ được giữ nguyên. Nó có thể được tiết lộ với bạn. Sự phát triển của những giác quan bên trong bạn sẽ cho phép bạn thực hiện điều này.

YÊU CẦU NHỮNG ĐÁNG LINH THIÊNG TRÊN TRÁI ĐẤT VỀ NHỮNG BÍ MẬT MÀ HỌ ĐÃ LƯU GIỮ CHO BẠN. SỰ CHÊ NGỰ NHỮNG ƯỚC MONG CỦA NHỮNG GIÁC QUAN BÊN NGOÀI SẼ CHO BẠN QUYỀN ĐỂ THỰC HIỆN ĐIỀU ĐÓ.

YÊU CẦU NHỮNG ĐÁNG LINH THIÊNG TRÊN TRÁI ĐẤT NHỮNG BÍ MẬT MÀ HỌ ĐÃ LƯU GIỮ CHO BẠN. Chúng ta tồn tại trong thân thể, nhưng có rất nhiều đáng linh thiêng tồn tại ở trạng thái vô thể xung quanh bạn. Linh hồn con người có thể tồn tại hoặc là

trong thân thể, hoặc là trong vô thể. Dạng vô thể cũng là một phần của vũ trụ; nó vẫn trong vũ trụ. Nó không trốn khỏi đó; sự giải phóng đã không xảy ra. Việc nó quay trở lại là điều có thể, nó có xu hướng quay trở lại. Nó chỉ đơn giản là chờ đợi dạ con phù hợp.

Có nhiều bậc thầy linh thiêng tồn tại ở dạng vô thể mà những người đó không phải hoàn toàn chứng ngộ. Khi một người tuyệt đối chứng ngộ thì người đó biến mất khỏi thân và khỏi hình dạng của chính họ. Người đó hoàn toàn biến mất; người đó tan rã vào nguồn vũ trụ. Đức Phật, Jesus - họ hòa trở lại thành nguồn nguyên thủy. Nhưng có nhiều người không hoàn toàn chứng ngộ, nhưng họ biết nhiều điều, họ đã nhận ra những vẻ đẹp, họ đã nhận ra nhiều sự thật [mà không phải là sự thật duy nhất]. Họ đã nhận ra rất nhiều, nhiều điều và đã vươn tới một tầm mức nào đó. Họ không chứng ngộ, nhưng họ đã vươn tới một tầm mức nhất định.

Chính vì vậy mà họ được gọi là “những đấng linh thiêng”. Họ có thể rất hữu ích với bạn. Nếu bạn cởi mở với họ, bạn có thể có mối liên hệ với họ. Trong thuyết thần trí, họ được gọi là các “Bậc thầy”.

Cuốn sách, *ÁNH SÁNG TRÊN CON ĐƯỜNG*, được các bậc thầy đọc cho Mabel Collins. Bậc thầy biết rất nhiều bí mật đã biến mất khỏi thế gian, khỏi sự ghi chép của loài người, hoặc đã bị bóp méo. Hoặc, chúng ta không thể đọc chúng bởi vì ngôn ngữ đã bị lãng quên. Những gì được viết trong nền văn hóa

Harappa Mohenjodaro vẫn không có khả năng biết. Nó vẫn giữ nguyên bí mật. Chúng ta biết một cái gì đó đã được viết ra, nhưng những gì được viết ra thì chúng ta không biết. Hình dạng vẫn được giữ nguyên nhưng các chìa khóa đã bị thất lạc. Chúng ta biết rất nhiều kinh của những nền văn hóa khác nhau, nhưng ngôn ngữ đã bị thất truyền.

Những đấng linh thiêng này có thể tiết lộ nhiều điều vẫn còn lưu giữ lâu dài. Họ có thể làm cho chúng ta nhớ lại. Bạn có thể liên hệ với họ nếu bạn tĩnh lặng, thanh khiết, hướng vào bên trong. Nếu bạn đang sử dụng những giác quan bên trong thì bạn có thể có mối liên hệ với họ và cuộc đời bạn có thể trở nên được biến đổi dễ dàng. Nếu bạn một mình thì có thể phải mất nhiều đời mới có thể đạt tới mục tiêu, nhưng với những đấng linh thiêng này, bạn có thể được giúp đỡ một cách dễ dàng.

Và họ có rất nhiều. Bạn chỉ cần cởi mở, không sợ hãi, sẵn sàng để đón nhận sự hướng dẫn, và sự hướng dẫn sẽ được trao cho bạn. Nhưng trước khi bạn có thể nhận được nó, bạn phải chuẩn bị chính mình thành cởi mở, dễ tiếp nhận, dễ lĩnh hội. Thông qua thiền, sự lĩnh hội, tính cởi mở đó sẽ xuất hiện trong bạn. Và không còn con đường nào khác. Chỉ thông qua tĩnh lặng bạn sẽ trở nên có thể nghe được một cái gì đó xuất phát từ bên kia.

Hãy luôn ghi nhớ điều này: bạn phải trở nên tĩnh lặng nhiều hơn, và phải trở nên định tâm bên trong nhiều hơn. Bất kỳ khi nào bạn có thời gian thì hãy

nhắm mắt và hướng vào bên trong. Đừng trở nên bận rộn khi không có công việc, đừng giữ nguyên trạng thái bận rộn một cách không cần thiết.

Tôi nhìn thấy mọi người đang bận rộn một cách vô bổ. Tôi đã từng nhìn thấy những người đọc đi đọc lại một tờ báo. Họ không có việc gì khác để làm cho nên họ đọc đi đọc lại một tờ báo nhiều lần. Họ không thể giữ nguyên trống rỗng, họ không thể giữ nguyên rỗng không, không bận rộn.

Đóng các giác quan bên ngoài của bạn và chỉ rơi vào bên trong. Tận dụng bất kỳ thời gian nào mà bạn có thể thu xếp cho việc này, và thời điểm sẽ nhanh chóng xuất hiện dễ dàng như khi bạn vào và ra khỏi nhà mình. Bạn ra khỏi nhà mình mà không có bất kỳ khó khăn nào, và bạn vào lại nhà mình cũng không gặp bất kỳ trở ngại nào. Thậm chí bạn không cần nghĩ xem là vào và ra bằng cách nào. Bạn ra ngoài khi bạn cần ra ngoài; bạn vào trong khi bạn không cần ở ngoài. Hiện tượng trở nên đơn giản nếu bạn thực hành nó. Vậy thì bạn có thể nhảy ra ngoài ở bất kỳ thời điểm nào, bạn có thể nhảy vào trong ở bất kỳ thời điểm nào.

Và một lúc nào đó, bạn trở nên có khả năng di chuyển một cách dễ dàng, bạn đã trở nên tự do. Vậy thì thế gian không thể quấy nhiễu bạn. Không gì có thể quấy nhiễu bạn, bởi vì không gì có thể chạm tới bạn khi bạn đang ở trung tâm sâu thẳm của chính mình. Khi bạn ở ngoại vi, thế giới trần tục có thể làm phiền bạn. Khi bạn ở trung tâm, bạn ở bên ngoài thế gian.

16.

Bí mật cuối cùng

*14 tháng 4 năm 1973,
buổi sáng tại khách sạn Bikaner Place*

... **TÌM HIỂU ĐIỀU TẬN CÙNG, CÁI DUY NHẤT, BÍ MẬT CUỐI CÙNG MÀ NÓ ĐƯỢC LƯU GIỮ CHO BẠN QUA NHIỀU THỜI ĐẠI.**

THẮNG THẮNG LỢI VĨ ĐẠI VÀ KHÓ KHĂN, SỰ CHÉ NGỰ NHỮNG ƯỚC MONG CỦA TÂM TRÍ CÁ NHÂN LÀ CÔNG VIỆC CỦA NHIỀU THỜI ĐẠI; VÌ THẾ, KHÔNG MONG ĐỢI VIỆC ĐẠT ĐƯỢC SỰ TƯỜNG THƯỜNG CHO ĐẾN KHI KINH NGHIỆM ĐÃ ĐƯỢC TÍCH LŨY QUA NHIỀU THỜI ĐẠI. KHI ĐẠT TỚI THỜI ĐIỂM HIỂU ĐƯỢC LUẬT NÀY, CON NGƯỜI SẼ Ở ĐỈNH CỦA VIỆC TRỞ THÀNH HƠN CON NGƯỜI.

BÂY GIỜ HIỂU BIẾT CỦA BẠN LÀ DUY NHẤT CỦA BẠN, BỞI VÌ LINH HỒN BẠN ĐÃ TRỞ THÀNH MỘT VỚI TẤT CẢ CÁC LINH HỒN THANH KHIẾT VÀ VỚI TRUNG TÂM SÂU THẨM. ĐÓ LÀ SỰ THẬT ĐƯỢC TRAO CHO BẠN BỞI ĐÁNG CAO CẢ NHẤT. HÃY PHẢN BỘI, HÃY SỬ DỤNG SAI KIẾN THỨC CỦA BẠN. HOẶC

LÃNG QUÊN NÓ. VÀ THẬM CHỈ BÂY GIỜ BẠN CÓ THỂ RƠI TỪ TRẠNG THÁI CAO MÀ BẠN ĐÃ ĐẠT ĐƯỢC. NHỮNG ĐANG VĨ ĐẠI ĐÃ RƠI TRỞ LẠI, THẬM CHỈ TỪ NGUỒN CỬA. HỌ KHÔNG CÓ KHẢ NĂNG DUY TRÌ SỨC NĂNG TRÁCH NHIỆM CỦA HỌ. HỌ KHÔNG CÓ KHẢ NĂNG VƯỢT QUA. VÌ VẬY, HÃY LUÔN NHÌN THĂNG THỜI ĐIỂM NÀY VỚI NỖI SỢ HÃI VÀ RUN SỢ, VÀ HÃY CHUẨN BỊ CHO TRẬN ĐÁNH.

TÌM HIỂU ĐIỀU TẬN CÙNG, CÁI DUY NHẤT, BÍ MẬT CUỐI CÙNG MÀ NÓ ĐƯỢC LƯU GIỮ CHO BẠN QUA NHIỀU THỜI ĐẠI. Ở ngoại vi, chúng ta tồn tại như nhiều người khác. Tính cá nhân của bạn khác với tính cá nhân của hàng xóm. Tính cá nhân của bạn khác với tính cá nhân của bất kỳ người nào khác. Nhưng trung tâm sâu thẳm nhất của bạn thì không khác. Trung tâm sâu thẳm của bạn là trung tâm sâu thẳm của tất cả. Khi bạn đạt tới trung tâm sâu thẳm thì bạn cũng đạt tới cái duy nhất.

Cả thế gian chỉ là một vòng tròn. Trung tâm - có thể bạn gọi nó là Thượng đế, hoặc bạn có thể gọi nó là siêu linh hồn và bất kỳ điều gì bạn thích - nhưng khi bạn đạt tới trung tâm sâu thẳm của chính bạn thì bạn cũng đạt tới trung tâm sâu thẳm của tất cả. Và ở đó, tất cả mọi bí mật đều ẩn giấu trong cái duy nhất đó. Và ở đó, tất cả mọi điều huyền bí đều có thể được tiết lộ cho bạn.

Trước đó bạn không thể biết chúng. Trừ khi bạn đi vào ngôi đền sâu thẳm của cái duy nhất thì mọi điều huyền bí vẫn là huyền bí. Bạn có thể tạo ra rất

nhiều lý thuyết về chúng và rất nhiều triết lý, nhưng nó là vô dụng, phù phiếm, vô nghĩa. Bạn có thể triết lý rất nhiều, nhưng không thể kết luận được gì. Nó đã xuất hiện trong nhiều thời đại. Nhiều thế kỷ trôi qua và con người đã triết lý, đã tạo ra hàng nghìn và hàng nghìn triết lý, hệ thống lý thuyết nhưng không đạt được kết quả nào. Bạn có thể tạo ra chúng, nhưng đó chỉ là tinh thần. Bạn không biết.

Bạn có thể tưởng tượng. Bạn có thể tạo ra hệ thống triết lý rất chặt chẽ, nhưng đó không chỉ trong ý nghĩ của bạn, trong giấc mơ của bạn. Các nhà triết học là những người sáng tạo, nhưng là sự sáng tạo của những giấc mơ, những ý nghĩ kỳ quặc. Họ tạo ra các hệ thống logic, họ tranh luận với chúng, nhưng sự thật không thể được tạo ra bởi những hệ thống logic; sự thật không thể được tạo ra thông qua lý lẽ. Bất kỳ điều gì bạn đạt tới cũng chỉ là giả thuyết. Sự thật đạt được chỉ bằng việc trải nghiệm.

Đó chính là sự khác nhau giữa triết học và tôn giáo tâm linh. Tôi giáo nói rằng sự thật là không biết, bởi vì bạn không có khả năng biết nó. Trừ khi bạn được biến đổi toàn bộ - trừ khi bạn trở thành người khác, trừ khi tiền đồ của bạn thay đổi, quan điểm của bạn thay đổi, cách nhìn của bạn thay đổi, trái tim bạn thay đổi - bạn sẽ không biết sự thật. Sự thật có thể được biết đến thông qua sự trầm tư sâu lắng; nó chỉ có thể được biết đến thông qua sự biến đổi bên trong của bạn.

Sự trầm tư sâu lắng là có thể, nhưng bạn vẫn giữ nguyên không đổi; bạn chỉ vẫn suy nghĩ liên tục

trong đầu. Bạn có thể tạo ra nhiều thứ trong đầu. Bạn có thể tin chúng, nhưng bạn biết rằng đó là sự sáng tạo của bạn. Sự thật không phải là sự sáng tạo; bạn không thể tạo ra nó. Bạn chỉ có thể khám phá nó, phát hiện nó – nó ẩn dấu. Không lý lẽ nào là có ích. Chỉ có cuộc du hành thực sự bên trong sẽ là hữu ích.

Tôn giáo chống lại triết học. Nó nói rằng triết học là vô dụng; nó chỉ là sự rèn luyện trí tuệ. Bạn có thể chơi với nó, nó là trò chơi của từ ngữ, logic, lý lẽ, nhưng nó sẽ không cho bạn bất kỳ điều gì; bạn sẽ không đạt tới đâu. Bạn chỉ đang ngồi ở chiếc ghế bành thoải mái của mình với đôi mắt nhắm, suy nghĩ, suy nghĩ và suy nghĩ. Bạn có thể suy nghĩ liên tục trong nhiều thời đại. Bạn có thể nghĩ liên tục, mạch lạc, nhưng sẽ vẫn không đạt được bất kỳ sự gần gũi nào với sự thật.

Thậm chí bạn có thể đi quá xa, bởi vì sự thật không phải là cấu trúc tinh thần. Nó đã thực sự có đó; nó không phải là cấu trúc tinh thần. Ngược lại, vì tinh thần của bạn, bởi vì quá nhiều hoạt động trong tâm trí bạn mà nó bị ẩn dấu. Tâm trí bạn tạo ra những đám mây. Bạn liên tục di chuyển trong những đám mây và bầu trời bị che phủ. Xua tan những đám mây, xua tan những ý nghĩ, xua tan những lý lẽ, logic, triết lý, và thật bất ngờ, nó biểu lộ. Nó đã luôn có đó; nó đã là hoàn cảnh. Bạn không phải làm bất kỳ điều gì để tạo ra nó. Bạn chỉ đơn giản là nhân nhượng, buông bỏ với nó, không ý nghĩ, cảnh giác, nhận biết và nó có đó. Nó đã luôn có đó. Sự thật ẩn dấu bên trong bạn, cho

nên bạn không cần phải đi tới bất kỳ nơi đâu khác. Không cần phải đi tới Himalayas. Điều cần thiết duy nhất là hướng vào bên trong.

Câu kinh này nói, TÌM HIỂU ĐIỀU TẬN CÙNG, CÁI DUY NHẤT, BÍ MẬT CUỐI CÙNG MÀ NÓ ĐƯỢC LƯU GIỮ CHO BẠN QUA NHIỀU THỜI ĐẠI. Nhưng bạn chỉ có thể tìm hiểu thông qua không-suy nghĩ. Điều này có vẻ mâu thuẫn, bởi vì bất kỳ điều gì chúng ta tìm hiểu thì chúng ta đều sử dụng ý nghĩ. Phương pháp tìm hiểu thông thường của chúng ta là nghĩ và nghĩ nhiều hơn. Nhưng yêu cầu này, yêu cầu của tôn giáo này là vô-nghĩ. Yêu cầu của tôn giáo có thể được thực hiện chỉ khi bạn cảnh giác và vô-nghĩ.

Nên nhớ điều này: tôi nhấn mạnh sự nhận biết vô-nghĩ, bởi vì trong suy nghĩ bạn có thể rơi vào giấc ngủ nếu bạn không cảnh giác. Vậy thì điều đó là vô dụng. Bạn cảnh giác khi bạn đang nghĩ nhưng điều đó là vô dụng, bởi vì nghĩ tạo ra những đám mây. Hoặc bạn có thể là vô-nghĩ và ngủ. Điều đó cũng vô dụng bởi vì bầu trời có đó, nhưng bạn thì buồn ngủ cho nên bạn không thể nhìn thấy nó. Cho nên hai điều cần thiết là: vô-nghĩ và nhận biết. Tâm thức vô-nghĩ. Nhận biết vô-tâm trí. Nếu bạn có thể tạo ra hiện tượng này bên trong bạn [không-tâm trí trong tay này và nhận biết trong tay kia], đây chính là thiền là gì; đây là điều mà tôi gọi là dhyana.

Trong trạng thái này, sự thật trở nên được tiết lộ. Và sự thật đó là duy nhất, là duy nhất bên trong. Nó không phải là của bạn. Trung tâm đó là trung tâm của

của toàn bộ tồn tại.

Bạn tồn tại chỉ ở ngoại vi, ở vòng tròn. Bạn càng đi chuyển vào bên trong thì bạn càng trở nên ít là bạn. Khi bạn đạt tới trung tâm sâu thẳm nhất, bạn không là bạn nữa. Về cảm giác bạn không là bạn nữa: con người cũ đã chết. Nhưng trong cảm giác khác, lần đầu tiên bạn là bạn, bởi vì bây giờ, sự thật sâu thẳm nhất đã được tiết lộ với bạn, sự vĩnh hằng đã được tiết lộ với bạn. Bây giờ bạn đã đạt tới nơi mà nó không bao giờ thay đổi nữa.

THẮNG LỢI VĨ ĐẠI VÀ KHÓ KHĂN, SỰ CHẾ NGỰ NHỮNG ƯỚC MONG CỦA TÂM TRÍ CÁ NHÂN LÀ CÔNG VIỆC CỦA NHIỀU THỜI ĐẠI; VÌ THẾ, KHÔNG MONG ĐỢI VIỆC ĐẠT ĐƯỢC SỰ TƯỚNG THƯỜNG CHO ĐẾN KHI KINH NGHIỆM ĐÃ ĐƯỢC TÍCH LŨY QUA NHIỀU THỜI ĐẠI. KHI ĐẠT TỚI THỜI ĐIỂM HIẾU ĐƯỢC LUẬT NÀY, CON NGƯỜI SẼ Ở ĐỈNH CỦA VIỆC TRỞ THÀNH HƠN CON NGƯỜI.

Khi bạn hướng vào bên trong, tới thẳng cái duy nhất, bạn sẽ đạt tới trạng thái mới của tồn tại và bản thể. Bạn trở nên con người hơn; bạn trở thành siêu nhân. Bạn đã đạt tới đỉnh cao hơn của loài người; người thú đã được siêu việt lên.

Người thú sống trong mơ ngủ, ngủ sâu, vô thức. Bạn liên tục thực hiện những điều trong lúc bạn đang ngủ sâu. Bạn di chuyển trên đường phố và bạn đang mơ ngủ. Bạn ăn thức ăn và bạn đang mơ ngủ. Bạn nghe tôi và bạn đang mơ ngủ. Bạn không cảnh giác, bạn không nhận biết. Tâm trí không ngừng theo dết

nhieu thứ bên trong, liên tục ước mơ.

Về mặt vật lý bạn đang ở đây. Về mặt tâm lý có thể bạn không hoàn toàn ở đây. Vậy thì bạn buồn ngủ. Trong tâm trí có thể bạn đã di chuyển đến một nơi nào đó khác. Nếu bạn đã di chuyển đến một nơi nào đó vậy thì bạn không ở đây với sự tỉnh táo của mình. Chỉ có cơ thể vật lý là ở đây.

Nên nhớ điều này: bất kỳ điều gì bạn đang làm thì hãy thực hiện một cách cảnh giác, với tràn đầy sự nhận biết, rằng sự tỉnh táo của bạn vẫn có đó; nó không được phép dời đi. Vậy thì chỉ có thể bạn mới biết nhận biết là gì. Thời điểm tới thời điểm, di chuyển trong hiện tại. Đừng đi xa khỏi hiện tại hoặc bạn sẽ phải di chuyển vào những giấc mơ. Sự nhận biết này làm cho bạn khác biệt hoàn toàn với con người bình thường. Bạn cảnh giác. Bạn đã trở nên hơn con người.

NHẬN BIẾT CỦA BẠN BÂY GIỜ CHỈ LÀ CỦA BẠN BỞI VÌ LINH HỒN BẠN ĐÃ TRỞ THÀNH MỘT VỚI TẤT CẢ CÁC LINH HỒN THANH KHIẾT VÀ VỚI ĐIỀU SÂU THẨM NHẤT. Cho nên đừng bao giờ là tự mãn, kiêu mạn, đừng nghĩ rằng bây giờ bạn đã đạt được trạng thái của siêu nhân vì bạn cảnh giác, bạn nhận biết. Bạn là duy nhất cảnh giác, bạn là duy nhất nhận biết, bạn đã duy nhất vượt lên trên loài người, bởi vì bây giờ bạn trở thành một với tất cả các linh hồn vĩ đại. Bạn trở thành một với chính tồn tại.

Đừng tự mãn về điều đó, bởi vì nếu bạn tự mãn thì hành trình sẽ dừng. Bạn có thể rơi trở lại. Tự mãn là

điểm cuối cùng mà từ đó giấc ngủ có thể rơi trở lại. Tự mãn là điểm mà từ đó sự vô thức có thể xuất hiện trở lại. Bạn có thể rơi trở lại cái bẫy, bạn lại có thể bắt đầu mơ trở lại.

ĐÓ LÀ SỰ THẬT ĐƯỢC BAN CHO BẠN BỞI ĐÁNG TỐI CAO. Sự nhận biết này là sự thật được ban cho bạn bởi đáng Tối cao, bởi trung tâm sâu thẳm.

HÃY PHẢN BỘI NÓ... có thể bạn vẫn còn phản bội nó; có thể bạn rơi trở lại. Bạn vẫn còn dễ thay đổi; bạn vẫn chưa kết tinh. Trạng thái cũ đã biến mất, trạng thái mới vẫn còn đang hình thành – nó đang ở trong trạng thái dễ thay đổi. Bạn có thể quay trở lại, bạn có thể rơi trở lại. Sự thay đổi vẫn chưa xuất hiện trong sự toàn bộ. Bạn chỉ khác đi một phần. Một phần trong bạn vẫn còn như cũ.

Đó là sự thật. HÃY PHẢN BỘI, HÃY SỬ DỤNG SAI KIẾN THỨC CỦA BẠN... bạn có thể phản bội nó. Nếu bạn trở nên ích kỷ - nếu bạn nói, “đây là kiến thức của tôi”, nếu bạn nói, “Tôi đã biết. Tôi đã nhận ra. Tôi đã biết Thượng đế. Tôi đã trở thành thế này, thế kia” - nếu bạn tuyên bố, bạn đã phản bội. Tuyên bố chỉ ra rằng, bản ngã vẫn còn dai dẳng trong bạn; bản ngã vẫn còn đó phía sau. Bạn lại rơi vào cái bẫy lần nữa. Người đã nhận biết sẽ không tuyên bố rằng họ đã biết. Không cần thiết phải tuyên bố. Bất kỳ tuyên bố nào cũng xuất phát từ bản ngã; tuyên bố có nghĩa là bản ngã. Nếu bạn tuyên bố, bạn đang phản bội nó..

SỬ DỤNG SAI KIẾN THỨC CỦA BẠN... bạn có thể sử dụng sai nó. Bạn có thể sử dụng nó để bóc lột

người khác, bạn có thể sử dụng nó để thống trị người khác, bạn có thể sử dụng nó vì những mục đích không phải tâm linh, nhưng sau đó bạn sẽ bị rơi trở lại. Kiến thức là nguy hiểm bởi vì kiến thức là quyền lực, và nếu bạn sử dụng nó vì những mục đích sai trái thì bạn sẽ bị lỗ sự làm chủ; bạn lại bị rơi trở lại. Những điều đã được trao cho bạn lại có thể được lấy trở lại. Không ai lấy lại nó khỏi bạn - bạn, chính bạn đã làm mất nó.

Hoặc, BỎ MẶC NÓ. Bạn có thể bỏ mặc nó. Nếu bạn bỏ mặc nó thì nó sẽ ngừng phát triển. Nên nhớ, nếu một cái gì đó không phát triển thì bạn cũng sẽ lùi lại phía sau. Trong sự tồn tại, không có gì là tĩnh. Bạn phát triển hoặc bạn sẽ rơi trở lại; bạn sẽ hướng thẳng lên phía trước hoặc bạn sẽ lùi ngược trở lại. Bạn không thể giữ nguyên nghi ngơi. Eddington đã nói ở đâu đó rằng, từ “nghi ngơi, dừng lại” là từ sai lầm nhất. Không có gì giống như nghi ngơi, dừng lại tồn tại trên thế gian. Mọi thứ đều tiến về phía trước hoặc lùi lại phía sau. Bạn sẽ tăng lên hoặc sẽ giảm đi về một vấn đề gì đó. Không có gì giống như nghi ngơi, dừng lại; bạn không thể dừng lại cho dù bạn đang ở đâu đó, không thể như vậy. Nếu bạn cố gắng để dừng lại, bạn sẽ bị rơi trở lại. Thậm chí nếu bạn muốn dừng ở điểm mà bạn là bạn thì bạn lại phải phát triển hơn. Chỉ thông qua phát triển thì mới có thể dừng. Nếu không, bạn sẽ rơi trở lại.

... BỎ MẶC NÓ - BẠN CÓ THỂ BỎ MẶC NÓ - VÀ BÂY GIỜ ĐỐI VỚI BẠN, VIỆC RƠI TRỞ LẠI TỪ TÂM MỨC CAO MÀ BẠN ĐÃ ĐẠT ĐƯỢC LÀ ĐIỀU CÓ THỂ.

NHỮNG NGƯỜI VĨ ĐẠI ĐÃ RƠI TRỞ LẠI. THẬM CHỈ TỪ NGAY NGƯỠNG CỬA, HỌ KHÔNG CÓ KHẢ NĂNG DUY TRÌ SỨC NẠNG CỦA TÍNH CÁ NHÂN CỦA HỌ, HỌ KHÔNG CÓ KHẢ NĂNG VƯỢT QUA. HƠN NỮA, LUÔN MONG CHỜ THỜI ĐIỂM NÀY VỚI NỖI SỢ HÃI VÀ RUN SỢ, VÀ CHUẨN BỊ CHO TRẬN CHIẾN.

Thậm chí ngay ở ngưỡng cửa của ngôi đền của thần thánh bạn cũng có thể bỏ đi. Chỉ một cái gõ cửa và ô cửa hần là sẽ mở ra, nhưng không gõ và bạn có thể bỏ đi. Bạn càng gần hơn thì càng có khả năng bỏ đi, bởi vì bạn trở nên tự tin hơn rằng bạn đã tới nơi. Điều này thậm chí còn nguy hiểm hơn. Trừ khi bạn tới nơi và trở thành một với ngọn lửa thì đừng quá tự tin. Bạn có thể bị lừa tại bất kỳ thời điểm nào. Tự tin có thể là điều nguy hiểm.

Luôn luôn xảy ra rằng, bạn càng đến gần mục tiêu, bạn càng cảm thấy mệt mỏi. Bạn muốn nghỉ ngơi. Bây giờ bạn biết rằng ngôi đền ngay đó và bạn có thể tới nơi bất kỳ lúc nào; không khó khăn gì. “Mình có thể thư giãn đôi chút, mình có thể nghỉ ngơi đôi chút”. Vậy thì có thể bạn sẽ bị lừa điều quan trọng nhất mà nó đã rất gần. Nó có thể lại rất xa. Nghỉ ngơi gần mục tiêu là điều nguy hiểm, bởi vì ở thời điểm nghỉ ngơi, bạn có thể rơi trở lại, bạn sẽ nhận ra rằng, ngôi đền đã biến mất.

Khi mục tiêu tới gần kề, đừng xả nỗ lực của bạn. Đúng hơn là, bây giờ hãy mang toàn bộ năng lượng cho nó; trở nên thu hút hoàn toàn tới nó. Đây chính là thời điểm mà kinh nói đến, đối với thời điểm này,

luôn luôn chờ đợi với nỗi sợ hãi và run rẩy. Đừng nghỉ ngơi, thư giãn. Không nghỉ ngơi, thư giãn trừ khi bạn đã trở thành một với Thượng đế. Trước đó, nghỉ ngơi, thư giãn là điều không thể.

Giọng nói không gây tiếng động

*14 tháng 4 năm 1973,
buổi tối tại khách sạn Bikaner Place*

Ở ĐÂY, BẠN ĐÃ THỰC HÀNH THIÊN MỘT CÁCH RẤT CAN ĐẢM. Trở về nhà, có thể bạn cảm thấy đơn độc. Nhưng đừng cảm nhận điều đó như là sự cô đơn. Nếu bạn sẵn sàng, tôi cũng có thể giúp bạn ở đó. Chỉ cần nhớ đến tôi, cảm nhận sự hiện diện của tôi, và sau đó hãy tham thiên.

Không gian, khoảng cách là vô nghĩa nếu có tình yêu. Có thể bạn đang ngồi ngay bên cạnh tôi và có thể khoảng cách là hàng dặm, hàng nghìn dặm. Có thể bạn xa tôi hàng nghìn dặm, nhưng nếu có tình yêu, thì khoảng cách sẽ biến mất; bạn đang ở ngay bên tôi.

Tình yêu là sự gắn gũi, tình yêu là sự thân mật gần kề. Khoảng cách trong không gian, hoặc sự gắn gũi trong không gian, đó là vật lý và là vô nghĩa. Bất kỳ bạn ở đâu thì điều đó cũng không khác gì. Nếu bạn

có tình yêu sâu sắc với tôi, và bạn có thể nhớ lại rằng bạn yêu và buông bỏ với tôi, thì tôi sẽ ở đó để cùng tham thiền với bạn, bên trong bạn. Nên nhớ điều này, và rồi bạn sẽ không bao giờ cô đơn hoặc một mình.

Điều thứ hai, khi con người thâm sâu vào thiền thì nỗi sợ thu hút bạn. Thỉnh thoảng con người đối mặt với cái chết, con người cảm nhận rằng bây giờ họ sẽ chết. Người đó quay trở lại, vội vã quay lại bề mặt bên ngoài. Điều đó buộc phải xảy ra. Trước khi bạn tái sinh, bạn sẽ phải đi qua cái chết. Nhưng đừng sợ hãi. Nếu thời điểm xuất hiện trong thiền khi bạn cảm nhận rằng, bây giờ là thời điểm cuối cùng, và bạn sẽ không có khả năng trở lại thế gian, trở lại thân thể, bạn cảm nhận lòng biết ơn, bạn cảm nhận sự biết ơn sâu sắc và chào đón khoảnh khắc đó. Đó là khoảnh khắc hiếm hoi đến mức nó chỉ xuất hiện khi thiền của bạn đã vào rất sâu. Đó là tín hiệu tốt; hãy chào đón nó. Đừng sợ hãi nó bởi vì nếu bạn sợ nó, có thể bạn sẽ lỡ nó; và nếu một lần bị lỡ thì phải mất thời gian rất lâu dài mới có thể lặp lại khoảnh khắc hiếm hoi đó. Đôi khi một người có thể sống qua nhiều kiếp mới có thể gặp khoảnh khắc hiếm hoi đó. Một lúc nào đó nỗi sợ sẽ bám chặt lấy bạn, bạn trở nên quá sợ hãi, vô thức, và bạn không bao giờ quay trở lại thời điểm mà ở đó, bạn lại đối diện với cái chết.

Nên nhớ điều này. Nhiều người đã lỡ nhiều cơ hội hiếm hoi này. Biết rõ rằng, cái chết sẽ xuất hiện. Không phải cái chết của bạn mà là cái chết của bạn

ngã. Nhưng bởi vì bạn đồng dạng với bàn ngã, bạn cảm nhận rằng “mình sẽ chết”. Bạn không bao giờ chết! Bạn là bất tử; bạn không bao giờ chết. Không có khả năng nào: cái chết là điều không thể. Bạn không thể chết, cho nên đừng sợ hãi.

Nếu bạn cảm thấy sợ hãi, bạn có thể nhớ lại tôi; thậm chí trong thời điểm chết đó, tôi sẽ có đó. Bạn có thể cảm nhận sự bảo đảm rằng, tôi có đó và bạn sẽ không chết; một người nào đó có đó để giúp đỡ bạn.

Thứ ba là, thiên cần nỗ lực lớn lao. Bạn phải thực hiện điều đó liên tục. Tạo ra thời điểm để hàng ngày thực hành nó. Nếu bạn có thể chọn thời gian cụ thể nào đó, điều đó sẽ rất tốt. Nếu bạn có thể chọn vị trí cụ thể thì bạn có thể thường xuyên thực hành ở không gian cố định đó, thậm chí điều đó sẽ còn hữu ích hơn. Nhưng nếu điều đó là không thể, vậy thì có thể thực hành ở bất kỳ thời gian nào, bất kỳ vị trí nào.

Nếu bạn có thể tạo ra không gian đặc biệt - một ngôi đền nhỏ hoặc một góc trong nhà, nơi mà bạn có thể tham thiền hàng ngày - vậy thì đừng sử dụng góc đó cho bất kỳ mục đích nào khác, bởi vì mỗi mục đích đều có sự rung động riêng của nó. Chỉ sử dụng góc đó cho thiền và không làm điều gì khác. Vậy thì góc đó sẽ trở nên được nạp và nó sẽ chờ đợi bạn hàng ngày. Góc đó sẽ trở nên hữu ích với bạn, nơi chốn đó sẽ tạo ra sự rung động đặc biệt, một môi trường đặc biệt, và ở đó bạn có thể di chuyển sâu hơn, dễ dàng hơn. Chính vì vậy mà những ngôi đền, nhà thờ và đền thờ Hồi giáo được tạo ra. Nơi đó chỉ

tồn tại cho việc cầu nguyện và thiền.

Nếu bạn có thể chọn thời gian thường xuyên để thiền thì điều đó cũng rất hữu ích, bởi vì cơ thể bạn, tâm trí bạn là những cơ cấu. Nếu hàng ngày bạn ăn trưa vào thời gian cụ thể thì cơ thể bạn bắt đầu đòi hỏi thức ăn vào thời điểm đó. Thỉnh thoảng bạn có thể thử một vài thủ thuật về chuyện đó. Nếu bạn ăn trưa vào lúc một giờ và đồng hồ chỉ rằng bây giờ là một giờ, thế thì bạn sẽ cảm thấy đói - thậm chí nếu đồng hồ chạy không đúng, và thực tế lúc đó chỉ là mười một hoặc mười hai giờ. Bạn nhìn vào đồng hồ, nó chỉ một giờ, bỗng nhiên bạn cảm thấy đói bên trong. Cơ thể bạn là một cơ cấu.

Tâm trí bạn cũng là cơ cấu. Thiền hàng ngày ở cùng một nơi, cùng một thời điểm, và bạn sẽ tạo ra cảm giác đói thiền bên trong cơ thể và tâm trí mình. Hàng ngày vào thời gian cụ thể, cơ thể và tâm trí bạn sẽ yêu cầu bạn vào thiền. Điều đó sẽ rất hữu ích. Không gian được tạo ra bên trong bạn sẽ trở nên đói, khát.

Ở giai đoạn đầu, điều đó là rất tốt. Trừ khi bạn đạt tới giai đoạn mà thiền đã trở thành điều tự nhiên thì bạn có thể thiền ở mọi nơi, ở bất kỳ không gian nào, bất kỳ thời điểm nào - tùy thuộc vào thời điểm đó mà sử dụng những nguồn cơ cấu này của cơ thể và tâm trí như là sự trợ giúp.

Điều thứ tư, thiền này là hỗn loạn, bởi vì sự tẩy nhẹ là cần thiết. Điều đó sẽ rất khó khăn với bạn: bạn sẽ cảm thấy bất tiện, ngưng ngưng. Trở về với gia

đỉnh, trở về với hàng xóm có thể bạn cảm nhận, “Làm cách nào thực hiện được điều đó? Làm cách nào mà mình có thể la hét và trở thành điên khùng? Mọi người sẽ nghĩ thế nào đây?”

Đừng quá quan tâm đến việc mọi người nghĩ gì. Nếu bạn quá quan tâm đến người khác, đến những gì họ nghĩ thì bạn sẽ không bao giờ có thể biến đổi được mình. Vậy thì bạn chỉ là nô lệ của quan điểm của những người khác. Và họ sẽ không cho phép bạn vượt lên trên họ bằng bất kỳ cách nào. Họ chỉ có thể cho phép bạn giống họ, không bao giờ khác họ.

Một lúc nào đó bạn nghĩ đến việc biến đổi chính mình, nên nhớ, bây giờ bạn đang ra ngoài đám đông, ra ngoài xã hội. Không có con đường nào khác. Nếu bạn quan tâm đến việc biến đổi chính mình thì bạn sẽ phải ra ngoài tâm trí đám đông, ra ngoài tâm trí tập thể. Nhưng đây lại là rắc rối duy nhất ở thời điểm ban đầu.

Nếu bạn tiếp tục thực hành thiền mà không bận tâm về những gì người khác nói... Nhiều nhất thì họ cũng chỉ có thể nói, bạn đã bị điên. Và họ thì không sai! Bạn đang trở thành điên khùng! Bạn sử dụng sự điên khùng như là phương pháp. Nhưng nếu bạn có thể tiếp tục ít nhất trong ba tháng thì họ sẽ bắt đầu nhìn thấy nhiều sự khác biệt ở bạn. Một cái gì đó mới xuất hiện trong bạn.

Hãy chờ đợi trong ba tháng, và họ sẽ thay đổi quan niệm của họ. Vậy thì họ sẽ đến với bạn vì những lời khuyên, bởi vì họ cũng điên khùng và bây

giờ bạn trở thành người lạnh mạnh: sự điên khùng đang biến đi. Mắt bạn thay đổi; chúng trở nên tỉnh lặng hơn. Thái độ của bạn, sự tiếp cận của bạn, mối quan hệ của bạn, mọi thứ đang thay đổi. Bây giờ bạn ít tức giận hơn, ít căm ghét hơn, ít ghen tị hơn; nhiều yêu thương hơn, nhiều lòng trắc ẩn hơn, không còn hung tợn nữa. Họ sẽ cảm nhận được điều đó. Và chỉ có sự cảm nhận này sẽ thay đổi quan điểm của họ.

Hãy chờ đợi đúng thời điểm. Ngay bây giờ, nhiều nhất thì họ cũng chỉ nghĩ bạn là điên khùng. Hãy để họ nghĩ như vậy; điều đó không tạo ra sự khác biệt nào. Về cơ bản, họ đã thực sự nghĩ rằng bạn bị điên. Không ai nghĩ tốt về bạn, bởi vì không ai nghĩ tốt cho bất kỳ ai ngoại trừ chính họ.

Quan điểm của bạn về hàng xóm như thế nào? Quan điểm của bạn về vợ như thế nào? Quan điểm của bạn về người chồng như thế nào? Trong thâm tâm, mọi người đều biết rằng người khác là loạn thần kinh. Người vợ biết rằng người chồng có một chút điên khùng, loạn thần kinh, và người chồng biết rằng người vợ là điên khùng, và anh ta đang nghĩ đến việc làm cách nào gửi cô ta đến nhà phân tâm học nào đó. Đây là cái cách mà mọi người nghĩ về người khác. Và mọi người là đúng, bởi vì mọi người là điên khùng.

Đừng quá lo lắng đến người khác. Bạn có thể trở thành cá thể chỉ khi bạn ra bên ngoài quan niệm của người khác, nếu bạn tiếp tục con đường của mình, không bận tâm đến những gì người khác nghĩ. Chỉ khi

đó bạn sẽ trở thành cá thể.

Từ “cá thể” là rất đẹp. Nó có nghĩa là “không thể chia được”. Nếu bạn theo đám đông, bạn sẽ luôn là phân đoạn, bị chia. Bạn không thể trở nên hợp nhất bởi vì đám đông quá to lớn và quan trọng.

Tôi đã nghe về một cậu bé. Tôi đã nghỉ ở một gia đình, và họ mang đứa trẻ đến gặp tôi. Nó đã có một chút rối loạn thần kinh. Tôi hỏi nó, “Vấn đề đó là gì vậy?”

Nó nói, “Con không bị loạn thần kinh, nhưng toàn bộ gia đình con đã tạo ra chứng loạn thần kinh trong con. Cha con nghĩ, con nên trở thành bác sĩ. Mẹ con nghĩ, con nên trở thành kỹ sư. Cậu con nói rằng điều đó thật vô nghĩa. “Không cần thiết phải trở thành kỹ sư hay bác sĩ. Hãy trở thành nhà khoa học”. Tất cả họ ép con theo những hướng khác nhau. Con không biết con phải trở thành cái gì, số phận của con là gì. Quá nhiều người kéo con theo nhiều hướng khác nhau. Chính điều đó đã tạo ra chứng loạn thần kinh trong con”.

Nếu bạn theo đám đông, bạn sẽ trở thành loạn thần kinh. thành phân đoạn, bởi vì đám đông thì quá lớn và mọi người thì đang kéo bạn theo hướng của họ, theo con đường của họ. Bạn có nhiều hướng trong tâm trí mình, trong con người mình, nhiều sự chèo kéo. Bạn bị phân đoạn. Hãy quên đám đông đi. Dừng cho phép bất kỳ ai kéo và đẩy bạn. Bạn là cá thể, là đơn vị tự do.

Hãy luôn là đích thực với chính mình, sớm hay muộn đám đông cũng nhận ra sự thay đổi, sự biến đổi, sự đột biến đã xuất hiện trong bạn. Vậy thì họ sẽ theo bạn. Vậy thì họ sẽ yêu cầu bạn cho họ lời khuyên.

GIỚI THIỆU VỀ OSHO

Osho là nhà huyền môn Ấn Độ đã viếng thăm trái đất từ ngày 11 tháng 12 năm 1931 tới ngày 19 tháng 1 năm 1990. Ông đã giới thiệu cách tiếp cận cách mạng, hợp nhất và tuyệt đối quả quyết về thiền và tự-phát triển, ông đã thuyết giảng rằng chúng ngộ không phải là một cái gì đó đạt được, mà nó chỉ đơn giản là trạng thái tự nhiên của chúng ta. Cách tiếp cận không lưỡng cực của ông đã chỉ cho chúng ta con đường tuyệt vời và mãnh liệt nhất để sống và phát triển thông qua tình yêu, vui mừng lễ hội và sự chấp nhận sâu sắc về mình và người khác.

Osho đã chia sẻ quan điểm về sự biểu lộ của “Con người mới”, những người đương thời đã bắt rễ sâu vào bản năng linh thiêng của mình, những người đồng thời trải nghiệm và đắm say hưởng thụ cuộc sống trong thế giới hiện đại. Những thuyết giảng của Osho được truyền đạt thông qua những buổi nói chuyện trong nhiều giờ, ngày nay những thuyết giảng đó được ghi lại trong hàng trăm cuốn sách, và được dịch ra nhiều thứ tiếng trên khắp thế giới. Để hỗ trợ cho hành trình chuyển hóa, Osho đã phát triển những kỹ thuật thiền mới đầy sức mạnh, những kỹ

thuật này được thiết kế đặc biệt cho con người hiện đại, những người đang phải sống và làm việc trong những điều kiện căng thẳng, bất an. kỹ thuật thiền đó được gọi là **Thiền Động**.

Hiện nay công việc của Osho được biết đến và được thực hành trên khắp thế giới, thậm chí còn nhiều hơn khi ông còn trong thân thể. Trước khi rời thân thể mình một năm, Osho nói, "Tôi tin tưởng tuyệt đối vào tồn tại. Những người quan tâm đến công việc của tôi sẽ giương cao ngọn đuốc, nhưng không có bất kỳ áp đặt nào vào bất kỳ ai, cho dù là áp đặt bởi thanh gươm hoặc bởi bánh mì. Tôi vẫn giữ nguyên là nguồn cảm hứng cho người của tôi và đó là điều mà hầu hết sannyasin sẽ cảm nhận".

"Osho sẽ được nhớ mãi như là nhà triết học vĩ đại - vị thánh và nhà huyền môn của thế kỷ hai mươi. Cuộc đời và công việc của ông vẫn tiếp tục là nguồn cảm hứng cho những thế hệ tương lai, và thông điệp cốt lõi đầy sức mạnh của ông sẽ giúp chúng ta phát triển các chuẩn mực đạo lý mới trên khắp toàn cầu vì sự phát triển của con người"

Tiến sĩ Manmohan Singh, Thủ tướng Ấn Độ

"Osho là bậc thầy chứng ngộ, là người đã làm việc với tất cả khả năng của mình để giúp nhân loại vượt qua giai đoạn khó khăn trong việc phát triển tâm thức"

Dalai Lama, lãnh tụ lưu vong của Tây Tạng

Chú thích thuật ngữ

1. Bhikkhu: Từ Pali về những người khát thực, thầy tu, người đã từ bỏ; từ chung để chỉ tu sĩ Phật giáo.
2. Bodhisattva: Bồ tát, là người đã chứng ngộ, họ giúp những người khác đạt tới giác ngộ.
3. Brahmin: Tu sĩ Hindu giáo, là thành viên của đẳng cấp xã hội cao nhất của Hindu.
4. Buddha: Vị phật, người chứng ngộ.
5. Buddha: Đức Phật, người sáng lập ra Phật giáo, tên của người là Phật Gautam.
6. Charka: Trung tâm năng lượng trong cơ thể con người.
7. Darshan: Theo nghĩa đen là “nhìn”, ngụ ý đến việc ngồi cùng con người linh thiêng.
8. Drama: Từ Pali về những thuyết giảng của Đức Phật, được chuyển ngữ như là “luật, tôn giáo”; chuyển ngữ sang tiếng Sankrit là dharm.
9. Dhammapada: Kinh Phật.
10. Gautama Siddhartha: (563-483 trước công nguyên) tên khai sinh của Đức Phật.
11. Gurdjieff: Nhà huyền môn chứng ngộ của thế kỷ 20.
12. Hara: Osho sử dụng từ này để chỉ trung tâm năng lượng dưới rốn.
13. Kabir: Nhà huyền môn Ấn Độ ở Kashi (Varanasi), những bài thơ và những bài hát của ông rất được yêu thích

14. Kundalini: Từ không thể chuyển ngữ, được sử dụng trong truyền thống Yoga, tương tự như: “năng lượng sống sinh động”.
15. Mahariva: Bậc thầy chứng ngộ của Jain giáo, là tirthankara cuối cùng.
16. Mala: Chuỗi tràng hạt, thường là 108 hạt
17. Mantra: Câu chú, thần chú.
18. Moksha: Từ Ấn Độ về tối thượng, “tự do tuyệt đối”
19. Sadhana: Kỳ luật tâm linh, nỗ lực tâm linh, thực hành tâm linh.
20. Samadhi: Vượt lên mọi khổ đau, bệnh tật. Từ của Patanjali để chỉ sự chứng ngộ.
21. Sammasati: “Nhớ đúng”. Từ của Phật để chỉ sự chứng kiến.
22. Samsara: Xem sansana
23. Sannyasin: Sự từ bỏ, sự tu hành khổ hạnh của tôn giáo Hindu; năm 1970 Osho đã tạo ra phong trào neo-sannyasin của chính mình, đó là sự kết hợp giữa lễ hội và thiền, mà không phải là từ bỏ.
24. Sansana: Từ Hindu về “thế giới-world”, cũng là samsara.
25. Sanskrit: Ngôn ngữ cổ Ấn Độ, ông tổ nguyên thủy của các ngôn ngữ châu Âu.
26. Satori: Sự thoát qua về chứng ngộ.
27. Shakti: Năng lượng.
28. Shiva: vị thần trong tôn giáo Hindu.
29. Tantra: Không lưỡng cực; không chia giữa vật chất và tinh thần (thường được dịch là Mật tông).
30. Tirthankara: Một trong 24 bậc thầy chứng ngộ của Jain giáo.

31. Vipassana: Thiền sáng suốt của Phật, quan sát thọ.
32. Zen: Từ Nhật Bản về dhyana, thiền.

NHÀ XUẤT BẢN THỜI ĐẠI

Nhà B15, Mỹ Đình 1, Từ Liêm, Hà Nội

ĐT: (04) 62872348 – Fax: (04) 62871730

**THUẬT GIẢI KIM MỐI - HƯỚNG BẠN
VÀO TRONG**

Chịu trách nhiệm xuất bản:

BÙI VIỆT BẮC

Chịu trách nhiệm nội dung

NGUYỄN THANH

Biên tập: Xuân Thanh

Sửa bản in: Hải Anh

Vẽ bìa: Nghiêm Hoàng Anh

Trình bày: Mai Phương

Liên kết xuất bản – Tổng phát hành
Nhà sách Kiến Thức

70 Trung Liệt – Đống Đa – Hà Nội

ĐT: (04)22155998 – 0903408530

Email: nhasachkienthuc@yahoo.com

In 2000 cuốn khổ 13,5x20,5cm. Tại xưởng in báo Người Hà Nội.
Giấy phép xuất bản số 563-2009/CXB/03/02/TĐ. In xong và nộp
hưu chiểu quý IV năm 2009.

Thuật giả kim mới hướng bạn vào trong

Osho là nhà huyền môn Ấn Độ đã viếng thăm trái đất từ ngày 11 tháng 12 năm 1931 tới ngày 19 tháng 1 năm 1990. Ông đã giới thiệu cách tiếp cận cách mạng, hợp nhất và tuyệt đối quả quyết về thiên và tự-phát triển, ông đã thuyết giảng rằng chúng ngộ không phải là một cái gì đó đạt được, mà nó chỉ đơn giản là trạng thái tự nhiên của chúng ta. Cách tiếp cận không lưỡng cực của ông đã chỉ cho chúng ta con đường tuyệt vời và mãnh liệt nhất để sống và phát triển thông qua tình yêu, vui mừng lễ hội và sự chấp nhận sâu sắc về mình và người khác.

Osho đã chia sẻ quan điểm về sự biểu lộ của "Con người mới", những người đương thời đã bắt rễ sâu vào bản năng linh thiêng của mình, những người đồng thời trải nghiệm và đắm say hưởng thụ cuộc sống trong thế giới hiện đại. Những thuyết giảng của Osho được truyền đạt thông qua những buổi nói chuyện trong nhiều giờ, ngày nay những thuyết giảng đó được ghi lại trong hàng trăm cuốn sách, và được dịch ra nhiều thứ tiếng trên khắp thế giới. Để hỗ trợ cho hành trình chuyển hóa, Osho đã phát triển những kỹ thuật thiền mới đầy sức mạnh, những kỹ thuật này được thiết kế đặc biệt cho con người hiện đại, những người đang phải sống và làm việc trong những điều kiện căng thẳng, bất an, kỹ thuật thiền đó được gọi là Thiền Động.

Hiện nay công việc của Osho được biết đến và được thực hành trên khắp thế giới, thậm chí còn nhiều hơn khi ông còn trong thân thể. Trước khi rời thân thể mình một năm, Osho nói, "Tôi tin tưởng tuyệt đối vào tồn tại. Những người quan tâm đến công việc của tôi sẽ giương cao ngọn đuốc, nhưng không có bất kỳ sự áp đặt nào vào bất kỳ ai, cho dù là áp đặt bởi thanh gươm hoặc bởi bánh mì. Tôi vẫn giữ nguyên là nguồn cảm hứng cho người của tôi và đó là điều mà hầu hết sannyasin sẽ cảm nhận".

NHÀ SÁCH KIẾN THỨC

Địa chỉ: 70 Trung Liệt, Đống Đa, Hà Nội

Tel: 04. 2215 5998 * **Fax:** 04. 353 79405

Mobile: 0903 408 530

E-mail: nhasachkienthuc@yahoo.com

Thuật giả kim mới hướng bạn vào

0910090000002

35,000

Giá: 35.000 đ